

Importanța eticii și a valorilor în civilizația islamică

[Română – Romanian – روماني]

Raghib As-Serjani

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Diana Asandei

Revizuit de: Mariam Oana

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ الأخلاق والقيم في الحضارة الإسلامية ﴾

« باللغة الرومانية »

راغب السرجاني

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& دايانا أساندي

مراجعة: مريم وانا

2015 - 1436

IslamHouse.com

Cuprins

• Drepturile omului în civilizația islamică

- ◆ *Introducere*
- ◆ *Viziunea islamului cu privire oameni*
- ◆ *Egalitatea dintre oameni*
- ◆ *Dreptatea în islam*
- ◆ *Dreptul la îndestulare în islam*
- ◆ *Dreptul civililor și a prizonierilor de război*

• Drepturile femeilor în civilizația islamică

- ◆ *Introducere*
- ◆ *Statutul femeilor în islam*
- ◆ *Statutul femeilor în Jahiliyyah*
- ◆ *Drepturile femeilor în islam*

• Drepturile sclavilor și ale muncitorilor în civilizația islamică

◆ *Exemple ale drepturilor sclavilor și ale muncitorilor în islam*

• Drepturile bolnavilor și ale persoanelor cu nevoi speciale în islam

- ◆ *Introducere*
- ◆ *Comportamentul Profetului Mohammed față de bolnavi*

• Drepturile minorităților în civilizația islamică

◆ *Introducere*
◆ *Minoritățile - dreptul la practicarea credinței*
◆ *Avertisment cu privire la a fi nedrepti față de nemusulmani*

- ◆ *Protejarea fondurilor nemusulmanilor*

• Drepturile animalelor în civilizația islamică

- ◆ *Introducere*

◆ *Câteva dintre drepturile animalelor în Legislația islamică*

• ***Drepturile mediului înconjurător în civilizația islamică***

◆ *Introducere*

◆ *Omul și mediul înconjurător*

• ***Importanța eticii și a valorilor în civilizația islamică***

◆ *Civilizațiile antice și etica*

• ***Libertatea practicării credinței în islam***

◆ *Chestiune de credință, voința omului*

◆ *Pluralismul religios în islam*

• ***Libertatea de gândire în civilizația islamică***

◆ *Grija civilizației islamice pentru libertatea de gândire*

◆ *Islamul încurajează folosirea minții și a dovezilor*

◆ *Valoarea gândirii în islam*

• ***Libertatea de opinie în civilizația islamică***

◆ *Introducere*

◆ *Libertatea de opinie este unul dintre drepturile musulmanului*

◆ *Oferirea de sfaturi, 'Amr-bil-Ma'ruf și nahi anil munkar*

◆ *Onestitatea, sinceritatea în sfătuire*

• ***Libertatea, eliberarea din sclavie a sclavilor în islam***

◆ *Introducere*

◆ *Planul islamului de a rezolva problema sclaviei*

• ***Libertatea proprietății în islam***

◆ *Libertatea proprietății între comunism și capitalism*

◆ *Islam, dreptul la proprietate*

◆ *Proprietatea privată în islam*

◆ *Proprietatea colectivă în islam*

◆ *Manifestarea proprietății private*

◆ *Manifestarea proprietății colective*

◆ *Proprietatea nelegitimă*

◆ *Proprietatea pentru nemusulmani*

• **Soț, soție în islam. Drepturi și obligații**

- ◆ Introducere
- ◆ Stâlpii familiei în civilizația islamică
- ◆ Ascetismul în era modernă
- ◆ Scopul căsătoriei
- ◆ Alegerea partenerului pentru căsătorie în islam
- ◆ Contractul de căsătorie în legislația islamică

• **Copiii în islam. Drepturi și obligații**

- ◆ Copiii și impactul mediului asupra creșterii lor
- ◆ Drepturile prenatale ale copiilor
- ◆ Dreptul copiilor la viață
- ◆ Drepturile postnatale ale copiilor
- ◆ 'Aqīqah
- ◆ Custodia și cheltuirea banilor
- ◆ Educația bună

• **Drepturile părinților în islam**

- ◆ Introducere
- ◆ Drepturile părinților asupra copiilor
- ◆ Abū Hatim ibn Hibban spune...

• **Păstrarea legăturilor de rudenie în islam.**

Importanța și drepturile rudelor

- ◆ Introducere
- ◆ Silat-ur-rahim (legăturile de rudenie) în islam

• **Fraternitatea în comunitatea musulmană.**

Importanța și statutul

- ◆ Introducere
- ◆ Fraternitatea în islam
- ◆ Statutul fraternității în comunitatea musulmană
- ◆ Fraternitatea. Drepturi și datorii

• **Solidaritatea în comunitatea musulmană**

- ◆ Introducere
- ◆ Înțelegerea solidarității în islam
- ◆ Generalitatea solidarității în islam
- ◆ Importanța zakāt-ului în islam

- ◆ *Hadith-uri despre meritele solidarității*
- ***Justiția în islam. Importanța și realitatea***
 - ◆ *Valoarea justiției în islam*
 - ◆ *Situații ale justiției în islam*
 - ◆ *Realitatea justiției în islam*
 - ◆ *Interzicerea nedreptății în islam*
- ***Mila în islam. Semnificația și exemple ale milei***
 - ◆ *Importanța milei în Legislația islamică*
 - ◆ *Misiunea Mesagerului lui Allah ca milă pentru întreaga omenire*
- ***Relația dintre musulmani și nemusulmani***
 - ◆ *Introducere*
 - ◆ *Islamul este religia păcii*
- ***Tratatele dintre musulmani și nemusulmani***
 - ◆ *Introducere*
 - ◆ *Definiția tratatelor și a acordurilor*
 - ◆ *Tratatul Profetului cu creștinii din Najran*
 - ◆ *Tratatul Profetului cu Banū Damurah*
 - ◆ *Legământul lui 'Omar (Allah să fie mulțumit de el!)*
 - ◆ *Securitatea mesagerilor în islam*
- ***Războiul în islam. Cauze și obiective***
 - ◆ *Adevărul despre luptă în islam*
- ***Etica războiului în islam***
 - ◆ *Unicitatea islamului în etica războiului*
 - ◆ *Astfel de control etic include următoarele...*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

**În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv),
Ar-Rahīm (Cel Îndurător)**

Drepturile omului în civilizația islamică

• *Introducere*

Filozoful occidental Nietzsche spunea: „*Cei slabi și cei care eșuează ar trebui să piară: primul principiu al iubirii noastre pentru omenire. Iar ei ar trebui să fie ajutați să facă acest lucru!*”¹

Însă, filozofia islamică și legile ei nu au deviat niciodată de la valorile și etica reprezentate într-un set de drepturi ce cuprinde toți oamenii, fără a se face o diferențiere între ei cu privire la culoare, rasă sau limba vorbită. Acesta include, de asemenea, și comportamentul uman în interacțiunea dintre oameni. Aceste valori și etici erau de asemenea reprezentate prin aplicarea și menținerea acestor drepturi cu autoritatea Legislației islamice și prin aplicarea de sancțiuni celor care le încalcău.

• *Viziunea islamului cu privire oameni*

Islamul tratează omul cu onoare și stimă, conform Cuvintelor lui Allah Preaînaltul:

¹ Citând din Al-Ghazali: *Raka'iz al-Iman bayn al-'Aql wa al-Qalb (Stâlpii credinței între minte și inimă)*, p. 318

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătați și i-am ales pe ei înaintea multor altora dintre cei pe care i-am creat.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:70]

Această viziune oferă caracteristici și trăsături speciale drepturilor omului în islam. Cea mai importantă caracteristică este înțelegerea acestor drepturi, care includ drepturi politice, economice, sociale și intelectuale. De asemenea, ele sunt valabile atât pentru musulmani, cât și pentru nemusulmani, indiferent de culoarea, rasa sau limba acestora. Acestea nu sunt supuse schimbării sau anulării, deoarece sunt legate de Învățăturile Stăpânului lumilor (Allah Preaînaltul).

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus în Predica sa de Adio, predică ce este o expunere cuprinzătoare a drepturilor omului, că:

„Fără îndoială, sângele vostru, proprietatea și onoarea voastră vă sunt sacre unul celuilalt tot la fel cum sacră este această zi a voastră, în această lună a voastră, în acest oraș al vostru. Amintiți-vă mereu că Îl veți întâlni pe Domnul vostru și că El va socoti cu adevărat faptele voastre.” (Bukhari și Muslim)

Această cuvântare profetică a impus un set de drepturi, dintre care cele mai importante sunt sanctitatea sângelui, a banilor și a onoarei.

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a amplificat intelectul uman în general, păstrându-i dreptul său cel mai mare și

anume, dreptul la viață. Întrebat despre păcatele majore, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„A îi face asociați lui Allah în adorare, a fi nerecunoscător față de părinți și a ucide o persoană(...)” (Bukhari, Nasa’i și Ahmad) Cuvântul „*persoană*” a fost generalizat pentru a include orice persoană ucisă pe nedrept.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat și i-a ordonat omului să își ocrotească propria viață, interzicând sinuciderea. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care se aruncă de pe un munte, cu intenția de a se sinucide, va intra în Foc (Iad) fiind într-o căzătură perpetuă pentru totdeauna; și cel care bea otravă, luându-și cu ea, va căra otrava în mâna sa și va bea din ea în Foc (Iad), unde va rămâne pentru veșnicie; și cel care se sinucide cu o armă de fier, va căra arma în mâna sa și se va înjunghia cu arma sa în abdomen în Foc (Iad), unde va rămâne pentru veșnicie.” (Bukhari și Muslim)

Islamul interzice orice acțiune ce diminuează dreptul la viață, indiferent că aceasta se face prin intimidare, insultă sau bătaie. Hisham ibn Hakīm (Allah să fie mulțumit de el!) a spus că l-a auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând:

„Allah îi va tortura pe cei care torturează oamenii în această lume” (Muslim, Abu Dawud și Ahmad)

• *Egalitatea dintre oameni*

După ce a onorat omul în general și a stipulat sanctitatea sângelui, a onoarei, a banilor și a dreptului la viață, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat dreptul la egalitate între oameni, între indivizi și grupuri, între rase și oameni, între conducători și cei conduși, între guvernatori și cei guvernați. Așadar, nu există nicio restricție sau excepție; nicio diferență legislativă între arabi și nearabi, între albi și negri sau între conducători și cei conduși. Dimpotrivă, oamenii sunt diferențiați în funcție de evlavia lor. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi, oameni! Domnul vostru este un Domn Unic. Tatăl vostru este unul singur: cu toții sunteți fiii lui Adam, iar Adam a fost creat din lut. Cu adevărat, cel mai demn de onoare dintre oameni în Fața lui Allah, Cel Atotputernic, este cel mai evlavios dintre voi. Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară unui alb, în același mod în care niciun alb nu este superior unei persoane de culoare neagră, decât în ceea ce privește evlavia și supunerea în Fața lui Allah.” (Ahmad)

Să privim la modul în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a manevrat principiile egalității pentru a realiza marea sa (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unuia dintre companionii săi, Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!), care s-a adresat astfel unui sclav negru:

„«O, tu, fiu al unei femei negre!» Auzind acestea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) s-a întors spre Abu Dharr și i-a spus: **«Îl insulti pe acest om vorbindu-i despre mama sa? Cu adevărat, tu ai unele caracteristici care au aparținut oamenilor din perioada ignoranței (de dinainte de apariția islamului). Însă, acea perioadă s-a încheiat. Nu există niciun fel de superioritate sau merit din partea bărbatului unei femei albe peste fiul unei femei negre, decât prin evlavie, dreptate și fapte bune.»**” (Bukhari și Ahmad)

• *Dreptatea în islam*

Un alt drept este legat de dreptul la egalitate și anume dreptul la justiție. Unul dintre cel mai mărețe *ahadith* în această privință este reprezentat de cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) către Osama ibn Zayd, care a intervenit pentru ca pedeapsa cu tăierea mâinii pentru furt să nu îi fie aplicată femeii nobile din tribul Makhzum:

„(...)Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, aș chema-o și i-aș tăia mâna!” (Bukhari și Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis confiscarea dreptului la autoapărare a unei persoane, fapt care ne indică dreptatea sa. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...)Fără nicio îndoială, creditorul are dreptul să-și ceară datoria sa (cu asprime)(...)” (Bukhari și Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le spune celor care preiau guvernarea și justiția:

„Atunci când doi împricinați stau în fața voastră, nu decideți decât după ce ați ascultat ce au de spus ambii; pentru că este mai bine să aveți o idee clară cu privire la cea mai bună decizie(...)” (Bukhari și Abu Dawud, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

• *Dreptul la îndestulare în islam*

Dreptul la îndestulare este un drept unic stipulat în Legislația islamică. El nu a mai fost stipulat înainte în niciun alt sistem sau cartă a drepturilor omului. Dreptul la îndestulare înseamnă că toți oamenii vor trăi în interiorul unui stat cu nevoile adecvate de viață asigurate, cu condiția ca omul să ducă o viață decentă, cu standarde de viață potrivite. Acest drept este diferit față de nivelul minim de resurse stipulat în sistemele pozitive, ceea ce înseamnă nivelul minim ce menține viața¹.

Dreptul la îndestulare este obținut prin muncă grea. Dacă cineva nu este capabil de aceasta, atunci zakāt-ul poate să facă acest lucru; iar dacă zakāt-ul nu poate fi plătit celor săraci, atunci bugetul statului îl va plăti. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a afirmat acest fapt atunci când a spus:

¹ A se vedea Khadijah An-Nabarawi: *Mawsu'at Huquq al-Insan fil-Islam (Enciclopedia drepturilor omului în islam)*, pp. 505-509

„(...)Pentru cel care a lăsat în urmă o proprietate ce este pentru familia sa și cel care moare având datorii sau lăsând copiii (neajutorați), responsabilitatea de a plăti datoria sa și de a-i crește copiii îmi revine mie.” (Bukhari și Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit acest drept atunci când a spus:

„Nu este credincios cel care își satisface foamea în timp ce vecinul său este înfometat.” (Bukhari)

Preamărindu-i pe Ash’ariti, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Atunci când Ash’ariti rămâneau fără provizii în campanii sau atunci când rămâneau fără mâncare pentru copiii lor în Medina, adunau tot ce aveau cu ei într-o pânză și împărțeau în mod egal dintr-un singur vas. Ei sunt de la mine și eu sunt de la ei.” (Bukhari și Muslim)

• Drepturile civililor și ale prizonierilor de război

Drepturile umane își ating apogeul atunci când vorbesc despre drepturile civililor și ale prizonierilor din timpul războiului. În timpul războiului, sentimentul care domină este cel al răzbunării și al pedepsei și nu cel al umanității și al compasiunii.

Însă, islamul are o abordare umană, guvernată de compasiune, iar despre aceasta Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...)Nu ucideți o persoană în vârstă, un copil sau o femeie(...)” (Abu Dawud)

Acesta este doar o parte din ceea ce islamul a stabilit și introdus pentru oameni. Aceste drepturi reflectă mai mult viziunea asupra omenirii, fiind spiritul civilizației islamice.

Drepturile femeilor în civilizația islamică

• *Introducere*

Islamul i-a oferit femeii grijă și atenție, i-a ridicat statutul și i-a acordat onoare și un tratament bun, fie că este fiică, soție, soră sau mamă. Islamul a stabilit că atât femeile, cât și bărbații au fost creați din aceeași sursă, fapt pentru care femeile și bărbații sunt egali în ceea ce privește umanitatea. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [*ființe*] mulți bărbați și femei(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:1]

Multe alte versete arată că islamul a eradicat principiul de diferențiere dintre bărbați și femei cu privire la valoarea comună a umanității.

• *Statutul femeii în islam*

Abrogând aceste principii și dezaproband obiceiurile din Jahiliyyah (perioada preislamică) și obiceiurile națiunilor anterioare cu privire la statutul femeilor, islamul a venit pentru a apăra femeia și pentru a-i acorda un statut ce nu i-a mai fost acordat de națiunile anterioare. Acum mai bine de 14 secole, islamul a prescris pentru femeie – ca mamă, soră, soție sau fiică – drepturi pe care femeile din Occident se luptă și astăzi să le obțină, dar în zadar!

Islamul a susținut că femeile și bărbații sunt egali ca statut și prestigiu și că nimic nu-i diminuează meritele unei femei doar prin simplul fapt că este femeie. În această privință, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit o regulă importantă atunci când a spus:

„Femeile sunt jumătatea geamănă bărbaților.”
(Tirmidhi, Abu Dawud, Ahmad, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a îndemnat întotdeauna pe musulmani să aibă grijă de femei, spunându-le companionilor săi:

„Vă îndemn să aveți grijă de femei.” (Bukhari și Muslim) și a repetat acest sfat în timpul Predicii sale de Adio, atunci când s-a adresat oamenilor din comunitatea sa.

• *Statutul femeii în Jahiliyyah*

Dacă dorim să determinăm regulile pe care islamul le-a adus pentru a ridica statutul femeii și pentru a o onora, trebuie prima dată să recunoaștem statutul femeii în națiunile antice și în cele contemporane pentru a vedea adevărata stare prin care aceasta a trecut și prin care încă trece. Atunci vom afla că realitatea statutului femeii în lumina învățăturilor islamului și a civilizației islamice.

Arabii obișnuiau să își îngroape fiicele de vii, luându-le dreptul la viață, însă Coranul cel Nobil a incriminat și interzis acest obicei, după cum Allah Preaînaltul spune:

„Și când fetița (copila) care a fost îngropată de vie (așa cum obișnuiau să facă arabii păgâni înainte de venirea islamului) va fi întrebată.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 81:8]

Mai mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit a fi unul dintre cele mai mari păcate. ‘Abd Allah ibn Mas’ūd (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că l-a întrebat pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«O, Mesager al lui Allah, care păcat este cel mai grav în fața lui Allah?» Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«A-I face asociați lui Allah, chiar dacă știi că El este Unicul care te-a creat.»** Apoi a întrebat: «Și apoi ce?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Să-ți ucizi copilul, temându-te că nu vei avea ce să-i dai de mâncare.»** El a întrebat: «Și apoi ce?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: **«Să preacurvești sau să comiți adulter cu soția vecinului.»** (Bukhari, Tirmidhi și Ahmad)

• Drepturile femeii în islam

Islamul nu s-a oprit doar la a-i garanta femeii dreptul la viață, ci a și încurajat bunul comportament față de ea încă de la o vârstă fragedă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe cel care este încercat prin greutatea în îngrijirea acestor fiice, ele îl vor adăposti de Focul Iadului.” (Bukhari și Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai ordonat, de asemenea, și educarea lor, spunând:

„Orice bărbat care are o roabă (sub tutela sa), pe care o educă în cel mai bun mod cu putință, o învață bunele maniere, o eliberează și se căsătorește cu ea va primi o răsplată dublă.” (Bukhari)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să își aloce o zi pentru femei, pentru a le sfătui, pentru a le reaminti să Îl asculte pe Allah Preaînaltul¹.

Pe măsură ce fetița crește și devine adult, islamul îi oferă dreptul de a accepta sau respinge un logodnic. Ea nu poate fi obligată să accepte un bărbat pe care nu și-l dorește. În această

¹ Abū Sa'īd Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Unele femei i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să aranjeze o zi pentru ele, deoarece bărbații îi ocupau tot timpul, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a promis o zi pentru lecții cu privire la religie.” (Bukhari)

privință, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O femeie care a fost căsătorită anterior (thayyib) are mai multe drepturi asupra sa decât tutorele ei. O fecioară trebuie de asemenea să fie consultată, iar tăcerea ei implică acceptarea sa.” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„«O femeie divorțată sau o văduvă nu trebuie să fie căsătorită fără consimțământul ei, iar o tânără virgină nu trebuie să intre într-o căsătorie fără acordul ei.» Oamenii au întreat: «Și cum anume vor aproba ele, o, Profetule?» El a răspuns: «Prin tăcere (din cauza timidității, dar pe fața ei nu se citește dezaprobarea)»” (Bukhari)

Atunci când femeia devine soție, islamul stipulează ca ea să fie tratată bine, deoarece un comportament bun al soțului față de femeie arată noblețea și bunătatea lui. În acest sens, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă un bărbat îi oferă soției sale apă pentru a bea, acesta va fi răsplătit.” (Ahmad, clasificat de Albani ca fiind hasan)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus, avertizând:

„O, Allah, îl declar păcătos pe cel care eșuează în a proteja drepturile celor doi care sunt slabi și anume: orfanul și femeia.” (Ibn Majah)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este un exemplu practic în acest sens. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era foarte bun și tandru cu soțiile sale. Al-Aswad ibn Yazid Al-Nakh'i (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, atunci când a întreat-o pe 'Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!):

„«Ce obișnuia să facă Mesagerul lui Allah atunci când se afla în casa sa?» Ea a răspuns: «Obișnuia să aibă grijă de treburile gospodărești, iar atunci când auzea chemarea la rugăciune, se ridica și pleca să se roage.»» (Bukhari și Tirmidhi)

Dacă soția își urăște soțul și nu mai poate trăi cu el, islamul îi dă dreptul prin *khul'* (divorț inițiat de soție) să îl părăsească. Ibn 'Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că soția lui Thabbit ibn Qays a venit la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, eu nu îl învinovățesc pe Thabit pentru defectele sale în ceea ce privește caracterul său sau religia sa, dar mie, fiind musulmană, nu îmi place să mă comport într-o manieră neislamică (dacă mai rămân cu el).» La aceasta, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Ești de acord să îi dai înapoi soțului tău grădina pe care el ți-a dăruit-o (drept zestre)?» Ea a răspuns: «Da.» Apoi, ea i-a dat înapoi grădina soțului său, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut să o divorțeze.» (Bukhari și Ahmad).

Mai mult decât cele afirmate mai sus, islamul le oferă femeilor independență financiară, la fel cum le oferă și bărbaților. Așadar, o femeie poate vinde, cumpăra, închiria și

nu există nicio interdicție pentru ea, cu condiția ca aceasta să fie inteligentă și rațională. Aceasta provine din Cuvintele lui Allah:

„(...)și dacă simțiți la ei (orfani și femei) judecată sănătoasă, încredințați-le bunurile lor!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:6]

Atunci când Umm Hani bint Abu Talib i-a oferit azil unui bărbat infidel, iar fratele ei, Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a insistat să îl omoare, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a judecat spunând:

„O, Umm Hani! Îi vom oferi azil celui căruia tu i-ai oferit azil” (Bukhari și Muslim), acordând, astfel, dreptul de a oferi azil nemusulmanilor în timpul războiului sau în timpul păcii.

Așadar, femeile musulmane sunt decente, iubite, mândre și protejate de învățăturile islamului și de civilizația islamică nobilă.

Drepturile sclavilor și ale muncitorilor în civilizația islamică

- ***Exemple de drepturi acordate sclavilor și muncitorilor în islam***

Islamul a onorat și a avut grijă de sclavi și muncitori și le-a recunoscut drepturile pentru prima dată în istorie – ținându-se cont că munca în anumite legislații vechi înseamnă sclavie și dependență, iar în altele înseamnă umilire și degradare – cu scopul de a stabili dreptatea socială și de a le oferi o viață decentă. Biografia Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cea mai bună dovadă pentru modul măreț în care civilizația islamică s-a raportat la sclavi și muncitori, deoarece el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a recunoscut drepturile.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a îndemnat pe angajatori să își trateze muncitorii cu decență și în mod uman. De asemenea, el i-a mai îndemnat să aibă milă de ei, să fie buni cu aceștia și să nu îi pună să lucreze o muncă pe care ei nu o pot îndura. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Muncitorii și sclavii tăi sunt frații tăi, pe care Allah i-a pus sub comanda ta. Oricine are pe cineva sub comanda sa, trebuie să îl hrănească din ceea ce el mănâncă, să îl îmbrace cu ceea ce el se îmbracă și nu trebuie să îi impună mai mult decât capacitatea sa, iar dacă faci aceasta, atunci ajută-i.” (Bukhari și Muslim)

Așadar, afirmația Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) **„sclavii tăi sunt frații tăi”** a venit pentru a ridica nivelul sclavului la acela al unui frate, ceva ce până acum nu s-a mai întâmplat în nicio altă civilizație.

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a obligat pe angajatori să își plătească muncitorii și sclavii pentru eforturile lor, fără nedreptate și

amânare. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dă-i angajatului plata sa, înainte să i se usuce sudoarea.” (Ibn Majah)

Islamul ne-a avertizat împotriva nedreptății față de muncitori. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat că Allah a spus:

„În Ziua Judecății voi sta împotriva a trei tipuri de oameni (...) și a celui care a angajat un muncitor, l-a folosit pe deplin la muncă, apoi nu i-a dat dreptul său (plata).” (Bukhari)

Așadar, oricine tratează un muncitor sau un sclav într-un mod nedrept, trebuie să știe că Allah îl vede și că Îi va fi Judecător în Ziua Judecății.

Un angajator nu trebuie să îl împovăreze pe muncitorul său cu o muncă ce îi poate afecta sănătatea și ce îl poate face incapabil să lucreze. În această privință, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă îi reduci sarcinile sclavului tău, o răsplată îți va fi adăugată în Cartea faptelor tale în Ziua Judecății.” (Ibn Hibban)

Dreptul sclavului de a fi tratat în mod uman este un punct de referință în Legislația islamică. În acest sens, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, îndemnându-și comunitatea:

„Cel care mănâncă cu servitorul său, călărește un măgar în piață, își leagă oile și le mulge, nu este mândru.” (Muslim)

Deoarece viața Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este o aplicare a cuvintelor sale, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a bătut pe nimeni cu mâna sa, nicio femeie, niciun servitor (...)” (Muslim)

Abū Mas’ūd al-Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Atunci când îmi băteam servitorul, am auzit o voce din spatele meu zicând: «Abū Mas’ūd, ține minte că Allah are mai multă Putere asupra ta decât ai tu asupra lui.» M-am întors și l-am văzut pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Am spus: «O, Mesager al lui Allah, îl las liber de dragul lui Allah.» Atunci el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Dacă nu ai fi făcut astfel, porțile Iadului s-ar fi deschis pentru tine sau focul te-ar fi ars.»” (Bukhari, Muslim, Ahmad și Tirmidhi)

Bătaia și lovirea sunt o insultă pentru sclavi, fapt respins de către Allah și de Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Așadar cea mai bună pedeapsă pentru un stăpân crud este de a fi imediat privat de sclavii pe care îi are în grijă, iar acest lucru reprezintă măreția islamului și a civilizației islamice.

Oferind o mărturisire adevărată, servitorul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Anas ibn Mâlik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut cel mai bun caracter dintre toți oamenii. M-a trimis într-o zi cu o însărcinare, iar eu am spus: «Pe Allah, nu mă voi duce!» Am avut totuși în cap ideea că voi face ceea ce Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a ordonat să fac. Am ieșit afară până când m-am întâlnit cu copiii ce se jucau în stradă. Între timp, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit acolo și m-a prins de gât din spate. Când m-am întors, l-am văzut zâmbind și spunând: «Unays, te-ai dus acolo unde te-am trimis?» Am spus: «Da, Mesager al lui Allah, mă duc.» Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a continuat spunând: «L-am servit pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) timp de 7 sau 9 ani, și niciodată nu m-a întrebat de ce am făcut ceva și de ce nu am făcut ceva.»» (Muslim)

Mai mult, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se interesa și avea grijă de servitorii săi până la gradul în care îi încuraja să se căsătorească. Rabi'ah ibn Ka'b al-Aslami (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Atunci când îl serveam pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), m-a chemat și mi-a spus: «Rabi'ah, nu vrei tu să te căsătorești?» Am răspuns: «Nu vreau nimic care să mă distragă de la servirea ta. Mai mult decât atât, nu am nimic să ofer drept zestre unei soții și nici nu am un loc unde să locuim.»

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rămas tăcut. Când m-a văzut din nou, m-a întrebat: «Rabi'ah, nu vrei să te căsătorești?» I-am răspuns ca și prima dată. După ce am rămas din nou singur, am regretat ce am spus mai înainte și m-am certat singur: «Rușine ție, Rabi'ah! Pe Allah, Profetul știe mai bine decât tine ce este bun atât în această lume, cât și în Viața de Apoi și, de asemenea, știe mai bine decât tine ce ai. Pe Allah, dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mă va întreba din nou dacă vreau să mă căsătoresc, voi răspunde că da.» După puțin timp, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) m-a întrebat din nou: «Rabi'ah, nu vrei să te căsătorești?» Am răspuns: «Da, o, Mesager al lui Allah, dar cine se va căsători cu mine în starea în care sunt?» Atunci el mi-a spus: «Du-te la familia cutare din Al-Ansar(...)»” (Ahmad)

Măreția civilizației islamice în ceea ce privește tratarea sclavilor și a muncitorilor devine foarte clară atunci când vedem că mila Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi includea și pe necredincioși:

„Un tânăr băiat evreu, care-l servea pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a îmbolnăvit, deci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus să-l viziteze. S-a așezat lângă capul lui și i-a cerut să îmbrățișeze islamul. Băiatul s-a uitat la tatăl său care era lângă el, iar acesta i-a cerut să i se supună lui Abū al-Qāsim (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar băiatul a îmbrățișat islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ieșit afară spunând: «Toată lauda I se cuvine lui Allah, Cel care a salvat băiatul de Focul Iadului.»” (Bukhari)

Acestea sunt câteva dintre drepturile sclavilor și ale muncitorilor care au fost consolidate în islam și care au fost aplicate de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în cuvânt și în faptă, într-un timp ce nu cunoștea decât nedreptate, opresiune și tiranie. Aceasta reflectă cu adevărat măreția civilizației islamice.

Drepturile bolnavilor și ale persoanelor cu nevoi speciale

• *Introducere*

Islamul și civilizația islamică au o abordare specială față de bolnavi și de persoanele cu nevoi speciale. Această abordare începe cu reducerea unor obligații legale date lor, după cum spune Allah Cel Atotputernic:

„Nu este niciun păcat pentru cel orb, nu este păcat nici pentru cel șchiop, nu este păcat nici pentru cel bolnav(...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:61]

„Nu este niciun păcat pentru cel orb, nici pentru cel șchiop nu este păcat și nici pentru cel bolnav nu este păcat (...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 48:17]

Abordarea se încheie cu aducerea de speranță pentru ei, păstrându-le drepturile fizice și psihologice.

• ***Comportamentul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la bolnavi***

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deși era o persoană ocupată și avea multe probleme, obișnuia să-i îndemne pe oameni să îi viziteze pe cei bolnavi atunci când auzea că cineva este bolnav. Vizita lui nu era una nenaturală și forțată, ci se simțea dator față de bolnav; de ce nu, din moment ce el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut din vizitarea bolnavului unul dintre drepturile acestuia?! El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Drepturile unui musulman asupra fratelui său musulman sunt în număr de cinci (...) a-i vizita pe cei bolnavi.” (Bukhari și Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un învățător și un exemplu. El obișnuia să aline suferințele și boala bolnavilor, exprimând empatie, grijă și iubire, făcându-i să fie fericiți. În această privință, ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Sa’d ibn ‘Ubadah s-a îmbolnăvit și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) împreună cu ‘Abd Ar-Rahman ibn ‘Awf, Sa’d ibn Abū-Waqqas și ‘Abd Allah ibn Mas’ūd (Allah să fie mulțumit de ei!) l-au vizitat și l-au întrebat despre sănătatea sa. Atunci când au ajuns la el, l-au găsit înconjurat de familia sa, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: «A murit?» Ei au spus: «Nu, o, Mesager al lui Allah.» Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plâns, iar atunci când oamenii au văzut plânsul Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu toții au plâns. El a spus: «Mă vei asculta? Allah nu pedepsește pentru lacrimile care curg, nici pentru durerea inimii, dar El pedepsește sau Își trimite Mila Sa din această cauză.» și a arătat spre limba lui.» (Bukhari și Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia, de asemenea, să se roage pentru cei bolnavi și să le aducă vești bune, precum aceia că ei vor fi răsplătiți pentru boala de care sunt afectați, aceasta aducându-le ușurarea și făcându-i să se simtă satisfăcuți. Umm al-‘Ala¹ a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) m-a vizitat în timp ce eram bolnavă. El a spus: «Fii fericită, Umm Al-‘Ala, pentru că Allah șterge păcatele unui musulman pentru boala sa, la fel cum focul separă zgura aurului și a argintului.»” (Abu Dawud, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era nerăbdător să-i aline pe bolnavi și nu să facă lucrurile dificile pentru ei. În această privință, Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Ne aflam într-o călătorie atunci când unul dintre noi s-a accidentat. Mai târziu, el a avut un vis umed. El i-a întrebat pe companioni: «Pot să fac tayyammum

¹ **Umm Al-‘Ala:** a îmbrățișat islamul și i-a arătat loialitate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). A fost mătușa lui Hizam ibn Hakīm. A se vedea: Ibn al-Athir, Asad al-Ghabah 7405/, și Ibn Hajar al-Asqalani: Al-Isabah al-Tarjamah, 812176(265/)

(abluțiunea uscată)?» Aceștia au spus: «Nu, nu dacă nu ai apă.» El a făcut ghusl și a murit. Atunci când aceștia au mers la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ei l-au informat despre ceea ce se întâmplase. El a spus: «Ei l-au omorât, iar Allah îi va omorî pe ei. Voi nu întrebați dacă nu cunoașteți? Salvarea ignorantului este întrebarea. El ar fi putut să facă tayyammum și să se stropească cu apă peste rana lui sau să o înfășoare cu ceva și să ștergă peste înfășurătoare și să își spele restul corpului.»» (Abu Dawud, Ibn Majah, Ahmad, Ad-Darmi, Ad-Daraqutni și Baihaqi în *As-Sunan al-Kubra*, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Mai mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să îndeplinească nevoile bolnavilor și să meargă cu ei până când le îndeplinea nevoile. O femeie care avea o problemă psihică parțială s-a dus la el și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, vreau ceva de la tine!» El i-a spus: «O mamă a lui cutare, uită-te pe care parte a drumului ai prefera să stai și să vorbești pentru ca eu să îți pot îndeplini nevoile.» El sa stat alături de ea pe drum până ce ea a primit ceea ce își dorea.» (Muslim)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a mai oferit bolnavilor și celor cu nevoi speciale dreptul la medicație, deoarece siguranța corpului, atât cea interioară, cât și cea exterioară, este un scop în islam. Atunci când arabii din deșert l-au întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre medicație, el le-a răspuns:

„Folosiți un leac medical, pentru că Allah a creat boala așa cum a creat și leacul, cu excepția uneia singure, bătrânețea.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a refuzat tratamentul pentru nicio femeie musulmană sau pentru vreunui bărbat musulman. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a permis Rudaydei – o femeie din tribul Aslam – să îl trateze pe Sa’d ibn Mu’az atunci când acesta a fost rănit în bătălia de la Al-Khandaq. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) obișnuia să-i îngrijească pe răniți și să se pună în serviciul musulmanilor nevoiași.

Într-un mod practic, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a tratat pe ‘Amr ibn al-Jamuh (Allah să fie mulțumit de el!) într-un mod favorabil:

„‘Amr era un bărbat cu nevoi speciale. El avea un picior bolnav. Avea patru fii, care îl acompaniau pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în bătălii. În ziua bătăliei de la Uhud, ‘Amr și-a exprimat dorința de a merge și el pe câmpul de luptă, însă fiii lui l-au sfătuit să rămână acasă. El s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus că fiii lui voiau să îl oprească de la a participa la bătălie, spunându-i: «Dar, pe Allah, îmi doresc să fiu omorât pentru a mă plimba șichiopătând în Paradis!» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Allah nu a făcut jihād-ul obligatoriu pentru tine.», iar fiilor săi le-a spus: «De ce nu vreți să îl lăsați să meargă? Allah ar putea să îl binecuvânteze făcându-l martir.» ‘Amr a participat la bătălia de la Uhud alături de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a fost omorât.

Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Pe Allah, printre voi sunt oameni care dacă jură pe Allah, El le îndeplinește ruga, printre ei fiind și ‘Amr ibn al-Jamuh. L-am văzut plimbându-se în Paradis cu piciorul său cel șchiop.» (Ibn Hibban)

Acesta este situația pacienților și a persoanelor cu nevoi speciale în islam și în civilizația islamică.

Drepturile minorităților în civilizația islamică

• Introducere

Conform Legislației islamice, minoritățile nemusulmane au primit drepturi și privilegii pe care alte minorități nu le-au avut sub nicio altă lege sau țară. Relația dintre comunitatea musulmană și minoritatea nemusulmană se bazează pe Legea lui Allah, care spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (*necredincioșii*) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (*cei care i-au tratat cu dreptate*).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 60:8]

Acest verset a identificat bazele legale și etice pe baza cărora musulmanii trebuie să-i trateze pe nemusulmani și anume cu bunătate și dreptate față de toți cei care nu arată dușmănie împotriva lor. Omenirea nu a cunoscut aceste legi înainte de islam. A trăit secole după islam, însă a suferit orori din cauza faptului că acestea le lipseau. Aceasta încă așteaptă ziua în care poate aplica aceste reguli în societățile moderne, dar nu s-a făcut niciun progres din cauza pasiunii, fanatismului și a rasismului.

• Dreptul minorităților la libertatea de practicare a religiei

Legislația islamică le-a asigurat minorităților nemusulmane mai multe drepturi și privilegii. Probabil cel mai important dintre ele este libertatea de practicare a religiei, acesta fiind stabilit prin versetul lui Allah: **„Nu este silire la credință! (...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]

Acest lucru este reflectat și în scrisoare Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) către oamenii Cărții (evrei și creștini) din Yemen, prin care i-a invitat la islam. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...)și un evreu sau creștin care se convertește la islam devine unul dintre credincioși, având drepturile și responsabilitățile sale, iar cel care rămâne evreu sau creștin nu ar trebui forțat să își părăsească religia(...)” (Abū Ubayd: Al-Amwal; Ibn Zinjwih; Ibn Hisham, As-Sirah an-Nabawiyah; Ibn Kathir: As-Sirah an-Nabawiyah)

Deoarece Legislația islamică le-a permis nemusulmanilor să se bucure de libertatea de practicare a religiei, aceasta a adoptat reguli care să le mențină viețile, considerând că sunt ființe umane ce au dreptul la o viață și o existență decente. În această privință, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine omoară un om cu care are o înțelegere (un nemusulman protejat de stat în baza unui acord) nu va simți mireasma Paradisului.” (Bukhari și Abu Dawud)

• Avertisment împotriva comiterii unei fapte nedrepte față de nemusulmani

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avertizat împotriva comiterii unor fapte nedrepte față de nemusulmani și împotriva reducerii drepturilor acestora. El a jurat să fie oponentul agresorilor acestora. El a spus:

„Aveți grijă, dacă vreunul dintre voi îi greșește unui om cu care are o înțelegere, sau îi micșorează dreptul, sau îl forțează să lucreze peste capacitatea sa, sau îi ia un lucru fără acordul său, eu voi pleda (îl voi apăra) pentru el în Ziua Judecării.” (Abu Dawud)

Unul dintre exemplele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acest sens este ceea ce s-a întâmplat cu Ansarii în Khaybar, când ‘Abd Allah ibn Sahl al-Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) a fost omorât pe pământurile evreilor. Se presupunea că a fost omorât cel mai probabil de un evreu. Cu toate acestea, nu exista nicio dovadă. De aceea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-

a pedepsit pe evrei, ci i-a rugat să facă un jurământ. Sahl ibn Abū Hathma (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Câțiva oameni din tribul său s-au dus la Khaybar și s-au împrăștiat și au văzut că unul dintre ei a fost omorât. Le-au spus oamenilor la care a fost găsit corpul cel neînsuflețit: «Ne-ați omorât companionul!» Acei oameni au spus: «Noi nici nu l-am omorât și nici nu știm cine l-a omorât.» Grupul îndoliat a mers la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: «O, Mesager al lui Allah! Ne-am dus la Khaybar și am aflat că unul dintre noi a fost omorât.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Lăsați-i pe cei mai în vârstă dintre voi să vină în față și să vorbească.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus apoi: «Aduceți dovada voastră împotriva criminalului.» Ei au spus: «Nu avem nicio dovadă.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Atunci ei (inculpații) vor face un jurământ.» Ei au spus: «Noi nu acceptăm jurământul evreilor.» Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-au plăcut ca banii oferiți pentru compensarea crimei să fie pierduți fără compensație, de aceea el a plătit 100 de cămile din cămilele de zakāt (către familia celui mort) drept diya (banii dați pentru compensarea unei crime).» (Bukhari și Muslim)

În acest caz, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut ceea ce nimeni nu și-ar fi imaginat, el însuși a plătit banii pentru compensarea crimei din fondurile musulmanilor pentru a calma neliniștea Ansarilor, fără a face o nedreptate împotriva evreilor. Așadar, și-a asumat povara pentru ca nicio suspiciune să nu planeze asupra unui evreu!

• *Protejarea fondurilor nemusulmanilor*

Legislația islamică a garantat dreptul de a proteja fondurile nemusulmanilor. A interzis luarea acestor fonduri prin furt, uzurpare sau alte forme de nedreptate. Acest drept a fost practic aplicat de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin promisiunea făcută creștinilor din Najran, atunci când a spus:

„Oamenii din Najran și din zonele alăturate vor fi sub Protecția lui Allah și a Profetului Său, Mohammed, precum și fondurile lor, religia, comerțul și totul, mic sau mare, se va afla, de asemenea, în siguranță(...)” (Baiyhaqi)

Mai mult decât atât, minoritatea nemusulmană are dreptul de a primi fonduri de la statul islamic din Bayt al-Mal (casa de fonduri) în caz de inabilitate, vârstă înaintată sau sărăcie, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Fiecare dintre voi este un gardian (păzitor) și este responsabil pentru sarcina sa (pentru ceea ce păzește)” (Bukhari), pe considerentul că aceștia sunt cetățeni la fel ca și musulmanii, iar statul este responsabil în fața lui Allah pentru fiecare dintre ei.

În această privință, Abū Unayd¹ a relatat în cartea lui *Al-Amwal (Fondurile)* că Sa'id ibn al-Musayb¹ a relatat:

¹ **Abū Ubayd:** Abū Ubayd al-Qāsim ibn Salam al-Harawi (157224 AH, 774838 AD), un învățat mare în științele *hadith*-ului, literaturii și Jurisprudenței islamice. A fost un învățător. S-a născut în Harat și și-a făcut

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a oferit milostenie unei familii de evrei, așadar milosteniile pot fi oferite lor.” (Abū Ubayd în *Kitab al-Amwal*)

Ceea ce exprimă măreția islamului și a omeniei în civilizația islamică în această privință este povestea menționată în *Sunnah* (tradițiile Profetului – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care spune că o procesiune funerară a trecut prin fața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el s-a ridicat. Atunci când i s-a spus că procesiunea era a unui evreu, el a spus: **„Nu este o ființă vie (un suflet)?” (Muslim)**

Acestea sunt drepturile minorității nemusulmane în islam și în civilizația islamică. Regula este aceea ca fiecare om să fie respectat, cu condiția ca acesta să nu comită nicio nedreptate.

Drepturile animalelor în civilizația islamică

educația acolo. A călătorit la Bagdad și Egipt. A murit în Mecca. A se vedea Al-Zahabi Siyar A'lam an-Nubala› 10492-490/

¹ **Sa'id ibn al-Musayyib:** Abū Mohammed Sa'id ibn al-Musayyib ibn Hazan al-Qurashi (1394 AH, 634713 AD); comandantul generației ce le-au urmat companionilor Profetului, a trăit în Mecca și a fost unul dintre cele șapte autorități ale sale în *ahadith* și Jurisprudență islamică. De asemenea, a fost faimos pentru pietatea sa și ascetismul lui. A se vedea Ibn Sa'd: *At-Tabaqat al-Kubra*, 5143-119/

• *Introducere*

Islamul are o perspectivă realistă cu privire la animale, care se bazează pe importanța lor în viața noastră, pe folosul pe care îl putem obține de la ele și pe cooperarea cu noi, astfel încât să construim un Univers, pentru ca viața să continue. Dovada pentru aceasta se găsește în multe versete din Coran, pe care Allah le-a numit după animale, precum Sura Vacii, Vitele, Albinele și altele.

Coranul cel Sfânt a adus dovezi prin care arată faptul că animalele sunt onorate, specificând statutul lor și stabilind poziția lor pe lângă oameni. Allah Cel Atotputernic spune:

„Și vitele le-a făcut pentru voi, de la ele aveți căldură și alte foloase și de la ele și mâncați ~ Ele sunt pentru voi mândrețe, când le adunați seara și când le scoateți la păscut (*dimineața*); ~ Ele poartă poverile voastre către o țară unde nu ați putea ajunge decât cu trudă mare. Domnul vostru este Ra’ūf (*Plin de Compasiune, Preabun*), Rahīm (*Îndurător*)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:5-7]

• *Unele drepturi ale animalelor conform Legislației islamice*

Unul dintre drepturile pe care islamul l-a acordat animalelor în Legislația islamică este acela de a nu le vătăma. Jabir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, odată, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă un animal ce era marcat pe față și a spus:

„Fie ca Allah Cel Atotputernic să o blesteme pe persoana care a marcat acest animal.” (Muslim)

‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a mai relatat că:

„Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a blestemat pe cel care a mutilat un animal.” (Bukhari) (adică a-i tăia unul dintre membre sau părți ale corpului în timp ce se afla în viață, ceea ce înseamnă că lovirea, torturarea animalelor sau netratarea lor într-un mod blând este considerată a fi o nelegiuire conform Legislației islamice)

Islamul a mai legiferat drepturile animalelor și a făcut din închiderea lor sau înfometarea ceva *harām* (interzis). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O femeie obișnuia să își pedepsească pisica. Ea a ținut-o închisă până când a murit, fapt pentru care femeia a ajuns în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă pentru a-i potoli setea pe toată perioada în care a ținut-o închisă și nici nu i-a oferit libertatea de a-și căuta singură hrana.” (Bukhari)

Sahl ibn al-Hanzaliyya a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă o cămilă ce era foarte înfometată și a spus:

„Fiți atenți și respectați Poruncile lui Allah cu privire la aceste animale care nu-și pot exprima nevoile prin cuvinte. Călăriți-le, atunci când le țineți în stare bună, și sacrificați-le și mâncați-le, atunci când le țineți în stare bună.” (Abu Dawud și Ahmad, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai ordonat, de asemenea, ca aceste animale să fie folosite cu scopul pentru care au fost create. El a stabilit scopul principal în care pot fi folosite animalele atunci când a spus:

„Nu folosiți niciodată spatele animalelor drept amvon. Allah le-a creat ca să vă ducă către târâmuri pe care altfel nu le-ați fi văzut decât cu istovirea sufletului.” (Abu Dawud și Baihaqi, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Legislația islamică a mai stabilit pentru animale dreptul de a nu fi folosite ca ținte. Abd Allah ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a trecut pe lângă un grup de oameni care legaseră o pasăre folosind-o drept țintă, aruncând săgeți în ea. El a spus:

„„Allah) blesteamă persoana care capturează și leagă orice creatură vie, folosind-o drept țintă de tragere.” (Bukhari și Muslim)

Alt drept pe care Legislația islamică l-a acordat animalelor este acela de a fi bun și milostiv cu ele. Acesta este evident din cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«Odată, un om ce călătorea cu anumite afaceri, a devenit foarte însetat. De aceea, atunci când a ajuns în dreptul unei fântâne, a scos niște apă și a băut-o. După ce a băut, a observat un câine, care lungea picăturile de apă ce se scurgeau pe pământ. Văzând aceasta și înțelegând că și câinelui îi era sete, așa cum îi fusese și lui, s-a întors la fântână, a mai scos niște apă și i-a dat și câinelui să bea. Datorită acestui lucru, Allah l-a recompensat, iertându-i

toate păcatele.» Oamenii au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și pentru tratamentul bun arătat față de animale?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) le-a spus: **«Este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»** (Bukhari și Muslim)

‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Călătoream în compania Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers să răspundă chemării naturii. În timp ce era plecat, am văzut o pasăre cu doi pui ai săi. Noi am luat puii și pasărea mamă zbura deasupra noastră. Atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors, a observat ce făcusem noi. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: **«Cine a agitat această pasăre luându-i puii, să îi pună puii înapoi!»(...)**” (Abu Dawud și Hakim, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Legislația islamică a mai ordonat, ca parte a drepturilor animalelor, dreptul de a alege pășuni fertile pentru ele. Dacă această pășune fertilă nu este accesibilă, atunci animalele trebuie duse într-o altă zonă. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în această privință:

„Allah Preaînaltul este Bun, iubește bunătatea și este Mulțumit cu bunătatea. De asemenea, el dăruiește pentru bunătate ceea ce nu dăruiește pentru altceva. Dacă călăriți aceste animale de povară, călăriți-le către o pășune bună. Dacă pământul este infertil, atunci călăriți-le cât timp sunt

în stare bună și duceți-le în alt loc.” (Muslim, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

Cu toate acestea, în Legislația islamică există un grad mai mare și mai valoros decât mila față de animale: *ihsan* (bunătatea) pentru animale și respectarea sentimentelor acestora. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a aplicat acest principiu atunci când ne-a ordonat să nu torturăm animalele în timp ce le tăiem pentru mâncat, fie că este vorba de tortură fizică atunci când sunt duse la tăiat, fie prin folosirea unui cuțit neascuțit sau prin lăsarea lor să vadă cuțitul ce va urma a fi folosit. Altfel, ar fi ca și cum animalul ar primi două morți.

Shaddad ibn Aws (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Cu adevărat, Allah a prescris *ihsan*-ul (bunătatea) pentru toate. Deci, atunci când ucideți, trebuie să ucideți în cel mai blând mod, atunci când sacrificați, trebuie să sacrificați în cel mai blând mod cu puțință. Ascuțiți lama cuțitului pentru a înjunghia cu ușurință (reducând durerea animalului).” (Muslim, Abu Dawud și Tirmidhi)

‘Abd Allah ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a mai relatat că un bărbat și-a pus piciorul pe partea laterală a gâtului unei oi în timp ce își ascuțea cuțitul, iar oaia se uita la el. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„De ce (tu) nu ți-ai ascuțit lama înainte de aceasta? Vrei să-i dai (săracului) animal două morți?!” (Hakim, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)**

Acestea arată în mod clar drepturile animalelor în islam. Atâta timp cât animalele trăiesc într-o societate condusă de civilizația islamică, acestea se bucură de siguranță, securitate și confort.

Drepturile mediului înconjurător în civilizația islamică

• Introducere

Allah Preaînaltul a creat mediul înconjurător curat, pur și folositor și i l-a dat omului, pe care l-a îndemnat să îl păstreze în același mod. De asemenea, Allah i-a îndemnat pe oameni să observe miracolele pe care El, Preaînaltul, le-a făcut în acest Univers în cea mai bună formă. Allah Preaînaltul spune:

„Oare nu se uită ei spre Cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături? ~ Iar Pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintii și am făcut să crească pe el din fiecare soi minunat.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 50:6-7]

• Omul și mediul înconjurător

Pornind de la acest principiu, s-a creat o relație de iubire și afecțiune între musulmani și mediul înconjurător, incluzând atât lucrurile fără suflet, cât și ființele vii. Astfel, musulmanul a

realizat că prin prezervarea mediului înconjurător ar putea să obțină beneficii în această viață, deoarece ar avea o viață frumoasă atât în această lume, cât și în Viața de Apoi, fiindcă Allah l-ar răsplăti pentru această prezervare.

Perspectiva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la mediul înconjurător a venit pentru a întări punctul de vedere cuprinzător al Coranului cu privire la Univers, punct de vedere ce se bazează pe corelația dintre om și elementele din natură, iar punctul de pornire este credința că, dacă omul nu folosește în mod util sau irosește resursele naturale, întreaga lume va avea de suferit în mod direct.

• Exemple despre cum Legislația islamică acționează cu privire la mediul înconjurător

Legislația islamică a stabilit o regulă generală pentru toți oamenii de pe Pământ și anume: a nu cauza nicio stricăciune sau pagubă Universului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„La darar wala dirar’ sau să nu se facă niciun rău sau rău reciproc.”** (Ahmad de la Ibn ‘Abbas, Shu’ aib al-Arnauti l-a clasificat ca fiind hasan, iar Hakim a spus l-a clasificat ca fiind sahih în ceea ce privește isnad-ul – lanțul de relatatori)

Mai mult decât atât, Legislația islamică a urmat acest principiu și cu alte lucruri care poluează sau dăunează mediului înconjurător. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cu privire la aceasta: **„Evitați trei acțiuni care aduc blestemul oamenilor: defecarea în sursele de apă, pe drumuri și în locurile umbroase.”** (a se vedea Al-‘Aẓīm Abdi: Aun al-Ma’bud, 131)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a mai îndemnat, de asemenea, să curățim drumurile. Abū Sa'īd al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Evitați să stați pe marginea drumului (sau pe trotuare).» Companionii care erau prezenți în acel moment au spus: «O, Mesager al lui Allah, marginile drumului sunt locuri unde putem sta, vorbi și ne bucura.» Auzind acestea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Dacă nu puteți evita statul pe trotuare, atunci dați trotuarelor drepturile lor.»** Apoi companionii au întrebat: «Și care sunt drepturile trotuarelor?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Coborârea privirii (atunci când trece o femeie), îndepărtarea lucrurilor care pot dăuna, răspunsul la salut (salām), poruncirea binelui și interzicere răului.»»** (Bukhari și Muslim)

Ultimul sfat menționat în acest *hadith* este precum o umbrelă pentru toate lucrurile ce includ a le face rău oamenilor care folosesc drumurile și străzile. Mai mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a legat răsplata de menținerea mediului înconjurător curat. El (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Faptele oamenilor mei, bune și rele, mi-au fost prezentate, iar eu am găsit că înlăturarea unui lucru dăunător de pe drum face parte din faptele bune, iar saliva lăsată neîngropată în moschei face parte din faptele rele.» (Muslim, Ahmad și Ibn Majah)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le cere musulmanilor să își păstreze casele curate. El a spus:

„Allah este Bun și iubește tot ceea ce este bun. El este Curat și iubește curățenia, de aceea, trebuie să vă curățați casele(...)” (Tirmidhi, iar Albani l-a clasificat ca fiind **sahih**)

Aceste învățături minunate cheamă la o viață decentă, lipsită de orice poluant, cu scopul de a menține igiena omului și sănătatea sa fizică intacte.

Într-un mod și mai urgent de a chema la păstrarea mediului înconjurător și a frumuseții sale, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus atunci când a fost întrebat de către unul dintre companionii săi:

„(...)«O, Profet al lui Allah, și dacă unuia dintre noi îi place să poarte haine bune și pantofi buni (aceasta este aroganță?)» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Allah este Bun și iubește ceea ce este bun. Aroganța anulează dreptatea și te face să îi consideri pe alții mai prejos decât tine.»” (Muslim)

Nu există niciun fel de îndoială că frumusețea înseamnă să păstrezi mediul înconjurător curat și frumos, așa cum l-a creat Allah.

De asemenea, în recomandarea sa cu privire la folosirea parfumului și dăruirea lui drept cadou, există dovadă că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ordonat menținerea mediului înconjurător curat. Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cu privire la această chestiune:

„Cel care primește un parfum să nu îl refuze, pentru că el este lumină și plăcere pentru mireasma sa!” (Muslim)

În ceea ce privește măreția islamului de a promulga legi ce păstrează mediul înconjurător curat, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricând un musulman plantează un copac, el va primi răsplată pentru milostenie datorită mâncării ce vine din acel copac; și la fel pentru ceea ce este furat din el, din ceea ce este mâncat din el de către animalele sălbatice, din ceea ce este mâncat din el de către păsări și din ceea ce iau oamenii din el drept milostenie.” (Muslim)

Într-o altă relatare, se spune: **„Este milostenie pentru el până în Ziua Judecării.”**

Măreția islamului este manifestată prin faptul că răsplata pentru plantare, ceea ce este bun pentru mediul înconjurător, va continua atâta timp cât această plantă este folositoare, chiar dacă posesia asupra ei este dată altor oameni sau dacă persoana care a plantat-o a murit.

Legislația islamică mai menționează, de asemenea, beneficiile folosirii unui pământ mawat (necultivat). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine aduce la viață un pământ mort, are dreptul la el.”, adică răsplată și „Dacă animalele și păsările se hrănesc din el, cel care îl aduce la viață, îl va avea drept sadāqah.” (Nasa’i și Ahmad)

Pentru că apa este una dintre cele mai importante resurse din mediul înconjurător, a o folosi într-un mod economic și a o păstra pură sunt două chestiuni importante în islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a sfătuit pe musulmani să fie economi atunci când folosesc apa, chiar dacă aceasta se găsește din abundență. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă Sād ibn Abū Waqqas¹ (Allah să fie mulțumit de el!) pe când acesta își făcea abluțiunea și a spus:

„«Ce este această irosire?»» Iar Sād a răspuns: «A face abluțiunea este o irosire?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Da, chiar dacă o faci la un râu curgător.»»** (Ibn Majah, iar Albani l-a clasificat ca fiind hasan)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai îndemnat, de asemenea, la nepoluarea apei și la neurinarea în apele stătute².

Aceasta este perspectiva islamului și a civilizației islamice cu privire

la mediul înconjurător. Este o perspectivă ce crede că aspectele diferite la mediu pot reacționa, integra și coopera unele cu altele conform regulilor lui Allah în acest Univers, ce a fost creat de către Allah în forma sa

¹ Unul dintre cei zece companioni cărora li s-a promis intrarea în Paradis și ultimul dintre cei zece care a murit.

² Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi

cea mai bună. Așadar, fiecare musulman trebuie să păstreze această frumusețe.

Importanța eticii și a valorilor în civilizația islamică

• *Introducere*

Etica și valorile sunt aspectele morale și spirituale ale civilizației islamice. De asemenea, ele reprezintă esența și baza pentru orice civilizație. Ele au fost secretul supraviețuirii și rezistenței civilizațiilor de-a lungul istoriei. Dacă acest aspect ar dispărea într-o zi, omul și-ar pierde zelul moral, care este sufletul vieții și al existenței; mila va dispărea din inima sa; conștiința sa nu își va mai îndeplini atribuțiile; el nu va mai cunoaște adevărul existenței sale și va fi legat de restricțiile materiale, din care nu ar mai putea ieși.

• *Civilizații antice și etica*

Civilizațiile antice și contemporane nu au avut nicio contribuție majoră sau proeminentă în ceea ce privește etica sau valorile, după cum este demonstrat de către învățații occidentali. Scriitorul englez Jude spune:

„Civilizația modernă nu are niciun echilibru între putere și moralitate, deoarece moralitatea este mai înapoiată decât știința. Știința naturală ne-a dăruit o putere formidabilă, însă

noi o folosim cu mintea unor copii și a unor monștri (...) Înapoierea este o greșeală umană în înțelegerea adevărului asupra poziției sale în Univers și în negarea valorilor, care includ bunătatea, dreptatea și frumusețea.”¹

Alexis Carrel spune: „Într-un oraș modern, rareori vedem indivizi care să adopte un ideal moral, deși frumusețea eticii depășește știința și arta, fiind baza civilizației.”²

De fapt, aspectul eticii și al valorilor a primit drepturi depline doar în civilizația islamică, care a fost stabilită pe valori și moravuri, iar profeții săi au fost trimiși în special pentru a perfecționa moravurile după ce acestea au fost fragmentate și neglijate de către națiuni și civilizații.

Aceste etici și valori nu au rezultat dintr-un progres intelectual petrecut de-a lungul secolelor, ci au fost revelate de Allah Preaînaltul și puse în vigoare de către Profetul islamului, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Așadar, ele au fost aplicate de către Legislația islamică acum mai bine de 14 secole.

Libertatea de credință în islam

¹ Citându-l pe Anwar al-Jindi: *Muqadimat al-Ulum wa al-Manahij (Introducere în știință și curriculum)*, 4770/

² Alexis Carrel: *Omul, necunoscutul*, p 153

• *Introducere*

Ca regulă clară și fundamentală despre libertatea religioasă și libertatea de exprimare în islam, Allah Preaînaltul spune: **„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și musulmanii după el nu au obligat pe nimeni să se convertească la islam. De asemenea, ei nu i-au forțat pe oameni să arate precum musulmanii pentru a scăpa de moarte și tortură. Cum ar fi putut ei să facă aceasta, dacă știu că acceptarea islamului cu forța nu are nicio valoare în Ziua Judecății, valoare pe care fiecare musulman o caută?!

A fost menționat în motivul revelării versetului amintit anterior: Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

*„Femeilor Ansarilor (ajutoarelor) ale căror băieți au murit pe când aceștia erau copii mici, au jurat să își crească băieții ca evrei, dacă ar fi fost să trăiască. Atunci când Banū an-Nadir a fost alungat, aceștia au avut printre ei copii ai Ansarilor. Aceștia au spus: «Nu ne vom lăsa copii!» La aceasta, Allah Preaînaltul a revelat că: «**Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire(...)**»* [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:256]”

• *Chestiune de credință, voința omului*

Islamul a făcut din subiectul credinței sau necredinței una dintre chestiunile care este dependentă de voință a omului și a convingerilor sale interioare. Allah Preaînaltul spune: **„(...)Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 18:29]

Coranul a atras, de asemenea, atenția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la acest adevăr și i-a spus că el este responsabil doar pentru chemarea oamenilor la adevăr, însă el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu are nicio autoritate pentru a îi face pe ei să accepte islamul. Allah spune în Coran: **„(...)Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 10:99] De asemenea, a mai spus: **„Tu nu ești stăpânitor (cel care deține controlul, conducător) peste ei (adică nu îi poți forța pe ei să creadă și nu este niciun fel de silire în credință).”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 88:22] și: **„Dacă ei se îndepărtează, Noi nu te-am trimis la ei ca păzitor peste ei, ci tu nu ești dator decât numai cu vestirea(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 42.48]

În consecință, este clar că Legislația musulmanilor stipulează libertatea de credință și respinge categoric obligarea unei persoane să accepte islamul¹.

• *Pluralismul religios în islam*

¹ A se vedea: Mahmud Hamdi Zaquq: *Fapte islamice în fața campaniilor de aducere a dubiilor asupra islamului*, p. 33

Aplicarea libertății religioase înseamnă admiterea pluralismului religios. Aceasta s-a petrecut în mod practic atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a permis libertatea religioasă în cadrul primei constituții din Medina, atunci când a spus că evreii și musulmanii formează o singură comunitate. De asemenea, în timpul cuceririi orașului Mecca, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a forțat pe oamenii din tribul Quraiș să accepte islamul, deși a fost victorios. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: **„Duceți-vă, sunteți oameni liberi”** (Ibn Hisham și Tabari) Urmându-i calea, califul ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) le-a oferit rezidenților creștini din Ierusalim protecție pentru viețile, Bisericile și crucifixurile lor, iar nimeni nu trebuia vătămat sau forțat să își schimbe religia.¹

Islamul a mai stabilit, de asemenea, și libertatea de a face dezbateri religioase, care trebuie să se desfășoare fără altercații sau fără luarea în derâdere a altora. În această privință, Allah Preaînaltul spune: **„Cheamă la Calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos!(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:125]

Dialogul dintre musulmani și nemusulmani trebuie constituit în baza acestor principii mărețe.

Islamul a mai chemat și la dialog cu oamenii Cărții (evreii și creștinii). Coranul spune:

¹ A se vedea Tabari: *Istoria națiunilor și a regilor*, 3105/ Mahmud Hamdi Zaquq: *Fapte islamice în fața campaniilor de aducere a dubiilor asupra islamului*, pp. 85-86

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-(le): „Mărturișiți (*cel puțin*) că noi suntem supuși (*musulmani*)!”»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:64]

Aceasta înseamnă că, dacă dialogul nu dă niciun rezultat, atunci fiecare rămâne cu religia despre care este convins, iar acest fapt a mai fost evidențiat și în versetul Surei Al-Kafirūn, care se încheie cu cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „**Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!**”¹ [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 109:6]

Libertatea de gândire în civilizația islamică

• Grija civilizației islamice pentru libertatea de gândire

Islamul a asigurat libertatea de gândire a oamenilor și a ținut la acest principiu. Civilizația islamică este martoră la aplicarea acestui principiu. Acest lucru este clar, pentru că islamul a chemat la reflectarea cu privire la întregul Univers,

¹ Această Sură a fost revelată atunci când mai-marii tribului Quraiș au fost de acord să-L adore pe Allah, cu condiția ca și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să adore idoli și zeitățile lor, ceea ce ar fi însemnat perpetuarea politeismului

cu Pământul și Cerurile sale. Islamul i-a îndemnat pe toți oamenii să facă acest lucru, iar Allah Preaînaltul spune:

„Spune: «Eu vă îndemn pe voi cu privire la un singur lucru: să vă ridicați voi înaintea lui Allah câte doi sau câte unul și apoi să cugetați!»(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 34:46] și, de asemenea: **„Dar oare n-au umblat ei prin lume și n-au avut ei inimi cu care să priceapă sau urechi cu care să audă? Nu ochii lor sunt orbi, ci inimile din piepturi sunt oarbe.”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:46].

• Islamul îndeamnă la folosirea capacităților mentale și ale dovezilor

Islamul i-a condamnat pe cei care își blochează capacitățile mentale și senzoriale de la funcționare și le coboară la un rang mai jos decât animalele. Allah Preaînaltul spune:

„Ei au inimi, dar nu pricep cu ele; ei au ochi, dar nu văd cu ei; ei au urechi, dar nu aud cu ele. Aceștia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar și mai răătăciți. Aceștia sunt nepăsători.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:179]

Islamul a mai dus, de asemenea, o campanie puternică împotriva celor care urmează presupuneri și iluzii. Allah Preaînaltul spune:

„(...)Ei nu urmează decât bănuiala, însă bănuiala nu este de niciun folos față de Adevăr.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 53:28]

Islamul i-a mai condamnat și pe cei care își urmează strămoșii sau căpeteniile fără a verifica dacă aceștia au dreptate sau nu. Allah Preaînaltul spune:

„Și vor zice ei: «Doamne, noi le-am dat ascultare stăpânilor noștri și mai marilor noștri, însă ei ne-au rătăcit pe noi de la drum!»» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:67].

Islamul a mai depins, de asemenea, de demonstrarea credinței islamice prin aducerea de dovezi mentale și, din acest motiv, învățații musulmani au spus că *‘aql* (argumentarea) este baza lui *naql* (evidențe). Cauza Existenței lui Allah s-a dovedit prin logică, iar cauza Profetiei lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dovedit tot prin logică în primul rând și abia mai apoi prin miracolele ce au adus argumente în plus pentru credibilitatea Profetiei sale. Aceasta arată modul în care islamul respectă logica și argumentarea.

• *Valoarea gândirii în islam*

Gândirea în islam este o obligație religioasă pe care un musulman nu trebuie să o abandoneze în nicio circumstanță. Islamul a lăsat ușa larg deschisă pentru practica gândirii în ceea ce privește aspectele religioase, cu scopul de a căuta soluții legitime pentru tot ceea ce este nou în viețile noastre, iar acest proces a fost numit de către învățații musulmani „*ijtihād*”, adică, procesul de a face o decizie legală prin interpretarea independentă a surselor legale, Coranul și Sunnah.

Principul *ijtihād*-ului, care cuprinde libertatea de gândire în islam, a avut o influență majoră în îmbogățirea studiilor de Jurisprudență cu soluții rapide pentru situații ce nu s-au petrecut în primele stadii ale islamului. Școală de gândire a Jurisprudenței islamice Mazahib, pe care lumea musulmană o urmează și astăzi, a fost bazată pe *ijtihād*. *Ijtihād*-ul este primul stâlp în stabilirea rolului minții în islam, iar această atitudine a fost considerată fundația pe care musulmanii și-au construit prospera civilizație islamică de-a lungul istoriei islamice.¹

Libertatea de opinie în civilizația islamică

• Introducere

Libertatea de opinie este dreptul individual de a alege punctul de vedere pe care o persoană îl are cu privire la anumite chestiuni publice sau private, de a își exprima opinia și de a își face punctul de vedere cunoscut și celor din jur. Libertatea de exprimare este unul dintre drepturile persoanei, care înseamnă a își exprima ideile și sentimentele pe care le are, precum și propria voință, atât timp cât acest lucru nu reprezintă niciun fel de agresiune împotriva celor din jurul nostru.

¹ Mahmoud Hamdi Zaquq, *Califatul uman al lui Allah – A gândi este o datorie*

• *Libertatea de opinie este unul dintre drepturile musulmanului*

În civilizația islamică, libertatea de opinie este un drept de neînstrăinat al unui musulman, fiindcă Legislația islamică l-a aprobat, iar ceea ce Legislația islamică aprobă pentru indivizi nu poate fi contestat sau înstrăinat. Libertatea de opinie este, de fapt, o datorie pentru fiecare musulman/ă, ce nu trebuie abandonată, deoarece Allah Preaînaltul le-a ordonat musulmanilor să facă *amr-bil-ma'ruf* (ordonarea pentru câștigarea virtuților) și *nahi anil munkar* (interzicerea păcatelor), iar aceste drepturi nu pot fi obținute decât dacă un musulman are dreptul de a-și exprima liber opinia sa. Libertatea de opinie, așadar, este considerată un mijloc prin care el/ea își poate îndeplini aceste responsabilități, iar orice ne ajută să facem lucruri *wājib* (*wājib* face referire la acele acțiuni necesare, obligatorii cu un grad mai mic decât *fard* – ceea ce este obligatoriu) este în sine *wājib*.

Islamul a permis libertatea de opinie în toate chestiunile religioase, fie că sunt publice sau sociale. Un exemplu în acest sens este acela în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut lui Sa'd ibn Mu'az și Sa'd ibn Ubada să încheie un armistițiu cu Ghatafan, cu condiția ca el să le dea o treime din fructele orașului Medina pentru a ieși din coaliția ce o avea cu clanurile. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a spus că:

„Al-Harith al-Ghatafani s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a spus: «O, Mohammed, să împărțim fructele orașului Medina în două jumătăți: una pentru tine și una pentru noi!» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Lasă-mă

prima dată să mă consult cu Sa'd.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la Sa'd ibn Mu'az, Sa'd ibn Ubada, Sa'd ibn ar-Rabie, Sa'd ibn Khaithama și Sa'd ibn Mas'ūd (Allah să fie mulțumit de ei!) și le-a spus: «**Am știut că arabii v-au aruncat dintr-o singură lovitură și că Al-Harith cere jumătate din fructele orașului Medina. Dacă nu vă deranjează, sunteți de acord să-i dați anul acesta această jumătate, până veți vedea ce veți face mai târziu?**» Ei au răspuns: «O, Mesager al lui Allah, aceasta este o Revelație din Ceruri pentru ca noi să ascultăm sau este opinia ta pe care să o urmăm? Dacă vrei ca noi să supraviețuim, jurăm în fața lui Allah că noi eram egali cu ei, iar ei nu au îndrăznit vreodată să ia vreun fruct decât dacă plăteau pentru el sau noi li-l dăruiam drept cadou.» (Tabarani)

• *Oferirea de sfaturi, amr-bil-ma'ruf și nahi anil munkar*

Unul dintre textele menționate cu privire la oferirea de sfaturi, *amr-bil-ma'ruf* și *nahi anil munkar* este Spunerea lui Allah: „**Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit(...)**” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:71]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„**«Islamul este *nasiha*¹»** Companionii au întrebat: «O Profet al lui Allah! Pentru cine?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Pentru Allah, pentru Cartea Sa, pentru Profetul Său, pentru conducătorii musulmani și pentru comunitatea musulmană, în general.»**» (Muslim, Abu Dawud, Ahmad și Nasa'i)

Imam Nawawi² (Allah să aibă milă de el!) a spus în explicarea acestui *hadith*:

„*În ceea ce privește nasiha (sfătuirea) liderilor musulmani, aceasta implică ajutorarea lor întru Adevăr, ascultarea lor, poruncirea lor întru Adevăr și reamintirea lor despre Adevăr cu bunătate și cuvinte frumoase, sfătuirea lor cu privire la ceea ce au neglijat și informarea lor cu privire la drepturile musulmanilor.*”³

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„**O persoană nu trebuie să fie descurajată de prestigiul oamenilor să spună un cuvânt despre adevăr dacă îl știe**” (Tirmidhi și Ibn Majah, clasificat de Albani ca fiind *sahih*) și el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „**Cel mai bun jihād este vorba cea dreaptă rostită în**

¹ *Nasiha*, în limba arabă, are două sensuri: 1. de îndrumare, sfat; 2. lucru pur, care nu poate fi schimbat, care nu poate fi falsificat.

² An-Nawawi: el este Abū Zakariya Yahia ibn Sharaf an-Nawawi, Muhie ad-Dīn (631676 - hijri/12331277-). A fost un învățat în *Fiqh* și *ahadith*, s-a născut și a murit în Nawa, Siria, căreia îi poartă numele. Cărțile sale cele mai cunoscute sunt: *Minhaj în explicarea Sahih Muslim, Riyad As-Salihin*. A se vedea; *Al-Bidayah* and *An-Nihayah* 13278/, *Az-Zirikli: Al-A'lam* 8149/

³ An-Nawawi: *Al-Minhaj în explicarea Sahih Muslim ibn al-Hajjaj* 238/

fața unui tiran nedrept.” (Tirmidhi, clasificat de Albani ca fiind sahih)

Datoria lui *amr-bil-ma'ruf* (ordonarea virtuților recunoscute) și *nahi anil munkar* (interzicerea păcatelor) impune ca persoanele să fie libere să-și aleagă propria lor opinie, iar fiindcă Allah le-a ordonat să își facă datoria, aceasta înseamnă acordarea dreptului de a-și exprima opinia în ceea ce văd drept ma'ruf sau munkar și în ceea ce le poruncesc oamenilor să facă sau să nu facă. Datoria de a consulta și alți oameni mai implică și ca oamenii să fie liberi să-și exprime opiniile.

Libertatea de exprimare a fost implementată în toată istoria islamică. Marele companion Al-Habab ibn al-Munzir (Allah să fie mulțumit de el!) își exprima opinia sa în ceea ce privește atitudinea musulmanilor din timpul bătăliei de la Badr, deși opinia sa se contrazicea cu cea a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De asemenea, și alți companionii și-au exprimat părerile în cazul *al-ifk* (calomnie/defăimare), iar unii dintre ei au insistat pe lângă Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să își divorțeze soția, pe 'Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) însă, Coranul i-a declarat inocența. Companionii și cei care le-au urmat își exprimau liber opinia în multe situații.

Așadar, dacă exprimarea părerilor și libertatea de exprimare sunt drepturi ce nu pot fi înstrăinate în Legislația islamică, atunci nu este permis pentru o persoană să rănească pe cineva, doar fiindcă și-a exprimat părerea, deoarece Shari'ah i-a permis acest lucru. O femeie a obiectat față de ceea ce 'Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a spus în moschee despre zestre, iar el nu a împiedicat-o să își exprime

păreră. Mai mult decât atât, el a admis că ea avea dreptate și a spus: „*Femeia are dreptate, iar ‘Omar greșește.*”¹

• *Onestitatea, sinceritatea în exprimarea opiniei*

Atunci când un musulman își exprimă opinia, el trebuie să o facă cu sinceritate. El/ea trebuie să spună ceea ce a văzut cu adevărat, chiar dacă adevărul îl doare, deoarece scopul libertății de opinie este de arăta ceea ce este adevărat și corect și ce îi aduce beneficii ascultătorului. Scopul nu este de a ascunde sau de a masca adevărul. Adevăratul scop trebuie să fie acela de a spune adevărul și nu de a intenționa *riya* (lăudarea în adorare), reputația, arătarea faptelor greșite drept bune, nerespectarea drepturilor oamenilor, exagerarea păcatelor conducătorilor, minimalizarea faptelor lor bune și a importanței lor, defăimarea lor sau incitarea oamenilor împotriva diverselor țeluri ale lor.

Conform acestui fapt, libertatea de exprimare, așa cum este aprobată de către Legislația islamică, este un mijloc important al progresului unei civilizații și, de asemenea, un mijloc pentru exprimarea propriei opinii.

Libertatea, dezrobirea sclavilor în islam

¹ A se vedea: Al-Qurtubi: *Al-Jami pentru Ahkam al-Qur'an (Reguli ale Coranului)*, p. 595

• *Introducere*

Islamul a venit pentru a reda demnitatea oamenilor, indiferent de rasa sau culoarea lor. Islamul i-a făcut pe toți oamenii egali și a făcut principiul de *taqwā* (pietate, evlavie) singurul motiv pentru care unii oameni sunt considerați superiori altora. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a distrus, după cucerirea orașului Mecca, toate diferențele dintre culorile și rasele oamenilor și a încheiat complet discriminarea rasială atunci când l-a rugat pe Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de el!) să se urce pe acoperișului Ka'bei și să rostească cuvintele monoteismului. Chiar și înainte de acest eveniment, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a făcut frați pe unchiul său, Hamza și pe sclavul său, Zayd (Allah să fie mulțumit de ei!).

• *Hajjat al-Wadā, principiul egalității*

În timpul Hajjat al-Wadā (Pelerinajul de Adio), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat principiul egalității atunci când a spus:

„O, voi, oameni! Domnul vostru este un Domn Unic. Tatăl vostru este unul singur: cu toții sunteți fiii lui Adam, iar Adam a fost creat din lut. Cu adevărat, cel mai demn de onoare dintre oameni în Fața lui Allah, Cel Atotputernic, este cel mai evlavios dintre voi. Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și nici o persoană de culoare roșie nu este superioară unui alb. În același mod cum, niciun alb nu este superior unei persoane de culoare albă,

decât în ceea ce privește evlavia și supunerea în Fața lui Allah.” (Ahmad și Tabarani, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

De aici, a venit chemarea pentru libertate și pentru încheierea sclaviei.

Originea în islam este aceea că toți oamenii sunt născuți liberi și nu sclavi, datorită faptului că ei toți aparțin unui singur tată și cu toții s-au născut liberi. Islamul a venit pentru a recunoaște acest drept într-o perioadă în care oamenii erau sclavi și supuși diverselor forme de umilire și sclavie.

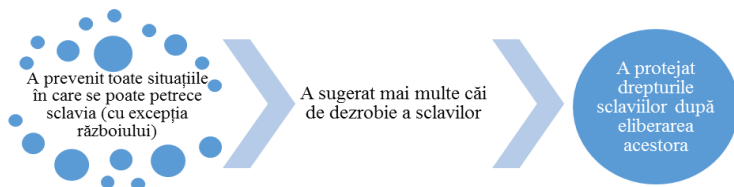
• *Islamul și dezrobirea sclavilor*

Omenirea pro-islam a trăit în comunități și civilizații ce erau marcate de sisteme tiranice, bazate pe tribul din care făcea cineva parte și pe diferențe fragrante între clase, ce împărțeau oamenii în diferite clase. Deasupra acestora se aflau oamenii liberi, ce se bucurau de toate drepturile de suveranitate și putere, în timp ce sclavii erau zdrobiți. Aceștia nu aveau dreptul la libertate sau la o viață decentă.

Islamul a venit pentru le a recomanda credincioșilor să dezrobească sclavii și pentru a-i elibera. Islamul a cerut acest lucru sau amnistie. Islamul consideră acest fapt a fi unul vrednic de laudă și îi îndeamnă pe credincioși să-și elibereze sclavii, chiar dacă cineva ar trebui să-i cumpere prima dată cu banii lui proprii. De asemenea, islamul a făcut din eliberarea sclavilor o modalitate de ispășire pentru anumite păcate făcute de către stăpân, precum lovirea sau comiterea unei nedreptăți față de sclavi.

Mai mult decât atât, este recomandat a-i lăsa liberi pe sclavi și islamul a făcut din dezrobirea sclaviilor o modalitate de ispășire pentru anumite păcate, precum uciderea unui om, *az-zihar* (divorțarea de soție, spunându-i că ea este precum mama ta), încălcarea jurământului, întreruperea postului din luna Ramadan (fără un motiv legitim). Islamul le cere oamenilor să-i ajute pe sclavi atunci când aceștia își doresc *mukataba* (doresc să plătească pentru libertatea lor).

De asemenea, islamul a făcut dezrobirea sclavilor unul dintre mijloacele de a plăti *zakāt*-ul. O femeie sclavă era eliberată la moartea stăpânului său, dacă dădea naștere unui băiat, al cărui tată era stăpânul.

• *Planul islamului de a rezolva problema sclaviei*

Planul înțelept al islamului de a rezolva problema sclaviei poate fi rezumat în trei puncte:

Legislația islamică a îndemnat comunitatea musulmană să dezrobească sclavii, eliberându-i, promițându-le în schimb răsplată mare în Viața de Apoi. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pentru oricine eliberează un sclav, Allah va elibera unul dintre membrele sale din Foc, pentru fiecare membru al sclavului (însemnând întregul corp). Acest lucru este într-o asemenea măsură încât El va elibera o mână pentru o mână, un picior pentru un picior și o parte intimă pentru o parte intimă.” (Bukhari și Muslim)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recomandat eliberarea fetelor sclave și căsătoria cu ele. Abū Musa al-Asha’ri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine are o fată la el (aflată sub tutela sa), o instruește spre cel mai bun comportament, o educă foarte bine, apoi o eliberează și se căsătorește cu ea, va avea răsplată dublă.” (Bukhari)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a eliberat-o, de asemenea, și pe Safiyyah bint Huyayy ibn Akhtab (Allah să fie mulțumit de ea!) și a făcut din emanciparea sa zestrea ei pentru a se putea căsători cu aceasta.¹

Recomandarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a se comporta bine cu sclavii a fost cheia pentru reabilitarea societății, astfel încât aceasta a acceptat

¹ Bukhari

emanciparea și dezrobirea sclavilor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a chemat la un comportament bun față de ei, chiar și atunci când vine vorba de expresii și de cuvinte. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune:

„Un om nu trebuie să spună, robul meu (*abdi*) sau roaba mea (*amati*), deoarece cu toții sunteți robii lui Allah și soțiile voastre sunt cu toate roabele lui Allah, ci ar trebui să spună, feciorul meu (*fatai*), fata mea (*fatati*) și băiatul meu (*ghulami*).” (Bukhari și Muslim)

De asemenea, islamul i-a obligat pe stăpâni să-și hrănească și să-și îmbrace sclavii în modul în care se hrănesc și se îmbracă ei înșiși și să nu le dea de lucru mai mult decât pot aceștia. Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi sfătua pe musulmani să-și trateze sclavii cu bunătate, spunând:

„Sclavii voștri sunt frații voștri. Allah i-a așezat sub mâna voastră și cine-l are pe fratele său sub mâna sa, trebuie să-l hrănească din ceea ce el mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce el se îmbracă și să nu-l împovăreze mai mult decât puterea sa, iar dacă l-a împovărat, atunci să-l ajute.” (Bukhari, Muslim și Ahmad)

Islamul le-a mai oferit sclavilor și multe alte drepturi ce i-au transformat în ființe umane, oferindu-le o demnitate pe care nimeni nu o poate încălca.

În ultimele stadii importante, islamul a făcut din eliberarea sclavilor o modalitate de ispășire pentru bătutul și abuzul

sclavilor, pentru ca societatea să progreseze către un stadiu realist de emancipare. S-a relatat că:

„‘Abd Allah ibn ‘Omar și-a bătut odată unul dintre băieții lui sclavi. Apoi, l-a chemat și l-a întrebat: «Te doare?» Băiatul i-a răspuns: «Nu.» Ibn ‘Omar i-a spus: «Du-te, ești liber!» și a luat apoi o mână de nisip și a spus: «Nu am nicio răsplată pentru ce am făcut. L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: **„Oricine își bate sau își lovește sclavul, trebuie să-l elibereze drept ispășire.”**»” (Muslim, Abu Dawud și Ahmad)

Mai mult decât atât, islamul a făcut din pronunțarea cuvântului dezrobire, o faptă ce trebuie realizată. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Există trei chestiuni ce trebuie luate mereu în serios, fie că sunt spuse într-un mod serios sau în glumă. Acestea sunt: căsătoria, divorțul și dezrobirea sclavilor.” (Baihaqi)

Islamul a mai făcut din emanciparea sclavilor unul dintre mijloacele pentru ispășirea păcatelor și ale greșelilor, pentru a se putea elibera un număr cât mai mare de sclavi. Nu se va termina niciodată comiterea de păcate și toți oamenii fac păcate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în această privință:

„Dacă un musulman emancipează un alt musulman, Allah Preaînaltul va face din fiecare os al său o protecție de Focul Iadului pentru fiecare os al celui pe care l-a emancipat; dacă o musulmană emancipează o altă musulmană, Allah va face în Ziua Judecății din fiecare os al ei protecție de Focul Iadului pentru fiecare os al celei pe care a emancipat-o.” (Muslim, Tirmidhi și Ibn Majah)

Islamul a mai stabilit și posibilitatea sclavilor de a-și primi libertatea prin *mukataba* (cumpărarea libertății printr-o sumă de bani) și i-a îndemnat pe stăpâni să îi ajute pe sclavi în a-și obține astfel libertatea, deoarece a fi liber este originea, a fi sclav este o excepție. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un exemplu în această privință. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plătit *mukataba* pentru Juwairiyah bint al-Harith (Allah să fie mulțumit de ea!) și s-a căsătorit cu ea. Atunci când musulmanii au aflat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu Juwairiyah (Allah să fie mulțumit de ea!), aceștia și-au eliberat toți sclavii pe care îi aveau pentru ea. Au fost eliberate 100 de familii din Banū al-Mustaliq¹

Mai mult decât atât, islamul a legiferat emanciparea sclavilor și a făcut din aceasta un mijloc de plată a *zakāt*-ului. Allah Preaînaltul spune:

„Milosteniile (din danie) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostensesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (întru credință), pentru slobozirea robilor, pentru cei îndatorați greu(...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:60]

De asemenea, s-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a eliberat 63 de sclavi, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a eliberat 69, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a eliberat mulți sclavi, Ibn al-‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a eliberat 70 de sclavi, ‘Uthmān (Allah să fie mulțumit de el!) 20, Hakīm ibn Hizam (Allah să fie mulțumit de el!) 100 de sclavi, ‘Abd Allah ibn

¹ As-Salihi ash-Shami: *Subul al-Huda wa al-Irshad* 11210/, As-Suhaili: *Ar-Rawd al-Anf* 418/, Ibn Kathir: *As-Sirah an-Nabawiyah* 3303/

‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) 1000 de sclavi, iar ‘Abd ar-Rahman ibn Auf (Allah să fie mulțumit de el!) 30.000 de sclavi.¹

Politica islamului în această privință a făcut posibilă diminuarea negoțului de sclavi, până când a fost abolit cu totul. În perioadele islamice mai târzii, islamul a ridicat rangul sclavilor și i-a pus în funcții politice sau militare mari. Un exemplu foarte bun sunt mamelucii, care au condus o secțiune mare a națiunii islamice pentru aproximativ 300 de ani. Acest fapt este cu siguranță nemaîntâlnit în istoria lumii.

Dreptul de proprietate în islam

• Dreptul de proprietate între comunism și capitalism

Lumea antică și cea modernă a fost tulburată în ceea ce privește subiectul dreptului la proprietate². Au apărut diverse școli de gândire și idei în această privință. Comunismul, de exemplu, a irosit valoarea și libertatea individului, spunând că nimeni nu are dreptul de a deține pământ, fabrici, proprietăți sau orice alt mijloc de producție. El/ea trebuie să lucreze ca

¹ Aceasta este numărătoarea lui Al-Kitani, în cartea sa: *At-Taratib al-Idariah*, pp. 94-95

² **Proprietate** face referire la bunurile omului și la abilitatea sa de a se folosi de acele bunuri

muncitor pentru stat, care deține resursele de producție, făcând astfel imposibil pentru el/ea să aibă capital, chiar dacă acest capital este *halāl* (legal, permis).

Capitalismul este un alt exemplu. Acesta se bazează pe ideea că proprietatea privată este sfântă, fără să i se poată impune restricții. Îi oferă individului dreptul de a deține ceea ce dorește, să îl dezvolte sau să îl cheltuiască așa cum dorește, fără cea mai mică restricție cu privire la proprietatea lui, dezvoltarea sau cheltuirea sa fără niciun drept față de societate în această privință.

• *Islamul și dreptul la proprietate*

Între extremismul capitalismului în ceea ce privește exagerarea importanței proprietății private și extremismul comunismului în ceea ce privește negarea proprietății, inclusiv dezavantajele celor două sisteme, islamul ne arată o cale moderată, ce combină atât proprietatea privată, cât și pe cea colectivă. Islamul a oferit dreptul la proprietate privată, însă cu anumite restricții pentru a-i proteja pe ceilalți. De asemenea, a interzis dreptul la proprietate în anumite cazuri pentru a avea grijă de oameni și a încurajat proprietatea colectivă. Aceasta înseamnă că islamul a aprobat drepturile individului la proprietatea privată și la proprietatea colectivă într-un mod moderat.

• *Proprietatea privată în islam*

Islamul le-a oferit indivizilor dreptul la posesii și la beneficiile din aceste posesii ca parte din *ikhtisas* (împroprietărire), nu doar fiindcă aceasta este una dintre necesitățile libertății și a bunului simț, ci și una a umanității. Proprietatea privată îi îndeamnă pe oameni să își crească și să-și îmbunătățească producția. Islamul a făcut din acest drept o bază pentru economia islamică și acest drept a determinat rezultate naturale precum păstrarea dreptului pentru deținătorul său, protejarea de furt sau înșelăciune și a decretat penalități descurajatoare pentru oricine încalcă acest drept.

Toate aceste măsuri sunt destinate a garanta acest drept și a-l proteja de orice amenințare. Islamul a mai impus diferite rezultate bazate pe acest drept, inclusiv libertatea de a distribui acel bun, fie că este prin vânzare sau cumpărare, închiriere, *hiba* (cadou), testament sau alte forme legale.

Cu toate acestea, islamul nu a lăsat proprietatea privată fără restricții și într-o formă absolută de proprietate. Islamul a impus multe restricții pentru ca acest drept să nu intre în conflict cu drepturile altora, precum prevenirea cămătăriei (dobânzii), înșelătoriei, mitei, monopolului și altor lucruri ce pot intra în conflict și pot irosi interesele societății. Nu există nicio discriminare între bărbați și femei. Allah Preaînaltul spune: „**(...)Bărbații vor avea parte de ceea ce au agonisit și femeile vor avea parte de ceea ce au agonisit(...)**” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:32]

Aceste restricții includ, de asemenea, un flux continuu de investiții capitale, pentru că, dacă aceasta nu s-ar întâmpla, proprietarul banilor ar avea de suferit, iar averea societății nu ar prospera. Acestea includ plățirea de *alm* pe acești bani dacă ajung la *nisāb* (suma minimă necesară pentru plata *zakāt*-ului,

unde economiile sau capitalul/produsul trebuie să crească pentru ca musulmanul să plătească *zakāt*), iar un an conform calendarului lunar a trecut pe acei bani, deoarece *zakāt*-ul este dreptul banilor.

• *Proprietatea colectivă în islam*

După proprietatea privată, urmează proprietatea colectivă în islam, proprietatea societății sau a unor grupuri. Indivizii societății beneficiază de acest drept doar fiindcă sunt membrii unui grup, fără a avea o împrumțare specială, precum moscheii, spitale publice, drumuri, râuri, mări și altele. Acestea devin utilități publice ce sunt folosite în interesul public, iar conducătorul nu se poate folosi în mod individual de acestea. Cu toate acestea, conducătorii sunt responsabili pentru conducerea lor și pentru îndrumarea lor în direcția bună, într-un mod ce îndeplinește interesele comunității musulmane.

• *Manifestarea dreptului la proprietate privată*

Islamul a stabilit mijloacele și căile pentru a dobândi proprietatea și a interzis altele. A făcut două manifestări pentru proprietatea privată inclusiv: *prima*, banii deținuți, adică banii deținuți deja de cineva, iar acești bani nu pot fi transferați altora, decât cu motive legitime precum moștenire, testament sau dreptul la *shufā* (preempțiune), contract, heba sau altele. A *doua*, banii permiși, ce nu se află în posesia cuiva, iar acești bani nu pot fi deținuți de către indivizi decât dacă fac ceva ce le-ar permite să dețină acei bani, precum revendicarea unui *mawat* (pământ necultivat), vânătoarea sau extragerea de

minerale din subsolul pământului sau oferirea conducătorului a unei părți către o anumită persoană.

• *Manifestarea dreptului la proprietatea colectivă*

În ceea ce privește manifestarea dreptului la proprietatea

Resursele naturale
<ul style="list-style-type: none"> • Resurse la care au acces toți oamenii, fără niciun efort sau muncă • De exemplu: apă, iarbă, foc și altele

Resursele protejate
<ul style="list-style-type: none"> • Resurse pe care statul le protejează pentru beneficiul musulmanilor sau a oamenilor în general • De exemplu: cimitire, departamente guvernamentale, așezăminte

Resursele nefolosite
<ul style="list-style-type: none"> • Resurse ce nu au mai fost folosite înainte sau au fost neglijate pentru o perioadă lungă • De exemplu: un pământ <i>mawat</i> (ce este considerat mort și în nevoie de a-l refolosi pentru cultivarea de recolte).

colectivă, aceasta include:

Pentru a proteja proprietatea, Allah Preaînaltul ne-a ordonat să ne păzim banii. Shari‘ah islamică a mai prezervat dreptul la proprietate, după cum Allah a ordonat prin hotărârea *hudud*-ului (codului penal), precum tăierea mâinii unui hoț sau a altor pedepse asemenea.

• *Proprietatea nelegitimă*

Proprietatea trebuie să provină din surse *halāl* (legale/permise) și nu trebuie să vină cu vătămarea altora, astfel încât orfanii să nu fie înșelați, iar banii lor să nu le fie luați. Sărăcia și nevoile oamenilor nu trebuie folosite pentru a

exploata banii lor prin dobânda/camătă sau jocuri de noroc, care aduc nefericire în societate și contribuie la dezintegrarea unității printre membrii societății. Allah Preaînaltul spune: **„O, voi cei care credeți! Nu vă mâncați averile voastre unii altora pe nedrept, doar dacă este un negoț (legal), cu bună învoială între voi!(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:29]

Dacă proprietatea este rezultatul unei activități ilegale, islamul nu o recunoaște și nu o protejează. Mai mult decât atât, ordonă ca aceasta să fie luată înapoi de la proprietar și să fie returnată proprietarului original, așa cum este cazul banilor furati sau uzurpați. Dacă nu există niciun proprietar al banilor, aceștia trebuie puși în *Bait al-Mal* (trezoreria de stat).

De asemenea, islamul a mai decis și căile de colectare a banilor, dezvoltându-le și punând restricții asupra lor. Islamul nu a recunoscut niciodată creșterea sumelor de bani prin căi *harām* (ilegale/nepermise), precum vânzarea cu dobândă, de vin sau droguri sau deschiderea de cluburi ce practică jocurile de noroc. Mai mult decât atât, islamul a mai dedicat un drept în ceea ce privește dreptul la proprietate pentru interesul societății, reprezentat de *zakāt* și de alte cheltuieli și de a dedica mai mult de o treime din testament pentru a menține dreptul moștenitorului la două treimi din testament.

Islamul a mai restricționat dreptul la proprietate printr-o cheltuială moderată ce se află între cheltuială și zgârcenie. Allah Preaînaltul spune: **„Aceia care, când cheltuiesc, nu sunt nici risipitori, nici zgârciți, ci fac aceasta cu măsură.”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 25:67]

Islamul a mai restricționat dreptul la proprietate, făcând interzis (*harām*) cheltuirea banilor pe ceva ce a fost făcut

interzis de Legislația islamică și a permis luarea proprietății unei persoane, atunci când aceasta intră în conflict cu interesul colectiv, cu condiția ca partea vătămată să primească o compensație dreaptă, ca de exemplu în cazul luării unui teren al unei persoane pentru a se extinde un drum public¹.

• *Proprietatea pentru nemusulmani*

În statul islamic, oamenii se bucură de acest sistem unic, fie că sunt musulmani, fie că sunt nemusulmani. Ei au reușit să acumuleze mulți bani. Doctorul creștin al califatului Al-Mutawwakil (cel de-al zecelea califat Abbasid), Bakhtishu ibn Jabrail, care, în acel timp, era foarte influent, obișnuia să se îmbrace precum califul. Era foarte avut², de asemenea. În același timp, acei oameni se bucurau de beneficiile proprietății colective.

Aceasta este libertatea de a deține o proprietate în islam. Este un drept al oamenilor ce nu poate fi înstrăinat, cu condiția ca acest drept să nu fie dăunător interesului public, intereselor individuale sau personale ale altora.

Soțul și soția în islam.

¹ Al-Huqail: *Drepturile omului*, p. 57

² Mustafa as-Sibai: *Din bijuteriile civilizației noastre*, p. 68

Drepturi și responsabilități

• *Introducere*

Familia musulmană este principalul stâlp în structura societății musulmane. Ea este fortăreața acestei societăți, precum și supapa ei de siguranță și securitate. Islamul a acordat o atenție deosebită sistemului familial și a stabilit un sistem strict pentru drepturile și obligațiile membrilor săi. Islamul a mai organizat lucrurile ce țin de căsătorie, *nafaka* (pensie alimentară), *mirath* (moștenire), creșterea copiilor și drepturile părinților. De asemenea, islamul a vorbit despre necesitatea existenței dragostei și afecțiunii dintre soț și soție, cu scopul de a face legătura dintre ei mai puternică și pentru a impune disciplina între membrii familiei musulmane, deoarece aceasta întărește societatea. Dragostea și afecțiunea răspândesc valorile umane și sociale între membrii societății și acesta este modul prin care islamul ridică societatea într-o manieră civilizată și o distanțează de haos și pierdere morală.

• *Stâlpii familiei în civilizația islamică*

Familia în civilizația islamică este construită pe două componente importante: bărbatul și femeia sau soțul și soția. Aceștia reprezintă baza pe care se formează familia și cei care educă generația următoare din care se formează națiunea și societatea. Allah Preaînaltul spune:

„Și Allah v-a făcut soațe din voi înșivă și v-a dat El vouă de la soțiile voastre fii și nepoți și v-a dat spre hrană din

cele bune. Și iată cum cred ei în deșertăciune și nu cred în Binefacerea lui Allah!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:72]

Islamul are o grijă foarte mare de acești doi stâlpi și astfel a stabilit o legislație foarte strictă cu privire la relațiile maritale, delimitând responsabilitățile și drepturile fiecăruia. Islamul a mai acordat fiecăruia un rol anume pentru ca fiecare să își facă partea în construirea familiei și în contribuirea societății umane.

Islamul a ordonat în primul rând căsătoria, iar scopul acesteia este de a prezerva specia umană și de a aduce în societate membrii buni, pentru a fi califii lui Allah pe Pământ. Alt scop al căsătoriei este acela de a proteja individul și societatea de degradarea morală și vicii. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus tinerilor bărbați:

„O, voi oameni tineri! Oricine dintre voi se poate căsători, ar trebui să se căsătorească, pentru că aceasta îl va ajuta să-și coboare privirea și să-și păstreze modestia (părțile intime de la a avea relații intime nelegale), iar oricine nu este capabil să se căsătorească, ar trebui să țină post, deoarece postul diminuează pofta sexuală” (Bukhari)

Atunci când câțiva bărbați tineri s-au gândit să stea departe de femei și să se dedice adorației, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blamat și le-a ordonat să nu facă astfel. Aceasta a fost spusă într-o relatare de la Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„Trei bărbați au venit la casele soțiilor Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) pentru a întreba despre modul în care acesta se implică în actele de adorare. Când au aflat cum este acesta, ei au considerat că actele lor de adorare sunt ne semnificative și au spus: «Unde suntem noi în comparație cu Profetul când lui i-au fost iertate păcatele cele trecute și păcatele viitoare!» Unul dintre ei a spus: «Vreau să îmi petrec toată viața în Rugăciune și să nu mai dorm niciodată.» Un al doilea a spus: «Vreau să țin Post tot timpul și să nu îl mai întrerup deloc.» Cel de al treilea a spus: «Mă voi abține de la orice relație cu vreo femeie și nu mă voi căsători niciodată.» Auzind acestea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: «Pe Allah, eu mă tem de Allah mai mult ca voi și, dintre voi, eu sunt cel mai supus Lui, însă totuși țin Post și îl întrerup, fac Rugăciuni și dorm noaptea și mă căsătoresc. Așa că cel ce se depărtează de la calea mea, nu este de-al meu.»” (Bukhari)

• *Monahismul în era modernă*

Omenirea și-a făcut singură rău cu această gândire greșită a celor care au vrut să își abandoneze viața și să își interzică căsătoria asupra lor. Chiar și persoanele înțelepte din Europa, în era modernă, atunci când au văzut ce rău produce monarhismul, l-au interzis după 15 secole de haos și deficiențe, după ce un anumit număr preoți a violat copii, bărbați și femei, iar acest fenomen a devenit cunoscut în Europa și SUA, mulți dintre ei și-au dat demisia sau au fost concediați, iar Biserica s-a văzut implicată în astfel de scandaluri sexuale. Religia noastră nobilă ne-a ajutat să evităm toate acestea și ne-a făcut

să ne simțim confortabil departe de aceste experiențe dureroase¹.

• Scopurile căsătoriei

Islamul a dorit căsătoria cuplurilor, pentru ca individul să dobândească liniște spirituală și ca o modalitate pentru ca sentimentele lor să fie direcționate înspre o direcție creativă și darnică. Căsătoria mai este, de asemenea, și un adăpost pentru cei doi soți, prin care fiecare dintre ei găsește un partener în momente de izolare. Allah Preaînaltul spune:

„Și printre Semnele Lui (este acela) că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 30:21].

Prin aceste trei calități: liniște, iubire și milă, fericirea maritală este atinsă în islam.

• Alegerea partenerului pentru căsătorie în islam

Islamul le-a ordonat celor doi soți să fie selectivi în alegerea partenerului de viață. Allah Preaînaltul spune: **„Căsătoriți-vă pe cei care sunt singuri dintre voi, precum și pe cei virtuoși**

¹ A se vedea: Muhammad ibn Ahmad ibn Salih: *Drepturile omului în Coran și Sunnah și aplicarea lor în Arabia Saudită*

dintre robii și roabele voastre!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:32].

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a mai ordonat bărbaților să își aleagă cu grijă viitoarele soții. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Căsătoriți-vă cu o femeie din patru motive: pentru bogăția ei, pentru frumusețea ei, pentru statutul ei social sau pentru credința ei. Alegeți-o pe cea cu credință, pentru ca voi să prosperați.”. (Bukhari și Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a mai ordonat femeilor să își aleagă viitorii soți pe același considerent:

„Dacă o persoană vine la tine cu propunere de căsătorie și tu ești mulțumit cu credința și comportamentul lui, atunci căsătorește-te cu el. Dacă nu o faci, va fi ceartă pe Pământ, iar corupția va fi răspândită în societate.” (Tirmidhi, Ibn Majah și Hakim, iar Albani l-a clasificat ca fiind hasan)

Nu există niciun dubiu asupra faptului că alegerea soțului/soției pe acest principiu aduce beneficii societății, deoarece va conduce la o generație bună ca rezultat al acestei căsătorii dintre doi oameni buni. Copiii unei astfel de familii vor fi crescuți în mod corect, în lumina valorilor și principiilor islamice.

• Contractul de căsătorie în Legislația islamică

Deoarece contractul de căsătorie este foarte important, trebuie să existe anumite lucruri ce îl preced pentru a-i păstra durabilitatea. Legislația islamică nu a acordat niciunui altfel de contract o importanță atât de mare precum i-a acordat contractului de căsătorie, pentru care a stabilit reguli speciale.

Căsătoria începe cu logodna, iar această perioadă are scopul de a-i apropia pe cei doi viitori soți într-o manieră ce le va permite celor doi să se cunoască mai bine unul pe celălalt. După cât de bine se va desfășura perioada de logodnă, se va decide dacă se va continua mai departe cu căsătoria.

Legislația islamică prevede, de asemenea, *ishhar* (anunțul) pentru ca contractul de *nikah* (căsătorie) să fie valid. Înțelepciunea din spatele acestuia este foarte important dintr-o perspectivă islamică, pentru că îndeplinește interese religioase și lumești. Așadar, anunțarea unui contract de căsătorie trebuie să fie publică pentru a alunga dubiile.

Islamul a făcut anumite garanții pentru contractul de căsătorie, pentru a le aduce fericire celor doi soți și bucurie familiilor celor doi parteneri. Islamul le-a oferit conducerea familiei (*qawamah*) bărbaților, aceasta fiind bazată pe capacitățile și abilitățile lor. Allah Preaînaltul spune: **„Bărbații sunt proteguitori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:34]

Această *qawamah* atrage după sine plățirea unei zestre de către viitorul soț viitoarei sale soții. Allah Preaînaltul spune: **„Și oferiți femeilor zestrea de bună-voie(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:4]

Islamul a mai făcut *nafakah* (cheltuirea pentru hainele soției, a mâncării, cazării și a tratamentului în general) și le-a ordonat soților să se comporte cu bunătate și dreptate cu ele. Allah Preaînaltul spune: „(...)ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit (să vă aducă) un mare bine.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:19]

Așadar islamul le-a oferit îndatoriri ambilor soți, unul față de celălalt, la fel ca și drepturi și i-a sfătuit pe ambii să se comporte corect unul față celălalt și să coopereze în viața lor comună, iar apoi a stabilit o cale dreaptă și directă, conform căreia să fie rezolvate diferențele și problemele dintre ei. Islamul a permis divorțul doar ca o soluție finală pentru soțul sau soția care simte că îi este dificil să respecte Legile lui Allah (hudud) și să trăiască cu partenerul său așa cum a vrut Allah Preaînaltul¹.

Copiii în islam.

Drepturi și responsabilități

- *Copiii și impactul mediului asupra creșterii lor*

¹ A se vedea: Muhammad ibn Ahmad ibn Salih: *Drepturile omului în Coran și Sunnah și aplicarea lor în Arabia Saudită*, pp. 135-138

În islam, copiii sunt bucuria vieții și lumina ochilor triști. Islamul le-a acordat copiilor o atenție specială, iar Shari‘ah a stabilit că există drepturi și responsabilități ale copiilor față de părinții lor.

Copilul își primește primele imagini mentale despre viață din mediul părinților săi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare copil este născut într-o stare naturală de «fitrah», apoi părinții lui îl fac pe el evreu, creștin sau zoroastru(...)” (Bukhari și Muslim)

Cea mai mare influență asupra principiile morale și religioase ale unui copil o au părinții, iar interesele și viitorul națiunii depind de virtuțile copiilor. În conformitate, drepturile copiilor încep înainte de nașterea lor prin alegerea unui tată bun sau a unei mame bune după cum am menționat anterior.

• *Drepturile prenatale ale copiilor*

➤ **Protecția împotriva lui Șeitan (Satana)**

Unul dintre drepturile copiilor este acela de a fi protejat împotriva lui Șeitan, iar acest fapt se întâmplă încă de când copilul se formează în pântecul mamei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus musulmanilor despre o rugă ce trebuie spusă în timpul unei relații intime, care protejează fetusul de Șeitan.

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă atunci când unul dintre voi dorește să întrețină relații intime cu soția sa, ar spune: «Allahumma ginibni-ash-sheitan ūa-ginib ash-sheitan mā razaqtaniy! - O, Allah, păzește-mă pe mine de Șeitan, și păzește de Șeitan pe acela cu care Tu mă vei dăruia.¹» și a rezultat în urma acestuia un copil, acestuia Șeitan nu îi va putea face niciun rău și nici nu va pune stăpânire asupra sa.” (Bukhari și Muslim)

• Dreptul copiilor la viață

În timpul în care copilul se dezvoltă ca fetus în uterul mamei sale, el are dreptul la viață așa cum este stabilit în islam, care interzice avortul. Este interzis (*harām*) pentru o femeie să renunțe la fetus înainte de naștere, deoarece acesta îi este încredințat ei de către Allah. Fetusul are dreptul la viață și este *harām* ca acesta să fie rănit.

Shari‘ah consideră fetusul a fi o ființă umană ce nu trebuie omorâtă imediat ce ajunge la patru luni, iar sufletul îi este insuflat. Dacă cineva omoară un fetus, el trebuie să plătească *diyah* (bani obligatorii pentru vărsarea de sânge). Al-Mughira ibn Shuba (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dat verdictul cu privire la două femei din tribul Hudhail, care s-au bătut între ele, iar una dintre ele a lovit-o pe

¹ În eventualitatea conceperii unui copil

cealaltă cu o piatră. Piatra a lovit-o în abdomen, iar fiindcă femeia era însărcinată, a pierdut sarcina din cauza loviturii. Ambele s-au adresat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el a decis plata pentru vărsarea de sânge pentru ceea ce era în uter. Protectorul femeii care trebuia să plătească a spus: «O, Mesager al lui Allah! Să fiu eu amendat pentru o creatură ce nici nu a băut vreodată, nici nu a mâncat vreodată, nici nu a vorbit și nici nu a plâns vreodată? Un astfel de caz ar trebui anulat.» La aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Acesta este unul dintre frații Profetului.**¹» [Așadar, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a judecat plata pentru vărsarea de sânge pentru ceea ce era în uterul ei].” (Bukhari)

Rudele criminalului trebuie să plătească banii pentru vărsarea de sânge. Mai mult decât atât, Legislația islamică îi permite femeii însărcinate să nu țină post în luna Ramadan, dacă îi este teamă pentru sănătatea fetei. Dacă o femeie comite adulter și rămâne însărcinată, Legislația islamică le permite celor autorizați cu executarea pedepsei de adulter să amâne pedepsirea până când aceasta dă naștere și termină alăptarea nou-născutului.

• Drepturile postnatale ale copiilor

➤ Vestirea binelui atunci când sunt născuți

¹ Învățații spun: Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dezaprobat proza rimată a acestui om din două motive: primul fiindcă el s-a opus legii lui Allah și a dorit să o anuleze, iar al doilea pentru că și-a prefăcut vorbirea, iar ambele aspecte sunt considerate proză rimată ne aprobată. A se vedea: An-Nawawi: *Al-Minhaj Fi Sharh Sahih Muslim (Minhaj în interpretarea hadith-ului autentic al lui Muslim)* 11178/

După naștere, islamul a făcut provizii legate de nașterea copiilor, precum vestirea binelui pentru nașterea lor, așa cum este cazul menționat în Coran despre nașterea Mesagerului lui Allah, Yahya ibn Zakariya (Allah să fie mulțumit de el!). Allah Preaînaltul spune:

„Atunci, l-au chemat îngerii, în vreme ce el se ruga, stând în picioare, în templu, (zicându-i): «Iată că Allah ți-l vestește pe Yahya, care va adevăra un cuvânt al lui Allah. (Și el va fi) un bărbat nobil, neprihănit, un profet dintre cei evlavioși.» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:39], iar oamenii vor prevesti binele și vor arăta fericire pentru nașterea atât a unui băiețel, cât și cel al unei fete, fără nicio discriminare.

➤ Rostirea adhan-ului în urechile nou-născutului

Printre drepturile postnatale ale unui copil este și rostirea *adhan*-ului (chemării la rugăciune) în urechea dreaptă a nou-născutului, iar acest lucru este de preferat, după cum a relatat Abū Rafi' (Allah să fie mulțumit de el!):

„L-am văzut pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând *adhan*-ul în urechea lui Al-Hassan ibn ‘Ali, atunci când Fatimah i-a dat naștere.” (Abu Dawud, iar Albani l-a clasificat ca fiind *hasan*)

➤ **Tahnîk (Punerea unei curmale mestecate în gura nou-născutului)**

Un alt drept postnatal al nou-născutului este punerea unei curmale bine mestecate în gura acestuia¹, o practică a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abū Musa² (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Am avut un fiu și l-am dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el l-a numit Ibrahīm. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mestecat o curmală și i-a dat-o lui și a făcut o rugă pentru el ca să fie binecuvântat, iar apoi mi l-a dat înapoi.”
(Bukhari)

➤ **Raderea părului de pe capul unui nou-născut și oferirea drept caritate a unei cantități de argint egală cu greutatea sa**

Unul dintre drepturile nou-născutului este raderea părului său și oferirea drept cantitate a unei cantități de argint egală cu greutatea sa, acesta implicând beneficii cu privire la sănătatea acestuia și beneficii sociale.

¹ Este o mare înțelepciune în punerea unei curmale mestecate în gura unui nou-născut. Studiile medicale au demonstrat beneficiile hrănirii cu zahăr a unui nou-născut. Procentajul de zahăr în sângele unui nou-născut este scăzut. Curmalele conțin un procentaj foarte mare de zahăr. Această practică islamică protejează copilul, cu Voia lui Allah, de la implicarea nivelului scăzut de zahăr în sânge. Aceasta este o practică medicală necunoscută oamenilor înainte de islam, care nu cunoșteau efectele nivelului scăzut în sânge pentru nou-născuți.

² Abū Musa Al-Asha'ari: ‘ Abd Allah ibn Qais ibn Salim ibn Haddar ibn Harb ibn Amar (Allah să fie mulțumit de el!) a fost un companion al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit guvernator al Zubaidului și Adenului. A fost guvernator și în Kufa.

Printre **beneficiile legate de sănătatea nou-născutului** se află: deschiderea porilor capului nou-născutului și protejarea lui de la orice este nesănătos. Este probabil ca această practică să ajute la eliminarea părului slab, pentru ca părul puternic să crească.

Beneficiile sociale provin de la oferirea drept milostenie a unei cantități de argint egală cu greutatea părului. Aceasta este o aplicare practică a conceptului de solidaritate socială între membrii societății, iar aceasta îi face pe săraci fericiți. Mohammed ibn ‘Ali ibn al-Hussein a relatat:

„Fatimah, fiica Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cântărit părul ras al lui Hassan și al lui Hussein și a oferit drept caritate (o cantitate de) argint egal cu greutatea părului.” (Muslim)

➤ **Alegerea unui nume bun**

Dintre învățăturile Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este și aceea ca fiecare membru al familiei să primească un nume bun. Acesta este unul dintre drepturile cele mai importante ale unui copil. Este o obligație a părinților să le ofere copiilor lor nume bune. Alegerea unui nume frumos și onorabil este foarte important. Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a displicut cuvântul *harb* (război) și a urât să îl audă. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cele mai dragi nume în fața lui Allah sunt ‘Abd Allah și ‘Abd ar-Rahman, cele mai bune sunt Harith (plugar) și

Hamam (energic), iar cele mai rele sunt Harb (război) și Murrah (amar).” (Bukhari, Abu Dawud și Nasa’i, iar Albani l-a clasificat ca fiind hasan)

‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Atunci când s-a născut al-Hassan, l-am numit Harb. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit și a spus: «**Lasă-mă să îți văd fiul. Cum l-ai numit?**» Eu (‘Ali) a spus: «Harb.» El (Profetul) a replicat: «**Nu, el este Hassan.**» La fel, când s-a născut Hussein, l-am numit Harb. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit și a spus: «**Lasă-mă să îți văd fiul. Cum l-ai numit?**» Eu am răspuns: «Harb.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Nu, el este Hussein.**» Atunci când s-a născut al treilea copil, l-am numit Harb. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit și a spus: «**Lasă-mă să îți văd fiul. Cum l-ai numit?**» Am spus: «Harb.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Nu, el este Muhassin.**» și apoi a adăugat: «**I-ai numit după fiii lui Harun: Shabbar, Shabbir și Mushabir.**»” (Bukhari, Muslim, Ahmad și Ibn Hibban)

• ‘Aqīqah

Unul dintre drepturile copilului imediat după naștere este ‘*aqīqah* (sacrificiul cu ocazia venirii pe lume a unui copil). Aceasta înseamnă că sacrificarea unui animal (care era, de asemenea, o caracteristică a Millat-ul-Ibrahīm, religia profetului Ibrahīm – Pacea fie asupra sa!) în a șaptea zi de la nașterea copilului. Aceasta este o *Sunnah* (tradiție profetică)

confirmată. Este o modalitate prin care se arată fericirea pentru venirea pe lume a nou-născutului

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când a fost întrebat despre ‘*aiiqah*, a spus:

„Nu îmi place neascultarea, iar oricui i se naște un copil și vrea să facă sacrificiul de ‘*aiiqah* pentru el, el trebuie să sacrifice două capre pentru un băiat și o capră pentru o fată.” (Ahmad și Abu Dawud)

• *Alăptarea nou-născutului*

Alăptarea este un drept principal al copilului după naștere. Alăptarea are efecte pe termen lung în ceea ce privește aspectele fizice, emoționale și sociale ale unui individ. Acest aspect a fost reglementat de către Legislația islamică, pentru ca fiecare mamă să își alăpteze copilul timp de doi ani. Acesta este considerat a fi unul dintre drepturile principale ale fiecărui nou-născut. Allah Preaînaltul spune:

„Mamele (*divorțate*) îi alăptează pe copiii lor doi ani încheiați, pentru cei care voiesc să se împlinescă timpul alăptării. Iar tatălui îi revine datoria de a le asigura întreținerea și îmbrăcăminte după cuviință(...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:233]

Cercetări medicale și psihologice recente au demonstrat că perioada de alăptare de doi ani este esențială pentru o bună dezvoltare a copilului, dintr-o perspectivă medicală și psihologică. Însă, Binecuvântarea lui Allah pentru Ummah (comunitatea musulmană) nu a așteptat cercetările și

experimentele medicale pentru a demonstra beneficiile celor doi ani de alăptare. Această binecuvântare le-a precedat tuturor acestora.

De asemenea, putem observa câtă importanță i-a acordat islamul acestei practici, dacă a stabilit alăptarea printre cele mai importante drepturi ale nou-născutului. Această responsabilitate nu este doar pentru mamă, ci și pentru tată. Responsabilitatea tatălui este de a avea grijă de mamă prin aprovizionarea acesteia cu mâncare și haine, pentru ca ea să poată să aibă grijă de copil.

Așadar, aceasta este o responsabilitate comună, fiecare dintre părți făcându-și datoria conform regulilor Legislației islamice. Aceasta îi oferă copilului dreptul la protecție și grijă, iar aceasta trebuie făcută conform posibilităților părinților. Allah Preaînaltul spune: **„(...)niciunui suflet nu i se impune decât atât cât îi stă în putință(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:233]

• *Custodia și cheltuirea banilor*

Unul dintre drepturile principale ale copilului este custodia și cheltuirea banilor pentru el. Legislația islamică îi obligă pe părinți să aibă grijă de copiii lor, să le protejeze viețile și sănătatea și să cheltuiască bani pentru ei, pentru a-i hrăni și pentru a-i crește. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare dintre voi este responsabil pentru cei care sunt în grija lui. Un conducător este un păstor și este responsabil pentru

oamenii lui. Un bărbat este un păstor pentru familia lui și este responsabil pentru ei. O femeie este un păstor în casa soțului ei și este responsabilă pentru tot ceea ce se află în grija ei. Un slujitor este un păstor al bogăției stăpânului său și este responsabil pentru tot ceea ce se află în grija lui. Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare dintre voi este responsabil pentru orice se află sub grija voastră.” (Bukhari și Muslim)

• *O educație bună*

Mai mult decât atât, unul dintre drepturile copiilor este reprezentat de educația bună și de învățarea lor a principalelor chestiuni legate de religie. Ca metodă practică de educare a copiilor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Porunciți-le copiilor voștri să împlinească rugăciunea, dacă au împlinit vârsta de șapte ani; și bateți-i dacă au ajuns la vârsta de zece ani și ei nu o fac și despărțiți-i în așternuturi, pentru a dormi separat.” (Abu Dawud și Ahmad, iar Albani l-a catalogat ca fiind sahih)

De asemenea, Allah ne-a ordonat să ne protejăm pe noi și pe copiii noștri de la Focul Iadului în Ziua Judecării. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi, cei care credeți! Protejați-vă pe voi și familiile voastre (prin ascultarea lui Allah) de un Foc (al Iadului) al cărui combustibil sunt oamenii și pietrele(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 66:6]

• *A avea grijă de copii din punct de vedere sentimental și emoțional*

În plus față de toate cele menționate mai sus, copiii trebuie îngrijiți și din punct de vedere sentimental, prin comportarea cu ei într-un mod bun, cu milă, glumind și râzând cu ei. S-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sărutat pe Hassan ibn ‘Ali în prezența lui Aqra’ ibn Habis at-Tamimi. Aqra’ a spus:

„«Am zece copii și niciodată nu i-am sărutat pe niciunul dintre ei.» La care Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a uitat la el spunându-i: **«Cine nu are milă, nu primește milă.»» (Bukhari și Muslim)**

Shadad ibn al-Had (Allah să fie mulțumit de el!) l-a citat pe tatăl său atunci când a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit la rugăciunea de Isha (rugăciunea de noapte) cărându-l fie pe Hassan, fie pe Hussein. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit în față și l-a pus jos, apoi a început să se roage. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a prosternat și a fost o prosternare lungă. Tatăl meu a spus: «Mi-am ridicat capul în timpul rugăciunii și l-am văzut pe micuțul copil urcându-se pe spatele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timp ce acesta se prosterna. M-am întors în prosternarea mea.» Atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a terminat rugăciunea, unii oameni au spus: «O, Mesager al lui Allah, ai făcut o prosternare lungă în timpul rugăciunii încât noi am

crezut că ceva s-a întâmplat sau că ai primit o Revelație.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Nu s-a întâmplat nimic din toate acestea, dar nepotul meu s-a urcat pe mine și nu am vrut să-l opresc înainte să termine ceea ce făcea.»**” (Nasa’i, Ahmad și Ibn Hibban, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih)

• *Creșterea fetelor*

Creșterea și educarea fetelor are o importanță deosebită în islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vorbit despre răsplata celui care are grijă și educă fetele într-un mod corespunzător:

„«Oricine are grijă de două fete până când ajung la pubertate, el și cu mine vom veni în Ziua Învierii așa.» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a alăturat apoi degetele ilustrând acest lucru.» (Bukhari și Muslim)

Prin urmare, copiii au drepturi foarte importante, care trebuie acordate de părinții lor. Aceste drepturi au fost stabilite de islam. Înțelegerea și stadiile acestor drepturi au depășit toate sistemele legale făcute de către oameni, fie că este vorba de legi vechi sau noi. Islamul a acordat o atenție specială copiilor în toate stadiile vieții lor: ca fetuși, nou-născuți și copii, până când aceștia devin bărbați și femei în toată firea.

Mai mult decât atât, islamul a fost interesat de ei, chiar înainte ca aceștia să devină fetuși în uterele

mamelor lor, chemând la o alegere bună a tatălui și a mamei... toate acestea au scopul producerii de bărbați și femei drepecți, pentru o societate dominată de valori și etici nobile.

Drepturile părinților în islam

• Introducere

Părinții sunt cei cărora le-au fost dăruiați copii, devenind responsabili pentru aceștia, de dragul cărora se sacrifică, petrec nopți lungi pentru confortul lor și le îndeplinesc drepturile, după cum am fost menționat în capitolele anterioare.

• Drepturile părinților asupra copiilor

Ca o formă de reciprocitate, a arăta recunoștință pentru lucrurile bune pe care le-au făcut părinții și tratarea lor cu bunătate și milă, așa cum merită, islamul le-a oferit copiilor responsabilități față de părinții lor, mai ales atunci când părinții îmbătrânesc și devin din ce în ce mai slabi. Allah le poruncește oamenilor să aibă milă față de părinții lor, să îi trateze cu bunătate și cu milă și să îi asculte, în același mod în care părinții obișnuiau să îi trateze atunci când erau copii mici.

Cel mai important drept al părinților este ascultarea lor de către copii și compasiunea copiilor față de ei. În afară de Allah, nimeni altcineva, cu excepția părinților, nu este mai milos și

mai bun. Datorită importanței lor, Allah, atunci când a stabilit datoria de a fi bun și milos cu părinții în Coran, spune acest fapt imediat după afirmarea datoriei de a adora un Singur Dumnezeu. Allah Preaînaltul spune în Coran:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. ~ Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Doamne, fii Îndurător cu ei, căci ei m-au crescut (când am fost) mic!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:23-24]

Musulmanilor li se poruncește să le arate bunătate și compasiune părinților lor și li se interzice chiar și cel mai mic gest sau vorbă de reproș față de ei. Nu se poate arăta niciun fel de nerăbdare sau lipsă de respect față de părinți. Allah a laudat supunerea în fața altor oameni doar atunci când aceasta are din partea copiilor față de părinți și niciodată între oameni, unul față de celălalt. Allah Preaînaltul spune despre aceasta în Coran: **„Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17: 24]

Cu toate acestea, supunerea filială devine și mai importantă atunci când părinții îmbătrânesc sau atunci când aceștia slăbesc din punct de vedere fizic sau mental, ceea ce ar conduce la dizabilitate. Allah le ordonă musulmanilor să se comporte cu părinții lor într-o manieră respectuoasă, onorându-i, vorbindu-le pe un ton ușor, ca un semn prin care se arată mila și compasiunea față de părinți. Toate acestea se adaugă la ruga pentru părinți atunci când aceștia îmbătrânesc și devin slabi și

exprimarea recunoștinței față de părinți în mod repetat, fapt ce ni se cere prin intermediul a numeroase versete coranice. Allah Preaînaltul spune în Coran:

„Noi l-am povățuit pe om (să facă bine) părinților săi, mama lui l-a purtat, (suportând pentru el) slăbiciune după slăbiciune, iar înțarcarea lui a fost după doi ani, (așadar): «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 31:14]

Ascultarea filială este una dintre cele mai bune porți pentru bunătațe. Acest fapt a fost afirmat într-unul dintre hadith-urile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a răspuns întrebării lui ‘Abd Allah ibn Mas’ūd (Allah să fie mulțumit de el!):

„«Care faptă este cea mai iubită de către Allah?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«A face rugăciunile în primele stadii de timp (ale zilei).»** ‘Abd Allah a întrebat: «Care este următoarea (faptă; ca bunătațe)?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«A fi bun și recunoscător față de părinți.»** ‘Abd Allah a întrebat: «Și care este următoarea (faptă, ca bunătațe)?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«A participa la jihād pe Calea lui Allah.»**” (Bukhari și Muslim).

‘Abd Allah ibn ‘Amr ibn Al-‘Ās a relatat că:

„Un bărbat a venit la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: «O, Mesager al lui Allah! Ar trebui să-mi demonstrez mărturisirea de credință prin a migra și a lupta pe Calea lui Allah, căutând

Răsplata Lui?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe bărbat: «**Părinții tăi sunt încă în viață?**» Bărbatul a răspuns: «Da.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat: «**Cauți Răsplata lui Allah?**» Omul a răspuns: «Da.» Atunci el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «**Atunci întoarce-te înapoi la părinții tăi și fi cel mai bun însoțitor pentru ei.**»” (Bukhari și Muslim)

Una dintre cele mai mărețe responsabilități prescrise de islam în ceea ce privește drepturile părinților este reprezentată de ceea ce ne-a spus Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!):

„Un bărbat a spus: «O, Mesager al lui Allah, eu am o proprietate și copii, iar tatăl meu vrea o parte din proprietatea mea.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Tu și proprietatea ta îi aparțineți tatălui vostru.**»” (Ibn Majah)

• *Abu Hatim ibn Hibban*¹ (Allah să fie mulțumit de el!) spune:

„*Aceasta înseamnă că o persoană nu trebuie să se comporte cu tatăl lui la fel cum se comportă cu ceilalți oameni. Unei persoane îi este poruncit să arate compasiune față de*

¹ Abu Hatim ibn Hibban al-Bosti: numele lui întreg este Abu Hatim Mohamed ibn Hibban ibn Ahmed (moare în 354 AH/965 e.n.), istoric, învățat și geograf. S-a născut și a murit în Bost, Sijistan (ținutul de pământ). *Al-Musnad as-Sahih* este una dintre cărțile sale de *ahadith*. A se vedea: *As-Subki: Orele Shafiya* 3131/

*tatăl său și să fie bun cu el în ceea ce privește ceea ce zice și ceea ce face, până la gradul în care tatăl poate avea acces la banii fiului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Tu și proprietatea ta îi aparțineți tatălui tău.**», dar aceasta nu înseamnă că tatăl deține proprietatea fiului fără permisiunea acestuia.»¹*

Sunt mult prea multe ahadith și tradiții profetice care vorbesc despre importanța ascultării filiale, despre arătarea bunătații și a compasiunii față de părinți și despre avertizarea împotriva neascultării părinților pentru a fi numărate. Acestea arată nivelul superior al Legislației islamice de a prezerva valorile curate ale societății și de a le proteja de la a fi încălcate sau distruse.

Menținerea legăturilor de rudenie în islam. Importanța sa și drepturile rudelor

• *Introducere*

Una dintre cele mai mărețe reguli ale islamului este aceea a conceptului de familie, care nu se rezumă doar la părinți și la copiii lor, ci include și rudele, iar oamenii trebuie să mențină legătura cu frații, surorile, unchii, mătușile și copiii lor. Toți

¹ *Sahih Ibn Hibban* 2142/

acești oameni au dreptul de a fi vizitați și de a fi contactați în mod constant. Acest drept a fost apărut de către Legislația islamică și a fost clasificat ca fiind una dintre cele mai mărețe fapte pe care o poate face un musulman. Islamul i-a promis celui care păstrează legăturile de rudenie o răsplătă mare și i-a amenințat pe cei care întrerup legăturile de rudenie cu o pedeapsă severă.

Islamul a pus proviziile și sistemele ce asigură sustenabilitatea unei relații puternice cu familia extinsă alături de rude, pentru ca aceștia să poată să ia legătura unul cu celălalt, să se sprijine unul pe celălalt. Islamul a mai stabilit, de asemenea, sistemul de cheltuieli obligatorii, moștenire și „aqilah”, care se referă la *diyya* (banii oferiiți pentru vărsarea de sânge) plătiți familiei și rudelor unei persoane omorâte¹.

• *Silat-ur-rahim (păstrarea legăturilor de rudenie) în islam*

Silat-ur-rahim (păstrarea legăturilor de rudenie) se referă un comportament bun cu rudele, la sprijinirea lor cu orice este posibil și protejarea lor de lucruri rele. *Silat-ur-rahim* înseamnă vizitarea rudelor, întrebarea despre ei, oferirea de cadouri atunci când este posibil, ajutorarea membrilor de familie mai săraci, vizitarea membrilor de familie bolnavi, acceptarea invitațiilor lor, invitarea lor ca oaspeți, a te simți mândru de aceștia și a-i lăuda. *Silat-ur-rahim* mai înseamnă, de asemenea, a sta alături de rude în momente de fericire, împărtășirea tristeții acestora în momentele grele, în plus față de orice practică ce poate întări relația dintre membrii acelei familii.

¹ Yusuf al-Qaradawi: *Islam, civilizațiile de mâine*, p. 185

Așadar, *silat-ur-rahim* este o poartă către un bun mare. Prin *silat-ur-rahim*, unitatea comunității musulmane devine mai mare și mai puternică, iar membrii acestora se simt siguri și liberi de orice izolare, nimeni nu se simte singur datorită relației apropiate cu familia, o relație bazată pe dragoste și grijă, în care membrii acesteia se ajută și se sprijină atunci când este necesar.

Allah Preaînaltul le-a ordonat musulmanilor să se comporte bine cu rudele lor, care trebuie vizitate. Allah Preaînaltul spune:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin (*vecin îndepărtat de care nu te leagă legături de rudenie*), cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte, căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:36]

Allah Preaînaltul a făcut din păstrarea legăturilor de rudenie un motiv pentru Mulțumirea Lui și un motiv pentru Binecuvântările Lui. Într-un *hadith*, ‘Abd Ar-Rahman ibn ‘Awf (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «Allah a spus: „Eu sunt Milos și aceasta a derivat din milă. Am derivat numele lui din Numele Meu. Dacă cineva participă la ea și Eu voi participa, iar dacă cineva renunță la ea și Eu voi renunța la el.”»” (Abu Dawud, Ahmad, Ibn Hibban și Hakim)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a adus vești bune celor care păstrează legăturile de rudenie, spunându-le că ei vor avea o viață lungă și sănătoasă și mijloace de subzistență multe. Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «**Oricine dorește mijloace de subzistență mai multe și o viață lungă, trebuie să păstreze relații bune cu rudele și familia lui.**»” (Bukhari și Muslim)

Învățații au interpretat acest *hadith* spunând că răsplata este o provizie (avere) multă, succesul în facerea actelor de adorare și folosirea timpului cu folos în Ziua Judecării¹.

Pe de altă parte, sunt clare și directe textele care avertizează împotriva ruperii legăturilor de rudenie și a clasificat această întrerupere ca fiind o faptă rea, deoarece rupe legăturile dintre oameni, răspândește spiritul urii și al ostilității și distruge coeziunea familială între membrii acesteia. Allah Preaînaltul a avertizat că îi va blestema pe cei care întrerup legăturile familiale:

„Și dacă vă întoarceți voi, nu s-ar putea să semănați voi stricăciune pe Pământ și să rupeți legăturile voastre de rudenie? ~ Aceștia sunt cei pe care i-a blestemat Allah și i-a făcut pe ei surzi și le-a orbit vederile lor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 47:22-23]

¹ An-Nawawi: *Al-Minhaj Fi Sharh Sahih Muslim Ibn al-Hajjaj (Interpretarea hadith-urilor autentice ale lui Muslim)* 16114/

Jabir ibn Muttam a spus că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „

„Cel care rupe legăturile sale de rudenie, nu va intra niciodată în Jannah (Paradis).” (Bukhari și Muslim)

Ruperea legăturilor de familie înseamnă întreruperea relației cu rudele. Există multe texte care afirmă gravitatea faptei de a rupe legăturile de rudenie.

Aceasta, la sfârșitul zilei, ar trebui să ajute la cooperare, la coeziune și la o comunitate strânsă în cadrul căreia cuvintele Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) devin adevărate:

**„Îi poți cunoaște pe credincioși după faptul că sunt miloși unii față de alții, își arată iubire unul altuia și sunt buni unii cu alții, fiind asemeni unui singur trup, astfel încât dacă o parte a corpului nu se simte bine, atunci întreg corpul resimte o stare de insomnie și febră”
(Bukhari)**

***Fraternitatea în comunitatea musulmană.
importanța și statutul***

• ***Introducere***

Comunitatea musulmană este o familie mare, legată prin iubire, solidaritate, cooperare și milă. Comunitatea musulmană este o comunitate echilibrată, umană, ce coexistă prin maniere bune și cooperează cu dreptate și prin consultare unii cu alții. Membrii mai în vârstă au milă față de cei mai tineri, iar cei bogați au milă față de cei săraci și cei puternici îi apără pe cei slabi. Comunitatea musulmană este ca un singur trup: dacă ochiul este în durere, atunci întreg corpul este în durere, iar dacă capul este în durere, atunci întreg corpul este în durere.

• *Fraternitatea în islam*

Lee Atwater¹, unul dintre cele mai importante simboluri ale administrației lui Reagan², spune în numărul din februarie 1991 al revistei „Life”: „*Boala mea m-a învățat ceva despre natura omului, a iubirii, a fraternității și a relațiilor pe care nu am înțeles-o niciodată și pe care, probabil, nu o voi înțelege. Așadar, din acest punct de vedere, este ceva adevărat și bun în orice.*”³

Fraternitatea este una dintre valorile umane stabilite de islam pentru a prezerva entitatea comunității. Fraternitatea aduce coeziune în cadrul unei comunități, iar aceasta nu a mai existat înainte în altă comunitate, fie ea veche sau modernă. Ea

¹ Lee Atwater (1951-1991): a fost un consultant politic și strateg american pentru Partidul Republican. A fost consultant al președinților americani Ronald Reagan și George H. W. Bush

² Ronald Reagan (1911-2004): a fost cel de al 40-lea președinte al SUA între anii 1981-1989. A fost un actor fără succes înainte de a-și începe cariera politică. A fost un președinte popular și iubit. A fost reales pentru cel de al doilea mandat, cu o majoritate absolută în anul 1984

³ Citându-l pe ‘Abd al-Hai Zalloum: *Noul Imperiu rău*, pp. 397

înseamnă că „oamenii trăiesc în iubire, uniune și sprijin; legați de sentimentele ce leagă între ei membrii unei familii, care se iubesc unul pe celălalt și se sprijină, în cadrul căreia fiecare membru simte că puterea unui frate adaugă la puterea sa proprie, iar slăbiciunea fratelui înseamnă slăbiciunea sa proprie. Un om se simte slab atunci când este singur și puternic atunci când este cu frații săi.”¹

• Statutul fraternității în comunitatea musulmană

Există texte care accentuează poziția fraternității și impactul său în cadrul comunității musulmane. Acestea încurajează orice întărește fraternitatea și interzic orice îi poate face rău. Allah Preaînaltul a confirmat relația dintre fraternitate și credință spunând: **„Dreptcredincioșii sunt frați(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:10], indiferent de rasă, culoare sau genealogie. Pe acest principiu, Salman al-Farisi, Bilal al-Habashi și Suhayb ar-Rumi s-au înfrățit cu frați arabi.

Coranul a descris o astfel de relație de fraternitate ca fiind o binecuvântare de la Allah, care spune:

„(...).Și aduceți-vă aminte de Îndurarea lui Allah pentru voi, căci ați fost dușmani (înainte de islam) și a făcut pace între inimile voastre (la primirea islamului) și prin Harul Lui ați devenit frați și ați fost pe marginea prăpastiei Focului, iar El v-a salvat de la el(...).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:103]

¹ Yusuf al-Qaradawi: *Caracteristici ale comunității musulmane*, pp. 138

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după emigrarea la Medina – la începutul constituirii comunității musulmane – a început, chiar după ce a terminat construcția unei moschei, să stabilească legături de fraternitate între muhajirun și Ansari. Coranul vorbește despre această relație de fraternitate, care ne-a oferit un exemplu minunat de dragoste și altruism. Allah Preaînaltul spune:

„Și aceia (Ansarii - ajutoarele - locuitorii Medinei) care, înainte de ei (emigranții - al-muhajirun) au avut casele lor (în Medina) și au acceptat credința (înainte de emigrarea muhajirinilor), care i-au iubit pe aceia care au mers în pribegie la ei și nu au avut în piepturile lor nicio gelozie pentru ceea ce li s-a dat lor (muhajirinilor, din prada rămasă de la tribul Banu an-Nadhir) și i-au preferat pe ei (pe emigranți) lor înșiși, chiar dacă ei se aflau în nevoie(...)”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:9]

O imagine a unui astfel de exemplu minunat de iubire și altruism datorat fraternității este aceea a unui bărbat dintre Ansari, care și-a oferit jumătate din averea sa și una dintre cele două soții ale sale, după divorț, fratelui său emigrant. Această întâmplare a fost relatată de către Anas ibn Mālīk (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„‘Abd ar-Rahman ibn Awf a venit la Medina și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit o legătură frățescă între el și Sa’ad ibn ar-Rabi al-Ansari, care i-a oferit lui ‘Abd ar-Rahman jumătate din averea sa și una dintre soțiile sale (după divorț), dar ‘Abd ar-Rahman i-a spus: «Fie ca Allah să îți binecuvânteze familia și banii, arată-mi calea spre piață(...)!» (Bukhari, Tirmidhi, Nasa’i și Ahmad)

Pentru marele rol la coeziunea comunității, Avertismentul lui Allah a fost clar pentru orice faptă ce poate slăbi fraternitatea în islam. Allah Preaînaltul a interzis transcendența și batjocora, spunând:

„O, voi cei care credeți! Să nu rătăciți un neam de alt neam, care s-ar putea să fie mai bun decât el, nici femeile (să nu rătăciți) de alte femei, care s-ar putea să fie mai bune decât ele!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:11]

Allah a mai interzis defăimarea și lăuda cu genealogia, spunând:

„(...)Nu vă ocărâți și nu vă batjocoriți cu porecle unii pe alții. Ce rău este numele urât și rușinos, după credință!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:11]

De asemenea, Allah a interzis bârfa, calomnia și alte suspiciuni, toate acestea fiind devastatoare pentru comunitate. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuiele, căci unele bănuiele sunt păcat! Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort? (Nu!) Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este Tawwāb (Primitor de căință), Rahīm (Îndurător).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:12]

Dacă există o dispută sau o ceartă, islamul înalță orice poate aduce inimile împreună și să întărească unitatea prin chemarea la împăcare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Oare să nu vă informez eu despre ceva ce este mai bun în grad decât postul, rugăciunea și milostenia (sadāqah)?» Oamenii au spus: «Da, o, Profet al lui Allah!» El (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Aceasta este împăcarea oamenilor, iar degradarea lor este ceva distructiv.»** (Abu Dawud, Tirmidhi și Ahmad, clasificat de Albani ca fiind hasan)

Mai mult decât atât, islamul a permis minciuna ca un mijloc de împăcare a doi oameni care se ceartă, fiindcă aceasta protejează entitatea comunității musulmane de la rupere. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune:

„Cel care face pace între oameni inventând ceva bun sau spunând lucruri bune, nu este un mincinos.” (Bukhari și Muslim)

• *Fraternitatea: drepturi și îndatoriri*

Datorită importanței fraternității, islamul a reglementat un număr de drepturi și îndatoriri care trebuie să fie îndeplinite de fiecare musulman, în vederea unei astfel de relații, pe care islamul o clasifică drept o datorie care va fi judecată printre faptele unei persoane în Ziua Judecării și o încredere ce trebuie îndeplinită. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ilustrat aceasta într-un *hadith* relatat de Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!):

„«Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu începeți

negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui Allah, fiți frați! Un musulman este fratele unui musulman. El nu-l asuprește, nu-l umilește și nu-l disprețuiește. Evlavia se află aici.» – și spunând asta, a arătat spre pieptul (inima) său, de trei ori. **«Este destul de rău pentru un om să-l disprețuiască pe fratele său musulman. Întreaga ființă a unui musulman este sacră pentru un alt musulman – sângele său, averea sa și onoarea sa sunt inviolabile.»**” (Muslim și Baihaqi)

Cu privire la cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) **„nu oferiți mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile)”**, învățații au spus: oferirea unui preț peste altul înseamnă oprirea sprijinului și ajutorarea lui, iar înțelesul său este: *„dacă un musulman a căutat ajutorul altui musulman pentru a respinge un tiran sau ceva asemănător, el trebuie să îl sprijine dacă este posibil și nu este nicio scuză legală pentru primul să nu îl ajute pe ultimul”*¹.

Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Ajută-l pe fratele tău, fie el asupritor sau asuprit.» Un om a întrebat: «O, Profetul lui Allah, eu o să-l ajut dacă este asuprit, dar dacă este un asupritor, cum a ar trebui să-l ajut?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: **«Împiedicându-l să asuprească pe alții, pentru că acesta este modul în care îl ajuți.»**” (Bukhari, Tirmidhi, Ahmad și Ad-Darimi)

¹ An-Nawawi: *Minhaj fi Sharh Sahih Muslim bin Hajjaj*

Mai există oare vreo altă comunitate care să-și oblige membrii să le îndeplinească nevoile fraților săi, să-și ajute fratele dacă el este asuprit și să-l prevină de la asuprirea altora?

Doar comunitatea musulmană face acest lucru, mulțumită unui nivel mare de fraternitate și uniune a sentimentelor. Fiecare membru este dornic să rezolve problemele fratelui său, să îl sprijine și să îl ajute și să nu îl urască și să nu îi devină dușman. Fiecare membru trebuie să aibă o atitudine pozitivă. În această privință, fraternitatea este fundația unei comunități musulmane unite și integrate.

Solidaritatea în comunitatea musulmană

• Introducere

Legislația islamică (*Shari‘ah*) le impune credincioșilor să păstreze o cooperare, solidaritate și unitate a sentimentelor și a emoțiilor între ei, pe lângă solidaritatea în ceea ce privește nevoile materialiste. Așadar, ei devin precum structurile solide de ciment, ale căror părți se întăresc unele pe altele. Abū Musa al-Ash’ari (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credincioșii sunt precum cărămizile unui zid: se susțin unii pe alții (apoi el și-a împreunat mâinile și și-a împletit degetele).” (Bukhari și Muslim) sau precum un trup, în care,

dacă o parte nu se simte bine, atunci întreg trupul resimte insomnia și febra.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Musulmanii, ca urmare a armoniei, milei și a afecțiunii dintre ei, sunt asemenea unui trup unitar, în care unul se sprijină pe celălalt: dacă a suferit vreuna dintre părțile lui, au fost afectate împreună cu el toate celelalte părți prin insomnie și febră.” (Bukhari și Muslim)

• *Aspectul larg al solidarității în islam*

Solidaritatea socială în islam nu se oprește doar la beneficiile materiale, care este unul dintre aspectele principale ale solidarității, ci acoperă toate nevoile societății, individuale și de grup, fie că aceste nevoi sunt materiale, morale sau intelectuale și într-o anvergură largă ale acestor concepte. Aceasta înseamnă că solidaritatea implică toate drepturile de bază ale indivizilor și ale grupurilor.

Toate învățăturile islamului afirmă aspectul larg al naturii solidarității printre musulmani. Din acest motiv, comunitatea musulmană este străină de individualism, egoism și negativism. Comunitatea musulmană, dimpotrivă, trăiește având la bază o fraternitate puternică, generozitate și într-ajutorarea altora întru dreptate și pietate tot timpul¹.

¹ A se vedea: Mohamed ad-Disuqi: *Așezământul religios și dezvoltarea comunității musulmane. Subiecte islamice*, nr. 46, tipărit de Consiliul Suprem pentru afaceri islamice, prima secțiune, p.5

• *Generalitatea solidarității în islam*

Solidaritatea socială în islam nu se preocupă doar ca musulmanii să aparțină națiunii musulmane, dar se mai preocupă și de toți oamenii din interiorul societății islamice, indiferent de religiile și credințele lor. Allah Preaînaltul spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia (necredincioșii) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care i-au tratat cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 60:8], pentru că baza solidarității este demnitatea omenirii.

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:70]

Unul dintre versetele cele mai cuprinzătoare despre subiectul solidarității și integrării membrilor comunității musulmane este:

„(...)Într-ajutorăți-vă în împlinirea faptelor bune și în evlavie, dar nu vă ajutați la păcat și la nedreptate! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Aspru la pedeapsă!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:2]

Al-Qurtubi¹ a spus: „Este un ordin pentru toată creația de a se ajuta unul pe celălalt în dreptate și pietate, ceea ce înseamnă că ei ar trebui să se ajute unul pe celălalt”².

Al Mawardi³ a spus: „Allah Preaînaltul i-a chemat pe oameni să se ajute unul pe celălalt și a conectat-o cu dreptatea și cu mila pentru că, cu mila vine Mulțumirea lui Allah, iar cu dreptatea vine mulțumirea oamenilor, iar oricine are Mulțumirea lui Allah și mulțumirea oamenilor este fericit și binecuvântat pe de-a întregul.”

• *Importanța zakāt-ului în islam*

Coranul cel Sfânt a afirmat în mod explicit că există o anumită parte a bunurilor celor bogăți ce trebuie dată celor săraci și nevoiași. Allah Preaînaltul spune:

„Și cei în a căror avere este un drept hotărât (adică este stabilită o cotă pentru caritatea anuală obligatorie – zakāh) ~ Pentru cerșetor și pentru cel lipsit (cel care și-a pierdut averea sau este sărac și-i este rușine să ceară).” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 70:24-25]

¹ Al-Qurtubi: Mohamed ibn Ahmed al-Ansari al-Khazraji al-Maliki al-Qurtubi este unul dintre cei mai mari interpreți, autor al bine-cunoscutei opere: *Al-Jami' Le Ahkam Al-Qur'an*. A murit în anul 1273. A se vedea: *Az-Zirikli: Al-Alam*, 5322/

² A se vedea: Al-Qurtubi: *Al-Jami' Le Ahkam Al-Qur'an*, 646,47/.

³ Al-Mawardi (364450-AH/9741058-AC) este Abū al-Hassan Ali Mohamed ibn Habib, numit supremul *qadi* (judecător în Judecătoria Shari'ah). El a fost o autoritate în Jurisprudență, interpretare. A fost judecător în mai multe orașe. Dintre producțiile sale sunt *Adab ad-Dunya wal-Din* (*Bunele maniere ale vieții lumești și religiei*), *Al-Ahkam as-Sultaniya* (*Principile Guvernării*).

Legislatorul Divin a fixat acea sumă El Însuși și nu a lăsat subiectul la mila generozității bogaților sau a generozității binevoitorilor. El nu a lăsat subiectul pentru sentimentul de milă ce poate exista în inimile celor bogați sau dorința pentru milă și bunătate și iubirea lor pentru filantropie¹.

Cei nevoiași au fost definiți de versetul din Coran:

„Milosteniile (din danie) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostensesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (întru credință), pentru eliberarea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum. (Aceasta este) poruncă de la Allah, iar Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Înțelept).” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:60]

Așadar, *zakāt*-ul (dania obligatorie anuală) este foarte important, fiindcă îi privește pe aproape toți membrii societății și pentru că *zakāt*-ul este văzut drept prima sursă de exemplificare a conceptului de solidaritate și cooperare.

Zakāt-ul este cel de-al treilea stâlp din cei cinci stâlpi ai islamului. Credința unei persoane nu este acceptat fără *zakāh*. *Zakāt*-ul purifică sinele binefăcătorului și îi aduce beneficii celui care îl face. Allah Preaînaltul spune: **„Ia din bunurile lor milostenie, prin care să-i curățești și să-i binecuvântezi și roagă-te pentru ei, căci rugile tale aduc tihnă pentru ei(...).”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:103]

Fără nicio îndoială că, după cum plata *zakāt*-ului îl purifică pe cel care îl oferă de zgârcenie și avariție, plata *zakāt*-ului

¹ Hussein Hamid Hassan: *Solidaritatea socială în Shari‘ah*, pp.8

mai curăță și dușmănia, invidia, ranchiuna din inimile celor săraci față de cei bogați și creează o atmosferă de dragoste, cooperare și compasiune mutuală între membrii societății, acolo unde acest act merituos este îndeplinit.

Islamul le permite celor autorizați dintre musulmani să ia banii celor bogați, atât cât consideră suficient pentru a acoperi nevoile celor săraci – fiecare după posibilitatea financiară. Nu este permis într-o comunitate musulmană ca unii oameni să doarmă cu stomacurile pline în timp ce vecinii lor sunt flămânzi. Întregii societăți i s-a poruncit să împartă cooperativ minimul necesar pentru a susține viața. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Nu este credincios cel care își satisface foamea în timp ce vecinul său este înfometat.”** (Bukhari și Hakim)

Cu privire la aceasta, imam Ibn Hazm¹ (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Oamenii bogați din fiecare regiune sunt instruiți să-i ajute pe cei săraci, iar sultanul (conducătorul) îi forțează să facă astfel. Așadar, cei săraci și nevoiași trebuie să primească ce este necesar pentru viață, haine pentru iarnă și vară și o locuință ce îi protejează de ploaie, vară, soare și străini”².

În islam, solidaritatea materială nu se oprește doar la asigurarea minimului necesar pentru a susține viața nevoiașilor, ci se extinde și la obținerea îndestulării. Aceasta este evidentă

¹ **Ibn Hazm al-Andalusi:** Abū Mohamed ‘Ali ibn Ahmed ibn Said Adhahiri (384456-AH/9941064-AC) este unul dintre cei mai mari imami musulmani. A fost o autoritate în Jurisprudență. L-a urmat pe Dawud Adhahiri, care crede în interpretarea superficială a interpretării textelor sfinte. A se vedea: *As-Safadi: al-Wafi bi-l-Wafayat (Lexiconul biografic)* 2093/

² Ibn Hazm: *Al-Muhalla* 6452/, nr (725)

în spunerea lui ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!):

„Dați-le zakāt-ul, chiar dacă unii dintre ei au 100 de cămile.”¹

• *Ahadith despre meritele solidarității*

Unul dintre *hadith*-urile ce cheamă la meritele solidarității în comunitatea musulmană și ilustrează statutul său în islam a fost relatat de către Abū Musa al Ash’ari (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Atunci când oamenii din tribul Ash’ari au rămas fără mâncare în timpul bătăliilor sfinte, sau familiile lor din Medina au rămas fără mâncare, ei adunau mâncarea rămasă într-o singură pânză și o distribuiau între ei în mod egal folosind măsurarea unui bol. Așadar acești oameni sunt de la mine și eu sunt de la ei.»” (Bukhari)

Ibn Hajar a spus în cartea sa - *Victoria Creatorului: „Aceasta înseamnă că sunt conectați de el (Profetul Mohammed - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)², iar aceasta este cea mai mare onoare pentru fiecare musulman.”*

¹ Ibidem

² Ibn Hajar: *Fath al-Bari* 5130/

Alt *hadith* a fost relatat de către ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), care a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Un musulman este fratele altui musulman, prin urmare, nu trebuie să îl asuprească și nici să pună asupra lui un asupritor. Oricui împlinește nevoile fratelui său, Allah îi va împlini nevoile; oricui îl scoate pe fratele său (musulman) din neplăceri, Allah îl va scoate din neplăceri în Ziua de Apoi, iar pe oricine ajută un musulman, Allah îl va ajuta în Ziua de Apoi.” (Bukhari și Muslim)

An-Nawawi (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Aceasta arată meritele ajutorării unui musulman, scoaterea lui dintr-un disconfort și adăpostirea lui. Un mod de a îndepărta necazurilor unui musulman este prin oferirea de bani, autoritate sau prin ajutorarea lui. Este evident că înlăturarea necazurilor unui musulman poate fi făcută și prin sfătuirea acestuia, iar acesta este înțelesul exact al solidarității din comunitatea musulmană.”

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a vrut să spună că întreaga societate trebuie să împărtășească sprijinirea membrilor și în special a celor săraci și nevoiași și că fiecare individ care are o autoritate ar trebui să sprijine societatea sa și să o ajute tot timpul. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai vrut să spună că toate forțele umane din societate trebuie să aibă drept scop comun prezervarea intereselor indivizilor și eliminarea răului, precum și protejarea structurii sociale și stabilirea acestei structuri pe baze sigure¹. Acest *hadith* mai înseamnă și că

¹ Mohamed Abū Zuhra: *Solidaritatea socială în islam*, p. 7

oamenii trebuie să trăiască unul cu celălalt într-o stare de cooperare și unitate între indivizi și grupuri, precum și între unul cu celălalt¹.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a clasificat ajutorarea nevoiașilor și simțământul responsabilității față de membrii societății ca fiind una dintre milosteniile asupra sinelui unei persoane. Abū Dharr a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Fiecare persoană ar trebui să facă milostenie în fiecare zi, începând cu răsăritul Soarelui.» Am spus: «O, Profetule, cum am putea noi să facem milostenii dacă nu avem bani?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Una dintre porțile milosteniei este ghidarea unui om orb, ajutorarea unui om surdo-mut să înțeleagă, a le arăta oamenilor care sunt căile pe care trebuie să le urmeze atunci când întrebă aceasta, ajutorarea unei persoane care are nevoie în mod urgent, ajutorarea celor nevoiași, slabi, toate acestea sunt porți pentru a da milostenii(...).»**”
(Ahmad și Ibn Hibban)

Astfel de valori reprezintă puncte de referință incredibile într-o civilizație, puncte cu care islamul a precedat toate sistemele și legile ce au acordat o importanță mare acestui subiect. Cine altcineva a mai auzit despre ghidarea unei persoane oarbe și ajutorarea unei persoane surdo-mute pentru a înțelege ceea ce se spune?!

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat pe cei care sunt capabili să îndeplinească nevoile

¹ ‘Abd al-Ahmed ‘Abd al-‘Āl: *Solidaritatea socială în islam*, p.13

oamenilor să nu fie delăsători cu privire la aceasta. ‘Amr ibn Murra (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus lui Mu’awiya:

„L-am auzit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: **«Oricărui imam care își închide ușa celor nevoiași, săraci, Allah îi va închide ușile Paradisului fără a-i îndeplini nevoile.»**” (Tirmidhi și Ahmad, iar Albani l-a clasificat ca fiind hasan)

Ibn Murra (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „*Mu’awiya a desemnat un om care să îndeplinească nevoile oamenilor.*”

Jabir ibn ‘Abd Allah și Abū Talha al-Ansari (Allah să fie mulțumit de ei!) au relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„**Oricine care dezamăgește un musulman, iar sanctitatea sa este profanată și onoarea sa este vătămată va fi dezamăgit de Allah atunci când va dori să triumfe și oricine care ajută un musulman a cărui sanctitate este profanată și onoare asaltată, acesta va fi ajutat de Allah, atunci când are nevoie de Ajutorul Sa.**” (Tabarani, Abu Dawud, Ahmad și Baihaqi, clasificat de Albani ca fiind hasan)

Aceștia au judecat că fiecare musulman trebuie să încerce să înlăture răul sau pericolul în care se află alți oameni. Rugăciunile trebuie oprite pentru a salva viața unei persoane care are nevoie urgentă de ajutor, de exemplu, o persoană care se îneacă sau o persoană ce se află într-un incendiu, aceștia trebuie salvați, este o faptă obligatorie ce trebuie făcută. Însă, dacă se întâmplă să fie mai mulți care pot face aceasta, atunci

fapta devine opțională și nu există nicio contradicție între juriști cu privire la aceasta¹.

În concluzie, solidaritatea este un punct esențial în societatea islamică, care ia multe forme, de la cooperare și parteneriat până la oferirea ajutorului, protecției, sprijinului și alinării până când nevoia persoanei este îndeplinită și până când durerea sau răul dispare.

Justiția în islam. Importanța sa și realitatea

• Valoarea justiției în islam

Justiția este una dintre valorile umane de bază stabilite de islam, reprezentând unul dintre stâlpii principali ai vieții individuale, familiale și sociale. Coranul a făcut din stabilirea *qist* – justiției între oameni, principalul obiectiv al Mesajelor Divine. Allah Preaînaltul spune: **„Noi i-am trimis pe trimișii Noștri cu semnele cele limpezi, am făcut să pogoare cu ei Scriptura și Balanța, pentru ca oamenii să fie cu dreptate(...)”** [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 57:25]

Nimic nu poate fi mai important în ilustrarea măreției valorii justiției decât stabilirea justiției drept primul și

¹ Ashirbini al Khatib: *Mughni al-Muhtaj* 45/ și Ibn Qudama: *Al-Mughni* 7202/8, 515/

principalul obiectiv al mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!) și a Cărților Sale. Cărțile au fost revelate cu justiție. Mesagerii (Pacea fie asupra lor!) au fost trimiși cu justiție. Cerurile și Pământul a fost construit întru dreptate¹.

Într-o afirmație directă despre importanța stabilirii justiției, chiar dacă îi urâm pe cei pe care îi judecăm, Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintiți ai dreptății, martori înaintea lui Allah, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și rudelor voastre - fie bogat sau sărac - căci Allah cunoaște cel mai bine ce este spre binele lor!(...)” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:135] și, de asemenea:

„O, voi cei care credeți! Fiți statornici față de Allah și martori drepecți! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepecți! Fiți drepecți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:8]

Ibn Kathir² a spus: *„Aceasta înseamnă că ura nu trebuie să reprezinte motivația pe baza căreia se stabilește justiția, însă,*

¹ Yusuf al-Qaradawi: *Caracteristici ale comunității musulmane*, pp. 133

² **Ibn Kathir**: Abu al-Fida Ismail ibn Kathir ad-Dimashqi (701774- AH/ 13021373- AD) a memorat Coranul, a fost un istoric și un specialist în Jurisprudență. S-a născut într-un sat mic în Bosra, Siria, și a murit la Damasc. Al-Bidaya wa an-Nihaya (Începutul și Sfârșitul) este una dintre cărțile sale. A se vedea: Al-Husseini, Zayl Tazkirat al-Hoffaz, pp. 57-58

justiția trebuie aplicată față de toți, fie ei prieteni sau dușmani.”¹

Așadar, iubirea și ura nu sunt fundamentele justiției în islam. Justiția nu discriminează pe motiv de familie sau linie genealogică, autoritate sau avere. Justiția de asemenea nu discriminează între musulmani și nemusulmani. Justiția este dreptul tuturor care trăiesc pe pământ islamic, fie ei musulmani sau nemusulmani sau dacă acești oameni se plac sau se displac unul pe altul.

• *Situații care ilustrează justiția în islam*

O situație ce ilustrează sensul menționat anterior poate fi observată în povestea lui Osama ibn Zayd cu o femeie din tribul Makhzum. Atunci când Osama a încercat să intervină pentru acea femeie, care făcea parte dintr-o clasă socială superioară, pentru a preveni pedeapsa cu tăierea mâinii, prescrisă pentru cel care a furat. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a enervat, s-a ridicat și a ținut o predică pentru a arăta modul de conduită și justiția în islam, precum și stabilimentul justiției și a echității dintre membrii societății, fie că sunt conducători sau conduși. În predica sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Națiunile dinaintea voastră au fost distruse din cauza faptului că atunci când o persoană de viță nobilă dintre ei fura, o lăseau să scape fără a fi pedepsită, însă dacă o persoană săracă dintre ei fura, atunci aplicau pedeapsa

¹ Ibn Kathir: *Interpretarea Coranului*, 243/

prescrisă. Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, aş chema-o şi i-aş tăia mâna!” (Bukhari şi Muslim)

Imam Ahmad l-a citat pe Jabir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulţumit de ei!), care a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obişnuia să îl trimită pe ‘Abd Allah ibn Rawaha la Khaibar drept pentru a împărţi curmalele, pradă de război, între el şi evrei. Evreii au luat de la ‘Abd Allah părţi din bijuteriile femeilor lor şi i-au spus: «Mergi de ne luminează şi nu fi exact în împărţirea ta!» ‘Abd Allah ibn Rawaha a spus: «O, voi, trib al evreilor, pe Allah, voi sunteţi cea mai urâtă parte din întreaga creaţie pentru mine, însă aceasta nu mă va face să fiu nedrept cu voi. Ceea ce mi-aţi oferit ca mituire, este interzis. Am calculat 20.000 de grămezi de curmale şi dacă vreţi să le luaţi pe toate, luaţi-le, iar dacă refuzaţi, eu le voi lua.» Aceştia au spus: «Acestea susţin Cerurile şi Pământul, deci, le vom lua.»(...)” (Musnad Ahmad şi Ibn Hibban)

Astfel, în ciuda faptului că ‘Abd Allah ibn Rawah îi ura pe evrei, putem observa că el nu a fost nedrept cu aceştia. Însă, el a anunţat că nu le va face rău şi că pot luat orice doresc din distribuţia curmalelor.

• *Adevărul despre justiţie în islam*

Adevărul despre justiţie în islam este acela că justiţia este Balanţa lui Allah pe Pământ, care le va oferi celor slabi drepturile, iar celor cărora li s-a făcut rău îşi primesc drepturile de la cei nedrepti. Justiţia le permite oamenilor să îşi primească

drepturile în cel mai simplu și ușor mod cu putință. Justiția face parte din credința islamică, iar sub umbrela justiției, în comunitatea musulmană nimeni nu ar fi nedreptățit.

Dacă islamul poruncește stabilirea justiției cu oameni - toți oamenii, așa cum îi vedem în versetele amintite anterior – trebuie știut că acel tip de justiție nu este motivată sau influențată emoțional și că islamul comandă justiția cu sinele propriu. Islamul îi cere fiecărui musulman să aibă un echilibru între drepturile sale, drepturile lui Allah și drepturile altor oameni.

Acesta fapt apare clar din aprobarea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a comentariul lui Salman al-Farisi cu privire la Abū Darda (Allah să fie mulțumit de ei!), care i-a prejudiciat drepturile soției sale îndepărtându-se de ea prin faptul că ținea post în fiecare zi și se ruga în fiecare noapte.

Aceasta este povestea completă: Salman al-Farisi (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Am mers să îl vizitez pe fratele meu întru credință, Abū Darda (Allah să fie mulțumit de el!) și la sosire am fost întâmpinat de soția sa, Umm Darda (Allah să fie mulțumit de ea!), care se afla într-o stare neîngrijită. Văzând aceasta, am întrebat-o: «Ce se întâmplă cu tine? De ce te afli în această stare și nu primești niciun fel de atenție din partea soțului tău?» Ea mi-a răspuns: «Fratele tău, Abū Darda, nu este interesat de niciun aspect al acestei vieți. El își petrece noaptea în rugăciune și ziua în post.» După sosirea lui Abu Darda, l-a salutat pe Salman și i-a oferit ceva de mâncare, la care Salman l-a întrebat: «De ce nu mănânci cu mine?» Abū Darda a răspuns: «Postesc.» Salman a spus: «Pe Allah, trebuie să rupi

postul și să mănânci cu mine.» Abū Darda a întrerupt Postul și a mâncat cu Salman. El a petrecut noaptea cu Abū Darda, iar pe timpul nopții, cel din urmă s-a sculat pentru a face câteva rugăciuni suplimentare, însă Salman l-a oprit: «Trupul tău are anumite drepturi asupra ta, Domnul tău are anumite drepturi asupra ta și familia ta are anumite drepturi asupra ta. Postește anumite zile și întrerupe postul în alte zile, apropie-te de soția ta (pentru relații maritale). Garantează fiecăruia drepturile lor naturale!» Chiar înainte de răsărit, Salman i-a permis lui Abu Darda să se trezească și să meargă să se roage. Amândoi s-au ridicat, au făcut abluțiunea, au îndeplinit unele rugăciuni, apoi au mers la moschee, pentru a face rugăciunea de Fajr. După ce au terminat rugăciunea împreună cu Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abū Darda i-a povestit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre cele întâmplate. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «**Salman a spus adevărul.**»” (Bukhari și Tirmidhi)

De asemenea, islamul poruncește justiția în vorbire. Allah Preaînaltul spune:

„(...).Iar când spuneți (ceva, atunci când judecați între oameni sau faceți mărturie), fiți drepti, chiar când este vorba de o rudă apropiată și țineți-vă legământul față de Allah!(...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:152]

Islamul cere, de asemenea, justiția în judecare. Allah Preaînaltul spune:

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să

„judecați cu dreptate!(...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:58]

Islamul poruncește justiția în ceea ce privește împăcarea oamenilor. Allah Preaînaltul spune:

„Și dacă două cete de dreptcredincioși se ceartă între ele, voi împăcați-le! Dacă una dintre ele este nedreaptă cu cealaltă, atunci luptați împotriva celei care este nedreaptă până ce ea se întoarce la Porunca lui Allah, iar când se întoarce (din rătăcirea ei de la Porunca lui Allah), atunci împăcați-le pe ele cu dreptate și fiți nepărtinitori, fiindcă Allah îi iubește pe cei drepecți.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:9]

• *Interzicerea nedreptății în islam*

Islamul poruncește justiția și încurajează stabilirea acesteia. În același timp, islamul interzice în mod strict nedreptatea, fie că este vorba despre nedreptate față de sine însuși sau față de ceilalți și, în mod special, injustiția celor puternici față de cei slabi, injustiția celor bogați sau avuți față de cei săraci sau nevoiași și injustiția conducătorului față de cei conduși¹.

Cu cât este mai slabă persoana căreia i s-a făcut rău, cu atât este mai vinovat cel care face răul. Într-un hadith Qudsi, Allah a spus

¹ Yusuf al-Qaradawi: *Caracteristici ale comunității musulmane*, p. 135

„O, robii Mei! Am interzis nedreptatea pentru Mine, și am interzis-o printre voi, așa că nu vă faceți rău unul altuia.” (Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Mu'az:

„Fiți cu frică de blestemul unei persoane opresate, deoarece nu există niciun paravan între ruga sa și Allah.” (Bukhari)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Trei (sunt cei) ale căror rugă nu sunt respinse: cel care ține post până ce încheie Postul său, un conducător drept și cel care este nedreptățit. Pe acestea (rugile) le ridică Allah deasupra norilor și deschide pentru ele porțile cerului și spune Stăpânitorul: «Jur pe Măreția Mea că te voi face izbânditoare, chiar și dacă după un timp.»” (Tirmidhi și Ahmad)

În concluzie, aceasta este justiția... balanța cerească în comunitatea islamică.

Mila în islam. Semnificația acesteia și exemple despre milă

• *Importanța milei în legislația islamică*

Prima caracteristică ce iese în evidență despre Coran, care este constituția musulmanilor și cea mai importantă sursă a Legislației islamice, este faptul că toate capitolele, cu excepția Surei At-Tawbah (Căința) încep cu **Basmala** (Bismi Ellahi ar-Rahman ar-Rahīm – în Numele lui Allah Cel Milostiv, Cel Îndurător). Este evident că toate aceste capitole ce încep cu cele două Atribute ale lui Allah arată importanța milei în Legislația islamică (*Shari‘ah*). Semnificația lingvistică apropiată a celor două Atribute este, de asemenea, înțeleasă fără greșală de toată lumea. Învățații oferă multe detalii și opinii cu privire la diferența dintre cele două cuvinte¹. Allah Preaînaltul ar fi putut să folosească alt Atribut alături de Atributul de a fi Milos, precum Cel Măreț, Înțeleptul, Cel Care Aude totul, Cel Care Vede totul. De asemenea, exista posibilitatea ca Allah să folosească un alt Atribut, cu alt înțeles, pentru a se crea un echilibru și pentru ca Atributul milă să nu fie folosit prea mult, de exemplu: *Cel cu putere peste toate, Stăpânul, Domnul*. Însă, prin combinarea acestor două Atribute cu înțelesuri apropiate la începutul fiecărui capitol al Coranului, ni se oferă o indicație evidentă: Atributul de milă este superior prin excelență față de celelalte Atribute și că mila este baza comportamentului ce nu se prăbușește în fața altor baze

Ca o confirmare a acestui înțeles, primul capitol al Coranului², **Al-Fatiha** (Cea care deschide Coranul, Cartea;

¹ Ibn Hajar: *Fath al-Bari (Măreția Creatorului)* 13359, 358/

² Modul în care Capitolele Coranului a fost aranjate este *tawqifi* sau neschimbător; Allah i-a revelat Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să ordoneze Capitolele Coranului așa cum sunt astăzi, deși capitolele au fost revelate într-o altă ordine. A se vedea: Abū ‘Abd Allah

Deschizătoarea) începe cu **Basmala**, care include două Atribute ale lui Allah: *Cel Milostiv*, *Cel Îndurător*, la fel ca și celelalte capitole. În același capitol, cele două Atribute sunt repetate. Acesta este primul capitol al Coranului și începerea Coranului cu acest capitol în mod particular are o denotație evidentă.

Surat al-Fatiha trebuie recitată în fiecare rak‘ah a fiecărei rugăciuni, iar musulmanii se roagă de cinci ori pe zi. Aceasta înseamnă că fiecare musulman repetă cuvântul *Cel Milostiv* de cel puțin două ori și spune cuvântul *Cel Îndurător* de cel puțin două ori la fel. Acestea sunt momentele în care fiecare credincios își aduce aminte de Mila lui Allah. Aceasta înseamnă că fiecare credincios repetă aceste Atribute ale milei de 68 de ori pe zi în timpul a 17 *rak‘āt* (unități de rugăciune) pe care le face un credincios în cadrul celor 5 rugăciuni zilnice. Aceasta îi oferă o imagine perfectă asupra valorii înalte a acestui Atribut mareț: Milosul.

Aceasta ne explică multe *ahadith* ale Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care descriu Mila Creatorului. Un *hadith* relatat de Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) ne arată că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spus:

„Atunci când Allah a creat creația Sa, El a scris în Cartea Sa și a scris (aceasta) despre El Însuși, și este pus lângă El pe Tron: «Cu adevărat, Mila Mea depășește Mânia Mea.»” (Bukhari și Muslim)

Aceasta este o afirmație puternică că Atributul Milei depășește și este mai important decât Atributul mâniei și că bunătatea depășește asprimea.

• Misiunea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca îndurare pentru toate lumile

În plus față de aceasta, Allah Preaînaltul l-a trimis pe Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca îndurare pentru omenire și pentru întreaga creație. În Coran, Allah Preaînaltul spune: **„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:107]

Mai mult, caracterul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întruchipat aceasta clar, iar mila a fost logica sa atunci când se afla în preajma companionilor și a dușmanilor săi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi încuraja pe oameni să aibă milă, spunând: **„Cu adevărat, Allah Are milă de robii Săi cei milostivi.”** (Bukhari și Muslim), iar termenul de „**alții**” este general și include pe oricine, indiferent de rasă sau religie.

Învățații spun: „*Acest fapt este general și include și mila față de copii și alții*”¹.

Ibn Battal¹ a spus: „*Acest hadith îi încurajează pe oameni să fie miloși față de întreaga creație, incluzându-i pe*

¹ **An-Nawawi:** *Al-Minhaj Fi Sharh Sahih Muslim ibn al-Hajjaj (Abordarea interpretării colecției sahih a lui Muslim Ibn al-Hajjaj) 1577*

credincioși, pe necredincioși, animalele domestice sau sălbatice. Animalele trebuie hrănite cu mâncare, apă și nu trebuie încărcate prea mult sau bătute.”²

În *hadith*-ul de mai sus, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „**Allah Are milă de robii Săi cei milostivi.**” Companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au spus: „«O, Mesager al lui Allah, cu toții suntem miloși.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «**Nu fiți miloși doar între voi, ci fiți miloși cu toți oamenii.**»” (Bukhari și Muslim) Aceasta înseamnă că fiecare musulman trebuie să fie milos cu toți oamenii, incluzând copiii, femeile, oamenii în vârstă, fie ei musulmani sau nemusulmani.

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „**Fiți milostivi cu cei de pe Pământ și Allah va fi Milostiv cu voi voi.**” (Abu Dawud și Tirmidhi), caz în care cuvântul „*cei*” se referă la toți de pe Pământ.

Așadar, acesta este conceptul de milă în comunitatea musulmană. Acestea sunt valorile morale practice, care arată afecțiune și dragoste față de cei din jur. Mila în islam nu se rezumă doar la oameni, ci și la animale, acele creaturi care nu pot vorbi, la fel și asupra păsărilor și a insectelor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că o femeie a intrat în Iad doar pentru că a fost crudă cu o pisică:

¹ **Ibn Battal**: numele lui complet este ‘Ali ibn Khalaf ibn ‘Abd al-Mālik ibn Battal, numit și Ibn al-Lajjam, unul dintre învățații proeminenți, cu multă știință și un bun discernământ. A interpretat *hadith*-urile lui Bukhari în mai multe volume. A murit în anul 449 AH. A se vedea: Az-Zirikli: *Al-A’lām (Figuri conducătoare)* 485/ și Az-Zahabi: *Siyar A’lām an-Nubala (Viețile oamenilor nobili)* 1847/

² Al-Mubarakfuri: *Tuhfat al-Ahwazi Bisharh Jami at-Tirmidhi* 642/

„O femeie obișnuia să își pedepsească pisica. Ea a ținut-o închisă până când a murit, fapt pentru care femeia a ajuns în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă pentru a-i potoli setea pe toată perioada în care a ținut-o închisă și nici nu i-a oferit libertatea de a-și căuta singură hrana.”
(Bukhari)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că Allah Preaînaltul a iertat un bărbat fiindcă i-a dat apă unui câine însetat:

„«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, s-a întetțit setea lui și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care scosese limba, iar de sete ce îi era mâncă din noroi. Și-a spus omul: „Cu adevărat, pe acest câine l-a ajuns o sete (atât de groaznică) precum setea care mă ajunsese și pe mine.” Și a coborât el (din nou) în fântână, a umplut pantoful său cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a acceptat cu Mulțumire fapta sa și i-a iertat păcatele lui.» Au spus (cei care ascultau): «O, Trimis al lui Allah, cu adevărat suntem noi răsplățiți pentru (buna purtare față de) dobitoacele noastre?» A spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): **«De fiecare vietate este legată o răsplată (pentru voi)».**” **(Bukhari și Muslim)**

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a mai spus companionilor că Paradisul a fost larg deschis pentru o femeie care comisese adulter, însă a fost miloasă cu un câine! Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Un câine încerca să bea apă dintr-o fântână, fiind foarte însetat, când o femeie cu moravuri ușoare din Banu

Israel l-a văzut. Ea și-a coborât șoseta din piele în fântână, a luat niște apă și i-a dat câinelui să bea. Ea a fost iertată pentru aceasta.” (Bukhari)

Este uimitor: ce valoare are adăparea unui câine în comparație cu un păcat așa de mare precum adulterul? Ce se află în spatele acestui comportament contează mai mult: este o mila din inima fiecăruia, în lumina căreia acționează și lucrează fiecare și ce este mai important este impactul comportamentului asupra întregii societăți, în general.

• Mila față de animalele de povară și de păsările mici

Islamul le cere credincioșilor să fie miloși cu animalele de povară și i-a avertizat să nu le lase fără mâncare sau să le încarce prea mult. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut o cămilă epuizată și a spus:

„Temeți-vă de Allah în privința acestor animale, (creaturi) care nu pot să-și exprime dorința. Dacă le călăriți, atunci hrăniți-le pentru aceasta (făcându-le mai puternice și apte pentru aceasta), iar dacă le mâncați, atunci hrăniți-le pentru aceasta (făcându-le grase și sănătoase).” (Abu Dawud și Ahmad)

Un om a spus: „«O, Mesager al lui Allah, eu sunt milos cu oile înainte să le sacrific.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: **«Dacă ai milă de ele și Allah va avea milă cu tine.»» (Ahmad și al-Hakim)**

Mai mult decât atât, islamul le poruncește credincioșilor să fie miloși nu numai cu animalele sălbatice și cu cele domestice,

ci și cu păsările mici de la care oamenii trag foloase. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine omoară o vrabie sau orice mai mare decât ea fără niciun motiv, atunci Allah îl va întreba despre ea în Ziua Judecății.» El a spus: **«Care este calea cea bună, o, Mesager al lui Allah?»** El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«A o tăia cu scopul de a o mânca și a evita de să-i tăi gâtul pentru a fi aruncată.»**” (Nasa’i, Ahmad și Ibn Hibban, iar Ash-Shawkani a spus: **„Acest hadith a fost relatat cu diferite versiuni, iar învățații le-au clasificat ca fiind autentice.”**)

Istoricii relatează că, în timpul cuceririi Egiptului de către ‘Amr ibn al-‘Ās (Allah să fie mulțumit de el!), un porumbel s-a așezat pe cortul său și și-a făcut un cuib. El a observat cuibul atunci când se pregătea să plece din acel loc, însă el nu a dorit să deranjeze porumbelul, distrugându-i cuibul. Așadar, a lăsat cuibul doar pentru ca alți porumbei să vină și să își construiască cuiburile. Locul a fost numit ulterior orașul al-Fustat. În limba arabă, Fustat înseamnă cort.

Ibn ‘Abd Al-Hakam¹ a relatat în biografia sa despre califul musulman ‘Omar ibn ‘Abd Al-‘Azīz, că ‘Omar le-a ordonat oamenilor să nu își alerge caii decât dacă există un motiv bun și le-a trimis oamenilor o carte scrisă, ordonându-le să nu folosească sarcini grele și să nu lovească animalele cu un bici la vârful căruia este atașat un fier. El i-a mai scris guvernatorului său în Egipt spunând: *„Am auzit că în Egipt*

¹ **Ibn ‘Abd al-Hakam** (187AH-257AH): este Mohamed ibn ‘Abd Allah ibn ‘Abd al-Hakam, numit și Abū al- Qāsim, istoric și jurisprudent, care urma școala de Jurisprudență Maliki, s-a născut și a murit în Egipt. A se vedea: Az-Zirikli: *Figuri nobile* 3282/

cămilele sunt supraîncărcate cu sarcini de până la 1000 de livre. Atunci când vei primi această carte, trebuie să știi că fiecare cămilă nu trebuie să care mai mult de 600 de livre.”¹

Acesta este conceptul de milă în comunitatea musulmană. Mila domină inimile membrilor săi astfel încât ei să aibă milă de cei slabi, să le pară rău de cei triști și să empatizeze cu cei nevoiași, și chiar cu animalele de povară. Cu astfel de inimi miloase, societatea devine clară, se oprește de la comiterea de infracțiuni și se transformă într-un adăpost de bunătate și pace pentru întreaga lume.

Relația dintre musulmani și nemusulmani

• Introducere

În civilizația islamică, sistemele nu se rezumă doar la chestiunile musulmanilor și ale nemusulmanilor în statul islamic, ci se preocupă, de asemenea, și de organizarea relațiilor dintre musulmani și alte popoare și țări. În această privință, ea a adus baza și principiile care fac posibil astfel de relații. Acesta a fost cazul atât pe timp de pace, cât și în timpul războaielor. Acestea sunt cazurile în care măreția civilizației

¹ Mohamed ibn ‘Abd Allah ibn ‘Abd al-Hakam: *Biografia lui ‘Omar ibn ‘Abd al-‘Azīz* 1141/

islamice se manifestă și în care natura umană devine impunătoare.

• *Islamul este religia păcii*

Pacea este cu adevărat originea islamului. Allah Preaînaltul le poruncește robilor Săi care au crezut în Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), spunând:

„O, voi, cei care credeți! Intrați în islam (pace) pe deplin și nu urmați pașii lui Șeitan, căci el vă este dușman învederat!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:208], caz în care termenul de „pace” înseamnă islam¹.

Islamul a fost numit prin termenul de „pace”, pentru că este pace pentru omul însuși, pentru casa lui, pentru societate și pentru cei de lângă ei, iar aceasta este religia păcii.

Nu este de mirare atunci să observăm termenul de „islam” provine de la pace și că pacea este unul dintre cele mai proeminente principii islamice, dacă nu chiar cel mai mareț dintre toate. Mai mult decât atât, termenul de „pace” este unul sinonim cu acela de islam, pe baze lingvistice².

Pacea în islam este starea originală care face pregătiri pentru cooperare, cunoaștere și promulgarea binelui printre oameni în general. Dacă nemusulmanii mențin starea de pace, islamul îi vede ca fiind frați în umanitate împreună cu

¹ *Qur'an Tafsir* Ibn Kathir

² Mohamed as-Sadeq al-Afify: *Al-Islam wa al-Ilaqat ad-Dawliyah (Islamul și relațiile internaționale)*, p. 106, Zhafir al-Qasimy: *Al-Jihād wa al-Huquq ad-Dawliyah fil-Islam (Jihād-ul și drepturile internaționale în islam)*, Pag 151

musulmanii¹. Siguranța reprezintă o constantă între musulmani și ceilalți, care nu este bazată pe eforturi sau contracte, ci mai mult pe ideea că pacea este originea atât timp cât nu îi agresează pe musulmani.

• *Relațiile dintre musulmani și nemusulmani*

Este impunător pentru musulmani să stabilească o relație bazată pe cordialitate și dragoste cu credincioșii aparținând altor religii și cu cei nemusulmani, pentru a obține o relație frățască, în conformitate cu versetul din Coranul cel Sfânt:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Atoateștiutor).” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:13]

O astfel de adunare de oameni nu are drept scop ostilitatea sau distrugerea, ci, mai degrabă, este un motiv pentru cunoaștere și pentru arătarea unei iubiri mutuale a unuia față de celălalt².

Această tendință este sprijinită de multe versete din Coran, care au poruncit să stabilească pacea cu nemusulmanii, dacă aceștia au arătat bunăvoință și care au înclinație către pace și împăcare. Allah Cel Atotputernic spune:

¹ Mahmud Shaltut: *Al-Islām ‘Aqīda wa ash-Shari‘ah (Islamul este credință și Shari‘ah)*, p. 453

² Gad al-Haqq al-Azhar Magazine, decembrie 1993

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este Samî‘ (Cel Care Aude toate), ‘Alîm (Atoatecunoscător, Omniscient).”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:61]

Un astfel de verset nobil demonstrează în mod categoric cum iubesc musulmanii pacea, pe care o preferă în locul războiului; iar oricând un dușman înclină către pace, musulmanii acceptă aceasta cu condiția ca ea să nu contravină drepturilor musulmanilor sau să le uzurpeze liberul arbitru.

As-Suddy¹ și Ibn Zayd² au spus: „Un astfel de verset înseamnă: *dacă ei vă invită să faceți pace, acceptați-le invitația*³.”

Următorul verset evidențiază faptul că islamul este dornic să se ajungă la pace chiar dacă inamicii au arătat pace, deși nutreau gânduri de trădare. Allah Cel Atotputernic spune atunci când vorbește cu Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Însă dacă ei vor voi să te înșele (arătându-ți intenția de pace, dar fiind perfizi), atunci Allah îți va fi de ajuns. El este

¹ **As-Suddy**: el este Ismail ibn ‘Abd ar-Rahman as-Suddy (a murit în anul 128 A.H./ 745 AD). A fost un discipol al companionilor Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!) din Peninsula Arabică și a trăit în al-Kufa. Ibn Taghry Bardy a spus despre el: „Deținătorul explicației Coranului, al cuceririlor musulmane și al biografiilor”. A fost un imam ce știa informații despre faptele și zilele oamenilor. (An-Nugum az-Zahira, Ibn Taghry Bardy, 1390/)

² Ibn Zayd este ‘Abd ar-Rahman ibn Zayd ibn Aslam (a murit în anul 170 AH/786 AD). El a fost un jurist în religie, care a explicat Coranul. A autorizat cărțile „An-Nasikh wa al-Mansukh” și „At-Tafsir”. A murit la începuturile califatului lui Harun ar-Rashid; A se vedea Al-Fihrist, ibn an-Nadim, 1315/.

³ Al-Qurtubi: *Al- Jamā‘ah al-Ahkam al-Qur’an*, 4398,399/

Cel care te-a susținut cu Ajutorul Său și prin dreptcredincioși.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:62]

Aceasta înseamnă că Allah este de ajuns pentru a te proteja¹.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a considerat pacea ca fiind o chestiune pe care un musulman ar trebui să fie dornic să o îndeplinească și să îi ceară lui Allah să i-o dăruiască. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în ruga sa: **„O, Domnul meu, Îți cer să îmi dai înțelepciune atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi(…)”** (Bukhari, Abu Dawud, Ibn Majah, Tabarani l-a clasificat ca fiind sahih, iar Albani a confirmat acest lucru)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a ținut o predică companionilor săi, spunând:

„Să nu vă doriți să vă întâlniți dușmanul și cereți-I lui Allah înțelepciune, însă atunci când vă întâlniți dușmanul, fiți cu răbdare!” (Bukhari și Muslim)

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi dispăcea cuvântul război, despre care a spus:

„Cele mai plăcute nume în fața lui Allah sunt ‘Abd Allah și ‘Abd ar-Rahman, iar cele mai credincioase: Harith și Hammam, iar cele mai urâte sunt: Harb (război) și Murrah.” (Bukhari, Abu Dawud și Nasa’i, iar Albani l-a clasificat ca fiind sahih în *As-Silsila as-Samiah*)

¹ Ibid, 4400/

Tratatele dintre musulmani și nemusulmani

• *Introducere*

Pacea a fost la baza tratatelor musulmanilor cu cei din jurul lor. Prin aceste tratate, cele două părți – musulmanii și nemusulmanii - trăiesc într-o stare de pace, bazată pe armistiții și pe împăcare:

„Atât timp cât relațiile au la bază pacea, orice tratat are drept scop fie încheierea unui război accidental și revenirea la o stare de pace, fie de recunoaștere a păcii și de stabilire a stâlpilor ei, pentru a exclude orice atac care s-ar putea întâmpla în lipsa acestor tratate.”¹

De-a lungul perioadelor de timp îndelungate, țările islamice au încheiat tratate și au făcut acorduri cu țările nemusulmane. Astfel de acorduri includ diverse angajamente, reguli, condiții și principii, ce constituie o evoluție în legile islamice internaționale.

• *Definiția tratatelor și a acordurilor*

Tratatele fac referire la acorduri, angajamente sau convenții semnate de țările islamice cu alte țări atât în perioadele de

¹ Muhammad Abū-Zahrah, *Al-'Ilaqat ad-Dawliyah fil-Islam (Relațiile internaționale în islam)*, p. 79

pace, cât și în timp de război. Tratatete realizate în ultimul caz este numit împăcare și pace, iar războiul se încheie. Allah Preaînaltul spune:

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este Samî‘ (Cel Care Aude toate), ‘Alîm (Atoatecunoscător, Omniscient).”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:61]

• *Exemple de tratate islamice*

▪ **Tratatul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu evreii din Medina**

Tratatete pe care țările islamice le-au semnat cu alte state au inclus și un acord făcut de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu evreii din Medina, atunci când aceștia s-au dus la el. Acordul stipula următoarele:

„Evreii vor contribui la război atunci când luptă alături de credincioși. Evreii din Banū ‘Awf vor fi tratați precum o singură comunitate alături de credincioși. Evreii își vor păstra religia lor, iar musulmanii pe a lor. Acest lucru se aplică și libertății lor, cu excepția celor care se comportă nedrept și păcătos. Făcând aceasta, ei își fac rău lor înșiși și familiilor acestora. Aceleași principii se aplică și evreilor din Banū an-Najjar, Banū al-Harith, Banū Saeda, Banū Jusham, Banū al-Aws și Banū ash-Shutaiba. Cei ce au alianță cu evreii, vor primi același tratament ca și evreii. Evreii trebuie să se ocupe singuri de cheltuielile lor (în război), iar musulmanii de ale lor. Dacă una dintre părțile ce sunt implicate în acest tratat

sunt atacate, cealaltă trebuie să îi vină în ajutor. Ele (părțile la acord) trebuie să se consulte și să își ceară sfatul. Loialitatea oferă protecție împotriva trădării. Cei care evită consultarea reciprocă să o evite din cauza lipsei de sinceritate și loialitate. Un om nu trebuie tras la răspundere pentru greșelile aliatului său. Oricine (un individ sau un grup) căruia i se face rău trebuie ajutat. Oricine care se comportă cu loialitate sau altfel, trebuie să o facă pentru binele său (sau pierderea sa). Allah aprobă adevărul și înțelegerea acordului. Părțile participante la acord trebuie să se ajute una pe alta împotriva oricărui atac asupra Yathrib (Medina). Dacă sunt chemate să înceteze ostilitățile și să accepte pacea, atunci trebuie să facă aceasta în interesul păcii; iar dacă ei fac o cerere asemănătoare musulmanilor, atunci trebuie îndeplinită cu excepția cazului în care războiul este purtat împotriva religiei lor. Cu toții vor avea partea lor (a tratatului) conform părții din care face parte. Acest document nu va putea să îi forțeze pe ceilalți să protejeze pe cineva care este nedrept sau comite o crimă (împotriva altei părți al pactului). Allah este protector al binelui și al oamenilor care au teamă de Allah.”¹

Așadar, acest pact a avut drept scop recunoașterea stării de pace dintre evrei și musulmani și a fost o sursă de siguranță pentru ei, asigurându-i că nu va exista niciun război. De asemenea, are drept scop „stabilirea unei stări de bună vecinătate și stâlpi ai justiției. Trebuie remarcat faptul că pactul cuprinde o declarație sinceră, prin apărarea celor cărora li s-au făcut rău; este o declarație sinceră de a stabili

¹ Ibn Hisham, *As-Sirah an-Nabawiyah (Biografia Profetului)*, 1/pp 503-504, și Ibn Kathir *As-Sirah an-Nabawiyah (Biografia Profetului)*, 2/ pp. 322-323

pacea și de a o consolideze cu justiție și prin sprijinirea celor slabi.”¹

▪ Tratatul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu creștinii din Najran

Cărțile de biografie a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) menționează multe exemple de astfel de tratate, care au inclus bineînțeles un tratat cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) semnat cu creștinii din Najran, care stipula:

*„Najran și oamenii săi se bucură de protecție de la Allah și de cea a Profetului pentru ei, pentru religia, pământurile și fondurile lor, la fel și pentru oamenii care nu au fost prezenți și pentru alții ce au fost prezenți, precum și pentru triburile și adepții lor (...) și pentru tot ceea ce dețin ei, fie puțin sau mult(...)”*²

▪ Tratatul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Banū Damurah

Tratatele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi includ, de asemenea, și pe cel încheiat cu Banū Damurah, conduși de Makhshiy ibn ‘Amr ad-Damuhriy.

¹ Mohammdd Abū Zahra, *Al-‘Ilaqat ad-Dawliyah fil-Islam (Relațiile internaționale în islam)*, p. 81

² Al-Baihaqiy: *Dala’il an-Nubuwwah, Capitolul delegațiilor din Najran*, 5485/, Abū Yusuf: al-Kharaj, P72, Ibn Sa‘ad: al-Tabaqat al-Kurba, 1288/;

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încheiat un tratat și cu Banū Midlaj, care trăiau în zona Yanbu, în Jumāda I, în al doilea an hijra. El a făcut același lucru cu triburile Juhaynah, triburi mari ce locuiau în partea de nord-vest a Medinei.¹

• Legământul lui ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!)

Printre tratatele islamice se află și legământul făcut de comandantul celor credincioși, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) cu oamenii din Ilia’ (Ierusalim), care a fost numit acordul lui ‘Omar.

Observând aceste tratate și, de asemenea, multe altele, se poate observa că musulmanii au încercat să trăiască cu vecinii lor într-o atmosferă calmă și pacifistă și că nu au căutat să se lupte, preferând pacea în locul războiului.

• Reguli și condiții ale tratatelor de pace în islam

Islamul a stabilit reguli și condiții pentru tratate, astfel încât să se asigure că ele sunt în conformitate cu Shari‘ah și cu propriile lor obiective.

Marele imam Mahmud Shaltut² (Allah să aibă milă de el!) a spus: „*Atunci când islamul le oferă musulmanilor dreptul să*

¹ A se vedea Ibn Hisham: *As-Sirah an-Nabawiyah (Biografia Profetului)*, 3143/

² Mahmud Shaltut (13101380- AH/ 18931963- AD) este un exeget egiptean al Coranului, s-a născut în Bihira, a absolvit de la Universitatea al-Azhar și a

semneze tratate pentru atingerea obiectivelor pe care ei le consideră necesare, stabilește trei condiții pentru a asigura validitatea tratatelor:

1. nu trebuie să aducă prejudicii legii principale și Shari‘ei generale a islamului, care constituie elementul hotărâtor al personalității islamice. Aceasta este menționat în cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):
«Fiecare condiție ce nu este inclusă în Cartea lui Allah este invalidă.» (Bukhari și Muslim)

Aceasta înseamnă că nobila Carte a lui Allah respinge o astfel de condiție. Conform acestei condiții, islamul nu recunoaște legitimitatea niciunui tratat în urma căruia personalitatea islamică este vătămată și care le permite inamicilor să atace locuri islamice sau care slăbește legăturile dintre musulmani, prin ruperea rangurilor lor și distrugerea unității lor.

2. tratatul trebuie să fie constituit pe un acord reciproc din partea ambelor părți. Așadar, islamul consideră ca fiind lipsit de valoare orice tratat bazat pe constrângere sau pe violență. Aceasta este o condiție stipulată de natura contractului. Dacă este un contract pentru schimbul unui bun simplu – fie de vânzare sau de cumpărare – acesta trebuie să includă elementul de satisfacție:

„O, voi cei care credeți! Nu vă mâncați averile voastre unii altora pe nedrept, doar dacă este un negoț (legal), cu bună învoială între voi! Și nu vă uciideți voi înșivă! Allah

fost numit decan șef al Facultății de Shari‘ah și apoi marele imam al al-Azhar (1958) până la moartea lui.

este Rahīm (Îndurător) cu voi! [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:29]

Atunci ce mai poate fi spus despre tratat, care este un contract al vieții și morții a unei națiuni?

3. tratatul trebuie să cuprindă toate obiectivele și caracteristicile scrise în mod clar și să definească obligațiile și drepturile într-un mod ce nu lasă loc pentru interpretări. Motivul pentru eșecul tratatelor în țările moderne – care susțin că nu fac altceva decât să caute pacea și drepturile omului – va conduce la catastrofe mondiale succesive, pentru că a urmat acea cale; calea ambiguității și a folosirii jocului de cuvinte în crearea acestor tratate și în determinarea obiectivelor.

Un avertisment clar a venit dintr-un verset din Coran:

„Și nu luați jurămintele voastre drept mijloc pentru a vă înșela unii pe alții, astfel încât să alunece piciorul (vostru), după ce a fost bine întărit și să gustați voi răul, pentru că ați împiedicat de la Calea lui Allah, și să aveți parte de osândă cumplită!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:94]

« Înșelatul » în acest verset înseamnă tănuirea a ceva ce aduce corupție¹. »

• Necesitatea onorării tratatelor

¹ Tawfiq al-Wahabah: *Al-Mu'ahadat fil-Islam (Tratate în islam)*, pp. 100-101

Versetele din Coran și *hadith*-urile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) confirmă necesitatea onorării acordurilor. Aceasta include versetele următoare :

✚ **„O, voi cei care credeți! Țineți-vă cu statornicie învoielile!(...)”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:1]

✚ **„(...)și țineți-vă legământul față de Allah!(...)”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:152]1

✚ **„Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:34]

Sunt multe alte versete cu același înțeles.

În ceea ce privește *hadith*-urile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), acestea includ ceea ce a relatat ‘Abd Alah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Patru sunt caracteristicile care îl fac, pe cel care le posedă, un ipocrit adevărat; iar cel care posedă una dintre ele, posedă o trăsătură a ipocriziei, până ce se leapădă de ea: atunci când se are încredere în el, trădează; atunci când vorbește, minte; atunci când face un legământ, îl încalcă; atunci când se ceartă, este obscen.” (Bukhari și Muslim)

Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Fiecare trădător va purta un steag în Ziua Judecății”** (Bukhari)

De asemenea, a fost relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care a încheiat un legământ cu un grup de oameni nu îi este permis să îl rupă sau să îl extindă până când acest legământ expiră sau se întoarce la ei cu termeni egali.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

În *Sunan* Abu Dawud¹, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care este nedrept cu o persoană cu care are un tratat, o ofensează, o suprasolicită sau ia ceva de la aceasta fără permisiunea sa, mă voi opune în Ziua Judecării.” (Abu Dawud)

Majoritatea juriștilor consideră că *jihād*-ul nu este cu emirul care nu onorează acordurile. În comparație cu legile internaționale din civilizațiile contemporane, schimbarea circumstanțelor nu este o justificare pentru încălcarea acordurilor. Mai mult decât atât, dacă un musulman nu reușește, din cauza unor circumstanțe, să îndeplinească condițiile lui, atunci el trebuie să urmeze condițiile celeilalte părți.

O dovadă evidentă în acest sens este cunoscuta poveste în care comandantul musulman Abū 'Ubayda ibn al-Jarrah a preluat controlul orașului Homs și a perceput *jizyah* (taxa pe care nemusulmanii care trăiau într-un stat islamic trebuia să o

¹ **Abu Dawud:** este Suleiman ibn al-Ashāth ibn Ishaq ibn Bashir al-Azdy as-Sigistani, cunoscut mai mult ca Abu Dawud (202-275 AH). El este autorul cărții sale faimoase (*Sunan* Abu Dawud). S-a născut în Sigistan, Persia și a murit în Basra. A se vedea: *Ad-Dhahaby: Siyar Ālam an-Nubala' (Biografii ale celor nobili)* 13203/

plătească) de la oameni, iar atunci când a fost obligat să se retragă de acolo, el le-a dat înapoi banii din *jizyah* oamenilor și a spus: „*Vă dăm banii înapoi pentru că am fost informați că sunt grupuri de oameni adunați în locul nostru și voi ați stipulat ca noi să vă apărăm și nu suntem capabili să vă apărăm. Așadar, vă dăm înapoi ce am luat de la voi. Vom fi de acord cu stipularea și cu ce am fost de acord cu voi dacă Allah ne va face victorioși împotriva lor.*”¹

Există multe astfel de exemple în istoria islamică. Schimbarea de circumstanțe și interesele naționale nu sunt o justificare în islam pentru încălcarea acordurilor. Nicio astfel de încălcare nu este justificată de musulmanii care se văd în centrul puterii în comparație cu altă parte. Aceasta a fost menționată în textul Coranului, unde Allah Preaînaltul spune:

„Țineți-vă legământul față de Allah, după ce l-ați făcut și nu călcați jurămintele după ce le-ați întărit și după ce L-ați luat pe Allah drept chezaș pentru voi, căci Allah știe ceea ce faceți.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:91]

Trebuie să luăm în considerare faptul că o astfel de accentuare în onorarea legămintelor a venit într-un timp când onorarea legămintelor nu era o regulă principală².

Acestea sunt regulile islamului în ceea ce privește tratatele semnate de țările islamice cu alte țări cu scopul de a menține pacea. Este obligatoriu să le respectăm, să le menținem și să nu

¹ Abū Yusuf: *Al-Kharaj*, p. 81

² Salih ibn ‘Abd ar-Rahman al-Hasin: *Al-Ilaqat ad-Dawliyah bayn Manhaj al-Islam wa al-Manhaj al-Hadary al-Moasir (Relații internaționale între abordarea islamului și cea a civilizațiilor contemporane)*, p. 51

le încălcăm cu excepția cazului în care inamicii fac aceasta. Însă, dacă inamicul nu încalcă tratatul și nici nu arată dușmănie față de musulmani, musulmanii trebuie să îl onoreze. Allah Preaînaltul spune:

„Afară de acei politeiști cu care ați încheiat legământ și care nu v-au lipsit pe voi de nimic și nu au sprijinit pe nimeni (în lupta) împotriva voastră! Țineți legământul încheiat cu ei până la termenul asupra căruia v-ați învoit cu ei!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:4]

Sheikh Mahmud Shaltut a spus: „Onorarea legămintelor este o obligație religioasă, pentru care fiecare musulman va fi întrebât de către Allah, iar încălcarea lor este trădare.”¹

Așadar, islamul a precedat toate celelalte națiuni și legislația lor în sfera tratatelor internaționale. Mai mult, el le-a precedat în ceea ce privește justiția și toleranța cu inamicii lui. Mai important decât atât, un asemenea precedent a fost mai mult practic decât teoretic. Acest fapt este demonstrat prin tratatele semnate de musulmanii cu inamicii lor, începând cu era Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și continuând cu era califatelor și cu celelalte ere islamice.

• *Securitatea mesagerilor în islam*

În ceea ce privește securitatea mesagerilor, Legislația islamică a fost foarte clară cu acest subiect. Textele coranice și faptele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

¹ Mahmud Shaltut: *Al-Islam 'Aqīdah wa ash-Shariah (Islamul este o doctrină și Shari'ah)*, p. 457

sa!) au arătat că nu este permisă uciderea mesagerilor. Juriștii în Legislație islamică i-au obligat pe comandanții musulmani să le asigure protecția mesagerilor, să se asigure că se bucură de libertatea credinței și își execută datoriile în libertate completă¹.

Ca parte a protecției mesagerilor, nu este permis ca un mesager să fie luat ca prizonier de război, nu este permis să fie înmănat țării proprii dacă aceștia cer și el refuză, chiar dacă o țară musulmană este amenințată de război, deoarece înmânarea lui este considerată o trădare împotriva lui. Acesta este pentru că un mesager se bucură de protecție într-o țară musulmană².

Misiunea mesagerului joacă un rol foarte important în reconciliere sau în încheierea unei alianțe și prevenirea unui război. Așadar, toate nevoile lui trebuie îndeplinite, nu pentru persoana sa, ci pentru misiunea desemnată lui. El reprezintă grupul ce l-a trimis, chiar dacă are o altă opinie, atâ timp cât a acceptat misiunea. Receptorul trebuie să ia acest lucru în considerare.

Abu Rafe a relatat: „Quraush m-a trimis Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atunci când l-am văzut, credința a pătruns în inima mea și am spus: «O, Profet al lui Allah, nu mă voi întoarce niciodată la ei.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «**Nu am încălcat niciodată legământul și nici nu rețin mesageri. Întoarce-te la ei. Dacă inima ta conține ce ai tu acum, întoarce-te la noi.**»” (Abu Dawud și Ahmad)

¹ Ibn Hazm: *Al-Mohalla* 4307/

² ‘Abd al-Karim Zidan: *Ash-Shari‘ah al-Islamīah wa-l-Qanun ad-Dawly al-Ām* (Legislația islamică și Legea internațională), p169.

În cartea sa, *Mogamma az-Zawaid wa Manbaa al-Fawaid* (Colecție de adăugări și surse de beneficii), Al-Haithamy a inclus un set al spunerilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) într-un capitol intitulat „*Interzicerea uciderii mesagerilor*”.

Printre astfel de spuneri este și cea a lui ‘Abd Allah ibn Mas’ūd ce a spus că atunci când Ibn an-Nawwahah a fost omorât: acesta și Ibn Adhal s-au dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca mesageri ai lui Musailimah al-Kadhab (mincinosul).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus:

„«Mărturișiți că eu sunt Mesagerul lui Allah?» Aceștia au spus: «Mărturisim că Musailimah este Mesagerul lui Allah.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Dacă ar fi fost să omor mesageri, v-aș fi decapitat.»**” (Abu Dawud și Ahmad)

Al-Haythamy a spus: „*Regula este ca mesagerii să nu fie omorâți*”¹.

Astfel, civilizația islamică le-a precedat pe cele occidentale în ceea ce privește executarea drepturilor civice ale mesagerilor cu mai mult de 1400 de ani. Astfel

¹ Al-Haithamy: *Mogamma az-Zawaid wa Manbaa al-Fawaid* (Colecție de adăugări și surse de beneficii), 5/p. 378

de comunități (occidentale) nu au recunoscut astfel de principii decât recent¹.

Războiul în islam: cauze și obiective

• Adevărul despre luptă în islam

După cum am aflat mai înainte, pacea este originea în islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a învățat și călăuzit companionii, spunându-le:

„Să nu vă doriți să vă întâlniți inamicii și cereți-I lui Allah înțelepciune (prin evitarea războiului).” (Bukhari și Muslim)

Conform educației sale bazată pe etica Coranului și pe Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), musulmanul urăște uciderea și sângele. Așadar, musulmanul nu inițiază lupta cu nimeni. Aceasta este foarte evident în mai multe versete din Coran. Permisivitatea de a lupta a venit doar după ce musulmanii au avut de înfruntat luptele altora. La acel timp, era imperativă apărarea sinelui și a religiei. Dacă musulmanii nu ar fi luptat în acel caz, aceasta ar fi fost o formă de lașitate și de slabă determinare. Allah Preaînaltul spune:

¹ Suyahl Hassan al-Qatlawy: *Diplomasyet Mohammed (Diplomația lui Mohammed)*, un studiu comparativ asupra legii internaționale, p. 182

„Li s-a îngăduit (să se apere) aceluia care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute ~ Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis: «Domnul nostru este Allah!»(...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:39-40]

Din acest verset, reiese clar care este justificarea pentru luptă: musulmanii au fost vătămați și dați afară din casele lor fără niciun motiv.

De asemenea, Allah spune:

„Luptați pe Calea lui Allah împotriva aceluia care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:190]

Al-Qurtubi a spus: *„Acest verset este primul verset revelat cu privire la luptă.”*

Este convenit faptul că lupta a fost interzisă înaintea de emigrare prin versetul din Coran: **„(...)Respinge (fapta cea rea) cu cea care este mai bună(...)”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 41:34] și versetul **„(...)Dar iartă-i pe ei și nu-i băga în seamă!(...)”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:13]

Mai mult decât atât, există multe alte versete revelate în Mecca. Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emigrat la Medina, permisiunea luptei a fost revelată¹.

¹ Al-Qurtubi: *Al-Jamā'ah al-'ahkam al-Qur'an* (Colecția de instrucțiuni ale Coranului), 1718/

Este evident că ordinul luptei a avut drept scop lupta doar cu cei care o încep, nu și cu cei care iubesc pacea. Acest aspect a fost clar afirmat în versetul: **„(...)dar nu începeți voi lupta(...)”** și apoi avertizarea credincioșilor: **„(...)Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:190]

Astfel, vedem că Allah Preaînaltul nu iubește începerea luptei chiar și împotriva nemusulmanilor. Aceasta include limitarea luptei, ceea ce implică mila pentru umanitate.

Allah Preaînaltul spune: **„(...)Și luptați uniți împotriva politeiștilor, întocmai cum luptă ei împotriva voastră! (...)”** [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:36]

Lupta în acest verset este restricționată. Atunci când ei sunt cu toții uniți, trebuie să fim și noi uniți¹. Cauza luptei împotriva politeiștilor este lupta lor împotriva musulmanilor. Așadar, nu îi este permis unui musulman să se lupte cu cel care nu se luptă cu el, cu excepția unor cauze clare, incluzând furt, uzurparea drepturilor musulmanului, in justiția față de cineva – iar musulmanii doresc să termine această in justiție – sau fiindcă păgânii îi împiedică pe musulmani să își declare religia sau să o publice în mod public religia lor. Similar cu acest verset, Allah spune:

„Nu vreți voi să luptați împotriva unor oameni care și-au călcat jurămintele și au vrut să-l alunge pe Trimis și v-au atacat mai întâi pe voi?! Oare vă temeți de ei? Însă mai drept este să vă temeți de Allah, dacă sunteți dreptcredincioși!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:13]

¹ Idem, 4474/

Cei care au călcat jurământul au fost necredincioșii din Mecca. Aceștia l-au făcut să plece pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). S-a spus: l-au făcut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să plece din Medina pentru a lupta cu oamenii din Mecca pentru încălcarea jurămintelor.

Al-Hassan a spus: „*(A fi primul) care începe lupta și încalcă acordurile. Aceștia l-au ajutat pe Banū Bakr împotriva Khuzāh.*” Aceasta a fost interpretat: aceștia au fost primii care au început lupta în ziua bătăliei de la Badr, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a pregătit pentru Al-Ir (dresarea animalelor de povară) iar atunci când și-au protejat Ir-ele lor, ar fi putut să plece, dar au insistat să ajungă la Badr (un loc aproximativ de 150 km la sud de Medina, acolo a avut loc prima bătălie islamică mare) și au băut vin acolo.

Mai este interpretat că aceștia l-au împiedicat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de la a face Hajj și ‘Umrah (pelerinajul mic) și Tawāf (rotirea în jurul Ka‘bei). Indiferent de timpul de începere, cauza musulmanilor este clara: inamicii lor au început lupta.

Acestea sunt cauzele și motivele din spatele angajamentului musulmanilor în război. Realitatea musulmanilor în timpul celor patru califi a evidențiat aceste principii; în timpul cuceririlor lor, musulmanii nu s-au luptat și nici nu au omorât toți păgânii care îi provocau. Dimpotrivă, aceștia s-au luptat doar cu cei care s-au luptat cu ei din armata țării cucerite, lăsându-i pe alți păgâni să își practice religia lor.

În concluzie, astfel de cauze și motive sunt negate doar de cei nedrepti și cu prejudecăți. Acestea includ replica la agresiune, apărarea sinelui, a oamenilor, a țării și a religie, la fel precum asigurarea religiei și a credinței pentru credincioși, pe care necredincioșii încearcă să îi facă să renunțe la religia lor. Ele mai includ protejarea credinței islamice până ce ea ajunge la toți oamenii și în final pedepsirea celor care trădează legămintele¹. Cine ar putea nega astfel de cauze și obiective ale războiului?!

Etica războiului în islam

• Unicitatea islamului în etica războiului

„Bunele maniere, flexibilitatea, mila față de cei slabi și toleranța cu vecinii sunt toate caracteristici ale oricărei națiuni pe timp de pace, indiferent cât de sălbatică poate fi națiunea respectivă. Totuși, tratamentul bun pe timp de război, flexibilitatea cu inamicii, mila față de femei, copii și de cei în vârstă, toleranța cu cei apărați sunt toate caracteristici ce nu pot fi făcute de fiecare națiune și comandant militar. A vedea sânge provoacă un măcel; animozitatea stârnește sentimente de dușmănie și furie; extazul victoriei îi face pe cuceritori să fie intoxicați de victorie și îi împinge la cele mai crude răzburări.

Aceasta este istoria statelor vechi, dar și a celor moderne. Mai mult decât atât, este istoria omului începând cu uciderea lui Abel de către fratele său Cain:

¹ Anwar al-Gindy: *Cum câștigă musulmanii victoria?*, pp. 57-62

„Istorisește-le lor povestea celor doi fii ai lui Adam, așa cum a fost ea cu adevărat! Când au adus ei ofrandă, cea adusă de unul dintre ei a fost primită, iar cea adusă de celălalt nu a fost primită. Și a zis (acesta din urmă): «Voi să te omor!» I-a răspuns (primul): «Dară Allah primește jertfă numai de la cei cucernici!»” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:27]

Aici, istoria onorează liderii civilizației noastre; militari și civili, cuceritori și conducători, în ceea ce îi privește pe marii conducători ai altor civilizații, în cele mai sângeroase bătălii și cele mai negre timpuri ce incită răzbunare, ei au fost caracterizați de milă și dreptate.

Jur că dacă nu ar fi fost istoria care să vorbească despre un astfel de miracol unic în istoria eticii războiului, într-un mod sincer și fără niciun dubiu, aș fi spus că este un mit precum alte mituri ce nu au loc pe Pământ.”¹

Dacă pacea este originea în islam și războiul a fost legalizat pentru cauzele și obiectivele menționate anterior, islamul stabilește reguli și legi pentru război pentru a limita orice are legătură cu el. În acest mod, războaiele sunt controlate de etică și nu de dorințe personale. Islamul a permis războiul împotriva tiranilor și a agresorilor, nu împotriva celor pașnici și inocenți.

▪ Astfel de controale etice includ:

1. Nu omorâți femei, copii și pe cei în vârstă! Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a sfătuit pe comandanți să fie pioși și să aibă frică de Allah

¹ Mustafa al-Sibai: *Min Rawa'i Hadaratena (Dintre faptele eroice ale civilizației noastre)*, pp. 73-252

pentru a-i forța să urmeze etica războiului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a ordonat să evite uciderea copiilor. Buraidah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că oricând Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi ordona unui conducător într-o armată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi spunea în mod exclusiv să fie credincios și să aibă frică de Allah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a sfătuit astfel pe conducători și pe alți musulmani să aibă bune maniere, spunând: **„(...)nu omorâți un copil nou-născut(...)”** (Muslim)

Abu Dawud a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Nu omorâți un om în vârstă, un copil sau o femeie(...)”**

2. Nu omorâți credincioși! Oricând Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își trimitea armatele, le spunea: **„Nu omorâți oameni ce se află în lăcașuri de rugăciune.”** (Bukhari)

3. Nu vă comportați în mod înșelător! Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis campanii, spunând: **„(...)nu vă comportați în mod înșelător(...)”** (Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi și Ibn Majah)

Un astfel de sfat nu era direcționat către modul de comportare al unui musulman cu fratele său musulman, ci și a musulmanului cu dușmanii cu care urma să se lupte. Subiectul era atât de important încât Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a distanțat de trădători, chiar dacă aceștia erau musulmani și chiar dacă victima era un necredincios. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă cineva i-a oferit securitate unui om și apoi l-a omorât, nu îl recunosc pe criminal, chiar dacă persoana omorâtă ar fi fost un necredincios.” (Bukhari)

Valoarea fidelității era atât de bine stabilită în manierele companionilor Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!), încât ‘Omar ibn al-Khattāb a aflat că, în timpul conducerii sale, unul dintre mujahidīn i-a spus unui combatant persan: „*Nu-ți fie teamă*” și apoi l-a omorât. Al-Khattāb i-a scris comandantului armatei, spunând:

„Mi s-a spus că un om dintre voi l-ați chemat pe necredincios, iar dacă acel om a cerut protecție în munți, omul i-a spus: «Nu îți fie teamă.» Iar atunci când omul l-a prins pe necredincios, l-a omorât. Pe cel care îmi controlează sufletul, dacă mi-ar fi fost spus că cineva a făcut așa, l-aș fi decapitat.” (Muwatta Malik)

4. Nu faceți daune pe Pământ! Războaiele musulmanilor nu au avut drept scop sabotajul, precum războaiele contemporane, în care combatanții nemusulmani sunt dornici să devasteze toate aspectele vieții oponentilor lor. Mai mult decât, musulmanii au fost foarte dornici să protejeze dezvoltarea în fiecare loc, chiar și în țările inamicilor lor. Acesta a fost clar evidențiat prin cuvintele primului calif, Abū Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), când și-a sfătuit armatele ce mergea în Levant. El a spus: „*(...)nu faceți daune pe Pământ(...)*”. Aceasta include fiecare faptă bună. Sfatul mai spunea: „*Nu dezrădăcinați palmierii sau orice alt tip de copac și nici nu ardeți și nici nu tăiați orice tip de copac roditor. Nu sacrificați o oaie, cămilă sau vacă, decât pentru a vă satisface nevoile date de foame. Cu siguranță, veți trece pe lângă niște persoane care s-au izolat și care se află în adorarea lui Allah,*

așa cum sunt călugării și alții; pe aceștia să îi lăsați în pace și să nu îi deranjați”¹.

Astfel de detalii arată scopul sfatului cu privire la nefacerea de daune pe Pământ pentru ca comandantul armatei să nu creadă că animozitatea cu oricare popor nu permite unele forme de daune, ce sunt cu toate interzise de islam.

5. Cheltuirea cu prizonierii de război: musulmanul este răsplătit pentru ajutorarea și cheltuirea cu prizonierii de război, fiindcă aceștia sunt slabi, legăturile cu rudele și cu oamenii lor au fost tăiate și au nevoie de ajutor. Coranul menționează bunăvoința cu prizonierii de război împreună cu bunăvoința față de orfani și de cei nevoiași. În descrierea credincioșilor, Allah Preaînaltul spune:

„Și-l hrănesc cu mâncare, în ciuda dragostei pentru ea, pe cel sărman și pe orfan și pe prizonier,” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 76:8]

6. Nu-i mutilați pe cei morți! Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis mutilarea. ‘Abd Allah ibn Zayd (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat: **„Profetul a interzis mutilarea trupurilor și jefuirea lor.”** (Bukhari)

’Imran ibn al-Husein a spus: **„Profetul ne îndemna să facem milostenii și ne-a interzis să mutilăm trupurile.”** (Abu Dawud, Ahmad și Ibn Hibban)

¹ Al-Baihaqy: *As-Sunan al-Kubra* (17904). At-Tahawy: *Sharh Mushakkal al-Athar*, 3144/. Ibn Asaker: *Tarikh Demeshq (Istoria Damascului)*, 275/.

Deși păgânii i-au mutilat trupul lui Hamza, unchiul Profetului (Allah să fie mulțumit de el!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a abandonat acest principiu. Dimpotrivă, el le-a interzis musulmanilor mutilarea trupurilor moarte ale inamicilor, spunând:

„Oamenii care vor primi cea mai grea pedeapsă în Ziua Judecății sunt: un om omorât de profet; un om care a omorât un profet; un imam ce îi conduce pe oameni pe calea greșită și o persoană care mutilează.” (Ahmad)

În istoria Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), nu a existat niciun singur incident în care un musulman să fi mutilat pe unul dintre dușmanii lui.

Aceasta este etica islamului în război. Această etică nu anulează onoarea în timp animozitate, dreptatea în comportamentul cu oamenii în timpul luptelor sau după luptă.

www.islamhouse.com

WWW.ISLAMHOUSE.COM